

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAVUL

Şubat 2020
Sayı: 53
Fiyat: 10 TL
KKTC: 11 TL

Hayat bir yolculuktur, yanınızda bulunsun.

Sevginin nefretle akraba
olduğunu tekrar anladım.

Nejat İşler

Zülfü Livaneli • Atıf Behramoğlu • Emre Kongar • Şükrü Erbaş • Ercan Kesal • Haydar Ergülen • Akif Kurtuluş • Nejat İşler
Otisabi • Şermin Yaşar • Serdar Gökçe • Pinar Eğin • Ali Deniz Uslu • Ali Murat İrat • Esin İris • Orhan Aydın • Barış Akpolat • Yunus Emre Ceren
Şafak Salda • Sinem Keyik • Burak Ağdemir • Muzaffer Gümüşsu • Gül Çetin • Selin Kalkan • Önder Abay

Mehmet Ali & Akşamsefası

BAVUL

Sevginin nefretle akraba
olduğunu tekrar anladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Nejat İşler

senindir ey sonsuzveren ne varsa hayat gibi
tutma solugunu, genişle, öz ve kabuk senindir

ey en güzel görüntüsü çiçeklere dökülen bir çavlanın
aşkım, sonsuzum, bu dünyada ne var ne yok senindir

Turgut Uyar

NEHİRDE YUVARLANAN ÇAKIL TAŞLARININ SESİ:

Clarice Lispector

Beni okuyan sen, lütfen yardım et yeniden doğmama.

10 Aralık 1920'de Ukrayna'da Yahudi bir ailenin kızı olarak dünyaya gelen Clarice Lispector, 1. Dünya Savaşı'nın yıkıcı etkilerinden kaçmak için çocukken ailesi birlikte Brezilya'ya taşındı. Rus İmparatorluğu'nun çöküşü ve I. Savaş boyunca Yahudilere karşı yürütülen politiklara dayanmayan aile önce Romanya'ya, sonrasında Hamburg'a ve en sonunda Brezilya'ya taşındı. Annesi, Ukrayna'da Yahudi karşıtlarının saldırı ve tecavüzlerini kayıtlanan hastalıklarının da etkisiyle yazar 9 yaşındayken ölenekadar Recife adlı bir kasabada yaşayan yazar, sonrasında ailesiyle birlikte Rio de Janeiro'ya taşındı.

Tannı onu kabul etmeyi becerebilenlere etti.
Tannı dikkatin dağıldığında çıkardı ortaya.

Lispector ailesi Brezilya'ya gelir gelmez isimlerini de bu yeni ülkeye uydurdu. Yazarın Chaya olan ismi Clarice olarak değişti. Burada İbranice de öğrendiği bir okulda Hermann. Sonrasında bölgenin en prestijli okullarına gitti ve Hermann Hesse'nin *Bozkırkurdu* kitabından etkilenerek yazar olma yazarı verdi. 1937 yılında ülkenin en önemli okulunda hukuk fakültesine girdi. Bilinen ilk hikâyesi 1940 yılında *Pan* dergisinde yayımlandı. Aynı yıl babasını kaybetti.

Söylediklerini sadece yüzeysel olarak dinle, anlamsızlığın içinden bir anlam doğacak, benden açıklanamaz şekilde yüksek ve hafif bir hayat doğduğu gibi.

Hukuk fakültesindeyken gazeteci olarak çalışmaya başladı. Bu sayede kendi kışağından Brezilyalı yazarlarla tanışma fırsatı buldu. Bu yıllarda Brezilya vatandaşları olarak bir okul arkadaşıyla evlendi.

1943 yılının sonunda ilk romanı *Yabancı Kalbin Yakınlarında* yayımlandı. Bu roman büyük bir etki yarattı ve İlk Kitap Ödülü kazandı. Eleştirmenlerce Portekizce dilinde yazan en iyi kadın yazar olarak görüldü.

Kendi iyi olmayışından gelecek için bir iyilik yarattım.

Eşinin görevi sebebiyle 1944 yılında İtalya'ya taşınan Clarice Lispector, burada Brezilyalı askerlere

hizmet eden bir askeri hastanede çalıştı ve bu sırada İtalyan Şair Giuseppe Ungaretti ile tanıştı. Şair *Yabancı Kalbin Yakınlarında*'yı İtalyancaya çevirdi. İkinci romanı *O Lustre* bu yıllarda tamamlandı. Ancak ilk kitabının aldığı yarattığı etkiyi yaramadı.

1946 yılında kısa bir süre Brezilya'da kaldıktan sonra İsviçre'ye taşındı. Burada kız kardeşine yazdığı mektuplardan da anlaşıldığı üzere oldukça sıkın ve depresif bir dönem geçirdi. Yine aynı yıl üçüncü romanını yazdı. 1949 yılında İsviçre'den ayrıldıktan sonra bir süre Londra'da yaşadı. 1952 yılında Rio'ya dönerek burada yaklaşık olarak bir yıl kaldı ve altı hikâyeden oluşan bir kitap yayımlandı. Bu dönemde Teresa Quadros adıyla bir gazete de köşe yazarlığı yaptı.

Kelimeyi avucumda tutmak istiyorum. Kelime bir nesne mi? Anlardan meyvelerinin suyunu çıkarıyorum. Çikirdeğe, yaşamın tohumuna ulaşmak için kendimden ödün vermiyorum. An yaşamın tohumudur.

1952'den 1959 yılına kadar yaşadığı Washington'dayken de Rio'daki bir dergiye yazılarını göndermeye devam etti. Washington'daki bu yıllarında yine mektuplarından görüldüğü üzere oldukça sıkıyordu. 1959'da kocasını terk ederek döndüğü Rio'dan bir daha ayrılmadı.

Ne hissettiğimi belirginleştirmeye çalışarak ilerlemek için cesarete ihtiyacım var. Sanki bir demir param vardı hangi ülkede geçer bilmiyorum.

Döndüğünde ekonomik zorluklarla karşılaşa da bitirdiği *Laços de família* isimli romanını yayımladı. Bu roman da oldukça ilgi görek eleştirmenler tarafından övgü yağmuruna tutuldu. Brezilya'da yayımlanmış en iyi roman olduğu söylendi. Yine de bir sonraki kitabı *A Maçã no escuro* yayımcılar tarafından kabul görmedi ve yayımlatmak için çokça uğraştı. Nihayet kitap 1961 yılında yayımlandığında en iyi roman ödülü kazandı.

1964 yılında en ünlü ve etkileyici romanı *C. H.'ye Göre Çile* yayımlandı. Aynı yıl öykülerden oluşan bir kitap daha yayımladı. 1966 yılında bir ev kazası sonucu sağ elini yaralasa da 1967 yılında yazılarının haftalık bir gazete de yayımlanmaya başlaması ününü daha da artırdı. Bu yıllarda Brezilya'da güçlenen diktatör yönetime karşı politik gösterilere katılmaya başladı ve iki kitap daha çıkardı.

1970'li yılların başında en iyi eseri olarak kabul gören *Yaşam Suyu* üzerinde çalışmaya başladı. 1973'te kitap yayımlandığında bir şaheser olarak görüldü. 1978 yılında *Yaşam Suyu* İngilizceye çevrilse de 2012 yılında yeni bir çeviriyle tekrar yayımlandı. İlerleyen yıllarda gazetede işi kaybeden ve ekonomik zorlukla yaşayan yazar, Agatha Christie, Oscar Wilde ve Edgar Allan Poe gibi yazarların eserlerini çevirerek hayatını kazandı. 1977 yılında yayımladığı *Yıldızın Saati* son romanı oldu.

Başlayan bir şey nerede başlar ki o? Ve biten bir şey iyi ama sonun ardından ne gelir? Sonsuz olmanı istiyorum. Altında yine de bir düzen yatan, derin organik düzensizliği istiyorum. Olasılığın o büyük gücünü.

ZÜLFÜ LİVANELLİ

Yakamozlu anılar

*Paylaşma bu yolun zihni
Düşlerinin hı z ile
Türkülere dök içini
Söyle bin bir sızı ile*

Maria'nın bir şarkıyı Türkçe söylemesini istiyordum. Bu amaçla ona Karlı Kayın Ormanı'nı öğretmeye koyuldum. Türkiye'deki bazı harfler Yunan alfabesinde yoktur. Bu yüzden ö, ü, ş gibi harfleri telaffuz edemezler. Maria da bu sesterdegüçlük çekti ama müzikal bir kulağı olduğu için üstesinden geldi. Plağın kaydı bittiğinde kapak çalışmaları başlamıştı bile. Kapak için İstanbul'da Fener semtini gösteren bir fotoğraf seçtik. Plağın içinde de yan yana sıralanmış altı tane Şehir Hatları vapuru ve güzelim Süleymaniye Camii görüldü.

Maria Farandouri Livanelli'den Söylüyor adını taşıyan plak çıkar çıkmaz Yunanistan'da çok büyük bir ses getirdi. Hemen her gazete ve televizyon plağı övüyor, radyolar sürekli biner parçalara yer veriyordu. Akşamları hangi müzikhale gitseniz Leylim Ley'i, Kardeşin Duymaz'yı da Gözlerin'i dinliydunuz.

Yaşamımın hiçbir döneminde not tutmadım. Anılarımı yazma niyetim de yoktu. Yalnız 1981'de Yunanistan'daki yaz turnesinde Ülker not tutmam için çok ısrar etti. "İleride hatırlamana yardımcı olur" diyordu. Onu kıramayarak bazı notlar aldım. Şimdi geriye dönüp bakınca bu notların benim için değer taşıdığını görüyorum. Çünkü sorun o dönemde ve olayları hatırlayıp hatırlayamama değildi. O anın coşkusu ve duyguları yansırıyordu notlara. Daha sonra yazılanlar ise kuru betimlemeler biçiminde kalıyordu. Beni çok etkilemiş olan Yunanistan dönemini bu notlardan aktarayım:

Bütün Akdenizliler gibi Yunanlılar da acı çekerek, bu acıyı sonsuz bir sevince dönüştürerek söylüyor şarkıları. Çok ciddi bir iş yaptıklarının farkındalar. Hayat, ölüm, dünya, yaratılıştüüne düşünür gibi... Sanki ölümlü insanoglunun trajik sırlarından birinin açıklanış anıdır o şarkı. Bir ayındır. Bir kurban törenidir ki, kan yerine yanık sesakar yaralarından. İlk duyduğumda şaşırmıştım: "Tragüdi", Yunancada şarkı anlamına geliyormuş. Oysa sözcüğün şarkıyı çağırştıracak bir müziği yoktu. Bağlantıyı sonradan kurdum: "Tragüdi", eski Yunanca "tragedi" den geliyor. Bu bağlantı birçok şeyi açıklıyor galiba.

Bati'nin, son yıllarda ürettiği plastik renkli bonbon müzikle, mutlu, sağlıklı ve dinamik işçiler yaratmak için giriştiği denemeler yanında bütün Akdeniz, Sicilya'dan

Girit'e, Barcelona'dan Mersin'e kadaryanık, trajik bir hüznün yankılandığı şarkılarla çnlüyor. "Melali anlamayan nesle aşına değiller."

Ama Akdenizlinin hüznü diğer bölgelerden ayrılıyor. İnleme değil Akdenizlinin şarkısı. Başından beri bize yabancı ve eklemek bulduğum arabesk akımda olduğu gibi, "Bak ben ne kötü durumdayım. Siz de bana acıyın. Hep birlikte ağlayıp hayata lanet edelim" diyen ve içinde öfkeler, yıkıcılıklar taşıyan bir ölmüşverlik değil bu. Çünkü ölmüşverlik Fromm'a göre toprağa ve ana rahmine dönmekle bitirilir. Deniz acı, yakamozlandırır

tuzunda yakar, sağlıklı diri kılar ve Akdenizli şarkı söyleyip dans ederken, "Eh işte böyle kardeş" der. "İnsanoğlu ölümlü! Acılar içinde, şu güzelim dünyaya doymadan gider. Gel biz bunu, insanın insana omuz verdiği bir büyük sevince dönüştürelim."

O zaman sevinç ile hüznün, acı ile mutluluk birbirinin içinde erir. İnsanoğlu ve tarih, şarkı söyleyenin dilinde yeniden kurulur.

Arabeskin yakınması, şehre gelmiş köylünün güzel kadınlara ve zengin yaşamına kavuşmak için yalvarmasını, Akdenizlinin şarkısı ise bir filozofun hüznünüyansıtır.

Bir gün deniz kıyısında bir evde 15-20 kişi oturmuşuz. Türkü söyleyip duruyorum.

Izmir'in Kavakları'na geliyor sıra.

Arkamda çok yaşlı Yunan kadınlar var. Belki doksan, belki yüz. Çok yaşlı, yüzü Efes kalıtlarına dönmüş bir kadın için sıralı yaş döküyor ve Türkçe, "İzmirliyim" diyor. "Beş kardaşım var idi. Beşini de Germanlar vurdu. En küçüğü senin gibi türkü söylerdi. Sesi sana benzerdi."

Yunanistan döneminden tuzlu, reçine şaraplı, rebetikali anılar kaldı. Bir de Papayannakos'ların evinde, yılbaşı gecesi "Hronya bola" (İlyi yıllar) dilenirken geleneksel Aya Vasilii çöreğinin ilk parçasını evin erkek konuğuna sunma töresine uyan yaşlı adamın, bütün Türklere, bütün Yunanlılara adadığı mutluluk duaları.

Bütün Akdenizliler gibi Yunanlılar da acı çekerek, bu acıyı sonsuz bir sevince dönüştürerek söylüyor şarkıları. Hayat, ölüm, dünya, yaratılıştüüne düşünür gibi... Sanki ölümlü insanoglunun trajik sırlarından birinin açıklanış anıdır o şarkı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranthey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kız Kardeşlerimizin yanında

Kadınların ekonomik hayata katılımına destek olmak için çıktığımız yolda, bugüne kadar 30 ilde 20 bine yakın Kız Kardeşimize ulaştık.

Türkiye'deki yerel lezzetleri ön plana çıkararak,

kendi işletmesinde emek veren 11 girişimci Kız Kardeşimize destek olduk.

binlerce Kız Kardeşimize destek olmaya devam ediyoruz.

www.kizkardesim.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TOBB

habitat

ŞÜKRÜ ERBAŞ

Tanrının iç çekişi

Su yeşili, dedim. Kırpikleri yüzüne döküldü. Eski bir pembe, göğüslerinden kâküllerineyürüdü. Parmakları ürperdi. Görünmeyen bir uzaklık saçlarını omuzlarından kaldırdı. Değişiyor sanırım, dedi. Akşam olurken keder yeşili oluyor. Yalnızlığa bakarken buz yeşili. Bahçelerin buğulandığı zamanlarda tomurcukyeşili. Işık düşünce tırşebir gökyüzü oluyor. Ağlayınca acı bir yeşil dünyayı damla damla zamanın dışına götürüyor. Gözışte. Alın çizgin ne renkte o da o renk. Sesin ne renkte, avuçlarındaki boşluğne renkte. Pencereindeki arzu, eşisindeki gerçek, uykundaki çocuk ne renkte, gözlerin de bütün bunların rengine boyanıyor. Bir gün toprak yeşili, bir gün turna yeşili, bir gün sararan otlar yeşili, bir gün yeşeren otlar yeşili. Bana öyle geliyor ki biz bütün rengimizi sevgiden ve sevgisizlikten alıyoruz. Kalp mi, gönöl mü, bazenşaşırp kalıyorum bu hazineye isim vermekte. Biliyor mesun, insan tanrısının içinde taşıyor ama hep uzaklara dua ediyor.

Akşam, bütün yalnızlığıyla indi üstüme. Kalabalık, tükenmiş bir boşlukta asılı kaldı. Trenlerdonddu, binalardonddu, ışıklar donddu, çocuklar bile donddu. Sessizlik öyle ağırlaştı ki, ne acımız duyuluyordu, nesevincimiz. Zaman yeryüzünden çekilmişti de, elimizdeki güzellikte ne yapacağımızı bilemez halde kalmıştık. Yüzünü usulca kaldırdım. Avuçlarımda tanrının iç çekişi. Dünyanın ilk kadınının yüzüne kadar baktım. Binlerce yılın güzelliğinden süzülüyordu de bunun verdiği o büyüktevazuuyla incelmış, incelmışti. Kırpiklerinden yürüyen bir nazlı hüznün, dudaklarıminucunda çırpınan hevesi bir da ha yüreğime gömdü. Ne söylesem bir de ben incitecektim. Ne söylese sevgimden utanacaktım. Sevmek bencil di çünkü. Ölüm vardı çünkü. Benim etimde soğumuş ocaklar vardı. Onun etinde yarasız bir gönöl. Bütünserçeler ilk dallara konacaktıçaresiz. Yazgı diye bir şey varve çok acı, dedi. Zaman ikimizi de dünyanın iki ucunda tutuyordu. O da benimle birlikte söylüyordu, insanın

“Şimdi binlerce yıldız, binlerce böcek, binlerce yaprak, aktığımız surlarda birbirini seviyor.”

ölümün eşliğinde söyleyeceği türküyü: Ak göğsü üstüne mihman olduğum / O da bir gün imiş geçti neyleyim.*

Ayrılkıyeşili, dedim. Kırpikleritanrıyadeğdi. Kâküllerindeki pembe soldu. Arzu yeşili de aynı acıyı veriyor, dedi. Aşk, insanı hem yıkar hem kurar, dedim. Yaşamadan bilinemez ki, dedi. Dünya bir mucize, dedim. Bu da bilinemez yaşamadan. İnsan sevgisizlikten geliyor sevgiye sanırım, dedim. Ama bu, bir gölün kendini boğmasına benziyor! Yaşamak nasıl bir şey sanıyorsun, dedim. Uzandı, yorgun aklımdan öptü. Yorgun elimden tuttu. Yorgun kalbini akan bir suyun kalbine bıraktı.

Şimdi binlerce yıldız, binlerce böcek, binlerce yaprak, aktığımız surlar dabirbirini seviyor.

*Karacaoğlan

ZORLU PSM'DEN ÖĞRENCİLERE

SON DAKİKA KOLTUĞUM! SADECE 1 TL!

**Zorlu PSM'de son dakikada
kullanılmayan koltuklar artık senin!**

En popüler etkinliklerde yerini almak için kayıt olman ve Tosla kartınla Zorlu PSM'ye gelerek Toplum Gönüllüleri Vakfı'na 1 TL bağış yapman yeterli!

Detaylı bilgi ve kayıt için
www.zorlupsm.com

ATAOL BEHRAMOĞLU

Yanlışlıklar Komedyası

-Özdemir Nutku'nun anısına saygıyla-

"Yanlışlıklar Komedyası'nın ilk oynanışı 1594 ve Shakespeare'in doğum tarihi 1564 olduğuna göre, bu oyun onun otuz yaşından da önce yazdığı gençlik ürünlerinden biri olmalı.

Nitekim, Shakespeare'in hemen bütün oyunlarının değerli çevirmeni, kısa süre önce yitirdiğimiz seçkin tiyatro düzümleri ve öğretmeni Özdemir Nutku bu oyunun çevirisine yazdığı kısa önsözde bunu belirtirken, onun "bir kurgu ustası olacağının ilk belirtilerini bu oyunda gösterdiğini" de ilave ediyor.

Gerçekten de söz konusu oyundaki kurgu(kurmaca) ustası, bu işin ancak sihirbaz düzeyinde bir ustanın becerisinin ürünü olabilir...

"Yanlışlıklar (ya da Nutku'nun saptayışıyla Yanılığlar) Komedyası", bir vodvil. Adı üstünde, komedi. Güldürmek üzerine kurgulanmış. Fakat iş bir ara öyle karışıyor ki neyin ne olduğunu anlamaya çalışmaktan gülmeye de fırsat kalmayabiliyor.

Sanki domino ya da logotaşları ya da iskambil kâğıtları karıştırılıp dardmadığın ediliyor ve birbirli üstüne gelen yanlış anlamalar, yanlışlar, şaşırtmacalar özellikle karıştırılıp içinden çıkılmaz bir yün(plik vb.) çileye dönüştürülüyor... Öyle ki bu taşları yerli yerine koyabilene, çileyi sarıp yumağa dönüştürebilene aşk olsun!

Neyse ki tiyatronun sihirbazı, dağıttığı gibi kaşıla göz açıp kapayıyla toplamayı da başararak oyunu mutlu sona ulaştırmayı başayor. Böylece izleniyi ya da okurun da altlık bulak olmuş algısını toparlayıp rahat bir nefes

almasını sağlıyor.

Komedi türünün gereği, Shakespeare'in oyunlarındaki vurdular kırdılar, cinayetler, intiharlar bu oyunda yok...

Bir yerde kılıçlar çekilse ya da daha en başta idam sehpası sözü edilse de, çok şükür sonuçta

bağlıyor...

Fakat tek bir konu, Shakespeare'in bence artık saplantı diyebileceğim bir takıntısı var ki, bu oyunda da, hem de fazlasıyla karışmış da... Kadın, evlilik, kiskançlık, zina vb.

2. perde 1, sahnede Efesli Antipholus'un karısı Adrana ile onun kız kardeşi Luciana arasındaki konuşmalar tümüyle bu konudur.

Kocası geçtikçe için kaygılanan Adrana'ya, Luciana kaygılanmamasını öğütüyor. Söyledikleri Shakespeare'in de katıldığı düşünceler midir, bunu bilemem. Fakat kuşkusuz, günümüzün bir feministini çileden çıkaracak sözlerdir.

(...) Boş yere üzülmeylem./Erkek özgürlüğünün efendisi./Onların efendisi de zamandır./Zamanı hatırladıklarında giderler gelirler./Öyleyse sabır göstermelisin.

Bu diyalog Adrana'nın yanıtı ve sonrasında şöyle devam ediyor:

-Onların özgürlükleri neden bizimkinden fazla olsun?
-İşleri hep dışarıda da ondan.
-Ben aynı şeyi yapsam hiç hoşlanmaz ama.
-O senin isteklerinin dizginidir. Kabul et.
-Kendine dizgin taktıran eşekten başkası alamaz.

Bugün bu son cümle sahnede söylendiğinde, günümüzün özellikle kadın izleyicisinin konuşuyla alkışlayacağından kuşku yok.

Zaten bunun ardından Luciana'nın, bütün canlılar dünyasında "erkeğin dışının efendisi ve egemeni olduğunu", insan dünyasında da bunun böyle olması gerektiğini ileri sürerek gerekçelendirmeye çalışmasının da iler tutar tarafı bulunuyor.

Fakat Shakespeare konuyu burada kapatmıyor...

Oyunun pek çok yerine kahramanların kadın (zina, evlilik, kadın kiskançlığı vb.) konularında düşünceleri serpiştirilmiş...

2. perde 2. sahnede Adrana kocasını ihanetle suçlar ve evliliklerinin susunurken, adeta Medea'laşmış gibidir... Hatta bana kalırsa bu uzun tirat, bir komediden çok, gerçekten de

hiç değilse, bir drama daha çok yakındır.

Çünkü bu yakınlarındaki içtenlik ve sahicilikten etkilenmemek mümkün değil...

Fakat oyunun sonlarına doğru Adrana ile Başrahibe arasındaki konuşmalarda, kiskançlık olgusu, üstelik oldukça sert sözlerle,

Adrana'ya yönelik bir eleştiriyi dönüştürüyor.

Başrahibenin bir sorgu yargıcı ustasıyla yönelttiği sorulara Adrana'nın verdiği yanıtlar, onun dur durak bilmeksizin, hem yalnız olduklarında hem başkalarının yanında, kocasını sürekli eleştirmesini, konuşmalarının başlıca

konusunun bu olduğunu, yataktaki bunu üstelemesinden adamin uyuyamadığını, sofrada üstüne gidilmekten yemek yiyemediğini gösteriyor.

Başrahibenin(Shakespeare'in mi?) yargısı ise şöyle:

-Kıskanan bir kadının zehir saçan dırlısı/Daha öldürücü bir zehirdir kuduz köpeğin dişinden"

Oyunun çok ilginç kahramanı Luciana'nın kendisinin mi yoksa? ihanet eden etnesine söyledikleri ise, neredeseyse suçlu gizlemek için ne yapılması gerektiğine ilişkin bir öğüde benziyor:

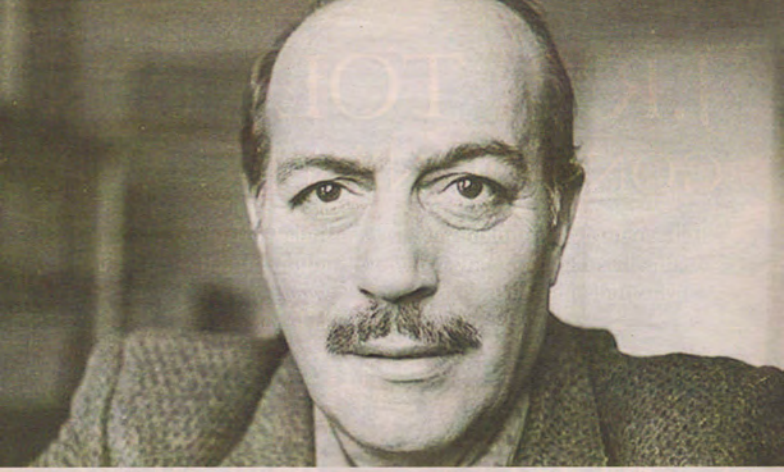
-(...)Gözünüz dışarıdaysa gizleyecayın bunu/ Cünah oldu aşkınızı maskeleyin kârlötici bir görünüşle/İzin vermeyin kardeşimin gözlerini okumasına/Diliniz bu utançsızın sözcüsü olmasın/Tatlı bakın, kibar konuşun, süsleyin sadakatsizliğini,/Kötülüğü öyle bir kılığa sokun ki erdeme benzesin./...)A'ah biz zavallı kadınlar! Kolayca kanan bizleri /Yalnızca sevdiğinize inanđın yeter"

Bu türden sözlerin yer aldığı bir oyuna, komedi deyip geçmek, doğrusu ya haksızlık olur!

Yazını başka ca notlarımla(örneğin "zaman" kavramı üzerine felsefi derinlikle usa vurmalar) uzatmayarak, Sirakuzalı Antipholus'un Luciana'ya ilanı aşkından bir bölümle, olasıdır ki Shakespeare'in dönemin romantik şiirine parodi olarak kaleme aldığı dizelerle bitirelim:

"Ser altın saçlarını denizin gümüş dalgaları üstüne,
Bir yatakmış gibi üzerlerine uzanayım,
Bu olağüstü hayal içinde,
Böyle ölebilin ölmek çok şey kazanır diye düşünün."

HAYDAR ERGÜLEN

Yazma Alfabesi(2)

Ölüm de oyun gibi. Acaba ölüm olmasaydı? Başka ne olmazdı? Yaşam olmazdı, aşk olmazdı, felsefe olmazdı, müzik, dans, yazı ve şiir, sanat ve edebiyat da olmazdı. Yakınlık, dostluk, dahası iyilik de olmazdı.

OYUN: Şart. Sanatın kökeninde nasal oyun varsa, edebiyatın, şiirin, yazmanın temelinde de oyun ve duygusu vardır. Gerçeklikle hakikati karıştıran bazı yaklaşımlar ve yorumcular, oyun deyince kağıdı buruştururlar ama, oyun olmadan hakikat da anlaşılmaz! Kolombiyalı ünlü yazar Juan Gabriel Vasquez *Çarpıtma Sanatı* (çev: Süleyman Doğru, Everest, Eylül 2019) adıyla topladığı denemelerinde "Oyunun Ciddiyet"nden söz ederken, Stevenson'un dizelerini anar: "Demeyenin benim için güçsüz, kuvvetsiz/zira bendim büyüklerimin verdiği işi bitirip kaçan/ denizden, diktığımız kulelerden ve yaktığımız ışıktan/ oynamak için sayfaları bir çocuk gibi." Kısacası, oyun yoksa yaşam yok, hakikat yok, tabii yazı da yok! Cemal Süreya'nın dediğine, "Bir kitapta resim şart"sa, yazıda da oyun şart!

ÖLÜM: Ölüm de oyun gibi. Acaba ölüm olmasaydı? Başka ne olmazdı? Yaşam olmazdı, aşk olmazdı, felsefe olmazdı, müzik, dans, yazı ve şiir, sanat ve edebiyat da olmazdı. Yakınlık, dostluk, dahası iyilik de olmazdı. Yok ama, olduğu kadariyle adalet, şefkat, hele merhamet hiç olmazdı! O nedenle iyi ki ölüm var diye düşünüyor insan. Veyazı da şiir de yaşama çalışmıyorsa yazı sı-

ölüme de çalışır her zaman. İlhan Berk genç şairleri 'ölüme çalışın' diye uyarır.

PAPİRÜS: Bu adla bir Tanrı yok, ama olmasını çok isterdim! Papirüs Tanrısı'nın önünde hürmetle eğildim, yine eğiliyorum! Nasil özel ve güzel bir Tanrı'dır ki, iyi gününde kötü gününde, her koşulda kapısı, evi sana açıktır. Diyorlar ya, 'suraya bıraksam' diye, elimden gelse bir papirüs duası yazar suraya bırakırdım! Tamam bu yazıyı papirüse yazmıyorum, ama ya şiir! Şiir hâlâ Papirüs Tanrısı'na duacı. Biz de kâğıda duacıyız. Kâğıt olmasa, harfler boşluğa düşerdi. Bizim durumumuz da harflerden daha iyi olmazdı!

R.....T: Çok müstehcen bir sözcük olduğu için tamamını yazmadım, yedi harften oluşuyor. Kolayca bulursunuz. Neden yazmadım? Hem yazı kirlenmesin hem de dilimiz, gözümüz, kalbimiz. Diyeceksiniz ki kirlenmedik bir şey mi kaldı bu 'çığ çok çağ'da, haklısınız ama yine de bir şeyler kalmalı değil mi? Üstelik yazıyla uğraşanlara da hiç yakışmayan bir kavram bu. Ne yani, bu, piyasa mı yoksa siyah borsa mı? Yazarlar birbirlerini kıskanmazlar, ama özenirler. Özendikçe de daha iyi, daha güzel, daha özenli yazmaya çalışırlar, yazmadıkları harfler, sözcükler, dizeler, sözcükler...

boşluklar ve okurlar ilgilendirir, ... değil!

SALÂH BİRSEL: Ah Salâh Bey vah Salâh Bey! Şıngır Mingır Salâh Bey! Türkçenin neyi desem bulamadım, beyi desem eril olur, uç beyi desem o da pek harcalem olur, bu arada sanırım evvel zaman içinde de buna benzer bir şey demiş idim! Daha da demem! Demem de nasıl öveceğimi de bilemedim, bilemem. Arkadaş Z. Özger'in "Zeki Müren'i seviniz" dileğine gönülden katılırak, "Salâh Birsel'i seviniz, okuyunuz, okutunuz, yeniden okuyunuz" diyorum. Ve her ne kadar Salâh Birsel'in 100. yaşını geçen yıl kutlamış isek de ben bu yılı Salâh Birsel okuma, anlama, sevmeye yılı olarak kendi kendime ilan ediyorum ve kutluyorum. Hem okurlara hem de yazarlara hararetle, tutkuyla yeniden Salâh Birsel okumayı öneriyorum.

ŞENYAZI: 'Şenbilim', duyduğum en güzel adlandırmalardan, tanımlardan biri. Kim buyurmuş deyince, akla hemen Zerdüşt geliyor, o gelince de elbette Nietzsche ya da Türkçe yazımla Niçe (O gelince de nam-ı diğer Arif Barikat, yani, Arif Damar geliyor, oğlunun adı Nice'dir ve ne güzel bir addir, nice güzel şiir çevirileri vardır). Şenbilim, felsefe. Niçe'nin şiirleri. Şiirler şenbilimse, roman karnavaleski ise, yazı da niye şen olmasın? Şen

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranitey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefa

Yolculuk da olabilir. Her ne kadar yine İlhan Berk "yazmak cehennemdir" dese bile, o biraz şair fiyakasıdır. Kulak verilir, akla gelir ama yazmaya başlayınca o cehennem cennete döner! Şenola diyelim yazana da okuyana da!

Tabiat: Yazının da, şiirin de, aşkın da, insanın da kaynağı tabiat. Esin nereden geleceğini bilir, tabiatıyla tabiatın gelir. "Bu ağaçlar, güzel kuşlar/ yürüyelim arkadaşlar" diye boşuna mı söylenmiştir? Bu imge, bu eğretileme, bu benzetme nerede var, esinlenelim arkadaşlar! Bir de "güneş ufuktan şimdi doğar"sa yazı, şiir yazmaya ne var? İnsan gençken tabiatı yaşar, yaşlanınca da yazır. Zira yine Cemal Süreya'nın dediğine "Şiir anayasaya aykırıdır", ama tabiatı yakın ve yatkındır. Işık doğudan gelir, şiir doğadan gelir! Onun geleceği varsa, bizim de yazacağımız var deriz ve yazarız!

USTA: Aman, olacağınız varsa da olmayın, zaten ustaysanız da saklayın! Zira ustalık her bakımdan zararlı bir durum. İnsana da, dünyaya da, hayata da, tabiatı da, haliyle şiire ve yazıya da. Dünya ve hele memleket ustadan geçilmiyor, o yüzden de hiçbir şey yolunda gitmiyor! Çünkü ustalık yaptı, ustalık dönemi denilen şeyler, ister şehirlikte ister ekonomide, ister siyasette ve dahi sanat, kültür ve edebiyatta kendinde ustalık vehmedenler, ne yazık ki çoğu kez kapanışı kötüleyiyorlar ve o güne dek yaptıklarını da yıkıyorlar, bozuyorlar! Acemi ol, onurla yaz!

ÜZÜM: Yazının ve şiirin olmazsa olmazlarından biri daha. Başına bakın, kaynağına bakın, tadına bakın, keyfinize bakın, kederinize bakın... Mutluluk da hüznün de özümüdür. Ne denmiştir, bakarsan özüm olur, yazarsan şiir olur! Özünden ne olmaz ki, sirkeden şaraba, korusundan buruşuna özüm, her yazıya, her şiire tat verir, renk verir, özümün kani bazen şarap olur, bazen de şiir. Salkımda durduğu gibi durmaz. Özüm, kendisi de imgesi gibi zengin. Özüm, özümün bakarak kararır sözünden daha iyisi özümün bakarak, özümü tadarak yazılır olmalı!

VAROLUŞ: Varlığımızın anlama gereksinimi var mı? Anlamla bir yaşam sürmek... diye başlayan cümleler ne kadar anlamlı? Hayatın eksik bıraktığını yazı, yazının bilmediğini hayat tamamlar mı? Yazmasak, yaşamak kolay mı? Yoksa yazmak bir kolaylık sağlıyor mu? Yazmak için bunca çok soruya gerek var mı? Yazmak, dünyadan çıkış yollarından mı yoksa insanın kendine kavuşma anlarından mı? Hiç yazanla yazmayan bir olur mu? (Niye olmasın, bu ne biçim soru?) Yazmak zorlaştırmak mıdır? Varlığımız yazıya armağan olsun mu?

YOLCULUK: Aslında ve galiba bunca lafı yalnızca bunun için yazdım. Yani A'dan Z'ye bu alfabeyle, bu maddeyle yazmak için bile oluşturdum sayılabilir. Sayılsın da. Sonunda her şey gelip yola dayanıyor. Ömür de, dünya da, arkadaşlık, aşk, arzu, heves, ne varsa (ya da ne yoksa) yolla, yolculukla var ve onunla anlaşılıyor. Yazının da kendisinin yolculuk olması ya da Octavio Paz'ın "okur denen o uçsuz bucaksız azınlık" sözüne benzeterek, o uçsuz bucaksız yalnızlık da yola dayanıyor. Serüven, sergüzeşt, macera, ne dersek diyelim, bazen soluk soluğa, bazen birazdan son nefesimizi verecekmiş gibi, bazen o anda orada dünya ilk kez yaratılmışmış duygusuyla ve bazen de... Her şeyi yarım bırakıp gitme arzusuyla çıkılan bir yolculuktur yazı.

ZEYTİN: Niye mi? Yaşamı insana sunulmuş bir armağan olarak görüyorsak, yazıyı da yaşamı zenginleştiren değil sadece, zeytinleştiren bir ödül olarak da görebiliriz de ondan. Böyle de söylenebilir, ama iyi yazı, iyi şiir, iyi çaba, iyi emek de zeytin güzelliğinde ve kıymetindedir. Biz yazıyı zeytin, şiiri Özüm diye biliriz, öyle okur öyle yazar, öyle sever ve öyle yeriz!

ALİ DENİZ USLU

SIRTLANIN SIRRI

Sırtlanın sırrı bendeki
Söylerken utandığın gibi
Melez bir gün işte bugün
Güneşin bulutlara yenildiği
Sırtlanın aşkı sendeki
Bakarken utandığın gibi
Gün yine güne rağmen
Bulutlar iyice arsızlaştı
Sırtlanın vicdanı bizdeki
Ölümü bekleyene kadar seyrederek gibi
Zaman şakağımda tabanca
Rüzgârın çekmesini beklediğim tetik
Düşer mi düşmez mi kim bilir?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

EMRE KONGAR

Arslan Kaynardağ ve Hocaefendi'nin sandukası

Askerlerin demokrasiyi rafa kaldıran, bütün sol ve demokratik örgütleri bastıran ve Türkiye'nin geleceğini dinci örgütlenmelere, tarikatlara ipotek eden, gerici 12 Eylül 1980 darbesinden sonra, ben de sakalıma bile müdahale eden askeri yönetimi ve onun uzantısı olan YÖK'ü protesto etmek için "Sakalım benim eşimin egemenlik alanıdır, devletin değil" diyerek Hacettepe'den istifa etmiş İstanbul'a geri gelmişim...

Benim için Çarşıkapı, bir anlamda da Kapalıçarşı ve Sahafkar demektir. Sahafkar ise anılarımda ancak Arslan Kaynardağ ve Elif Kitabevi ile anlam kazanır.

Kapalıçarşı'nın Nuruosmaniye kapısından girip, ana caddeyi dosdoğru geçerseniz Beyazıt Meydanı'na çıkan kapıya gelirsiniz.

Bu kapıdan çıktığınızda, karşınızda Sahafkar'ı görürsünüz.

Birkaç basamakla çıkan bir avludur sahafkar.

Avlunun sağ tarafındadır Elif Kitabevi.

Avlunun öbür ucu da Beyazıt Meydanı'na açılır.

Çocukluğum evimize çok yakın olan Kapalıçarşı'da ve Sahafkar'da geçti:

İSTANBUL kitabımda uzun uzun anlattığım.

Amerikan Kütüphanesi'nin, kapaklarının yarısını yırtarak iskartaya çıkarttığı (atılmış veya satılmış) olan Captain Marvel resimli romanlarını buradan toplamıştım.

Elbette o Captain Marvel, iki yayın kuruluşu arasında mahkemelik olan yayın hakları dolayısıyla, bugünlerde bambaşka kimlikle, bir kadın kişilik olarak izleyicilere sunulan Captain Marvel'den farklıydı.

Benim aldığım resimli roman sayıları, Warner Brothers'a bağlı bir film stüdyosu olan ve Süpermen, Betmen maceralarını çekmiş olan DC Films'in çevirdiği SHAZAM filminin anlattığı öyküdeki Captain Marvel'di:

Fawcett Publications tarafından yayınlanan öyküye göre radyo sunucusu Billy Batson "SHAZAM" deyince, süper güçleri olan bir süper kahramana, Captain Marvel'e dönüşüyordu.

kahramanlarla tanınan Marvel Stüdyoları'nın çevirdiği süper kadın kahraman Captain Marvel filmi ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktu.

Askerlerin demokrasiyi rafa kaldıran, bütün sol ve demokratik örgütleri bastıran ve Türkiye'nin geleceğini dinci örgütlenmelere, tarikatlara ipotek eden, gerici 12 Eylül 1980 darbesinden sonra, ben de sakalıma bile müdahale eden askeri yönetimi ve onun uzantısı olan YÖK'ü protesto etmek için "Sakalım benim eşimin egemenlik alanıdır, devletin değil" diyerek Hacettepe'den istifa etmiş İstanbul'a geri gelmişim...

Hürriyet gazetesinin o zaman Çağaloğlu'nda olan binasında çalışmaya başladığım için de sık sık yeniden sahafkara gitmeye başlamıştım.

İşte o dönemde Elif Kitabevi ve onun sahibi Felsefeci Arslan Kaynardağ ile tanıştım ve dost oldum.

Avengers filmleriyle ve bu filmlerdeki süper

Mehmet Ali & Akşamsefası

Gerçekten de, sadece yazılarıyla değil, aynı zamanda hem yaşam biçimi hem de sahip olduğu değerlerle tam bir filozof olan Arslan Kaynaradağ ile uzun ve tadına doyumlası sohbetleri özellikle bugünlerde çok özledik.

Zaten bu yazıyı da böyle nostaljik duygularla "kaleme aldım"! (Aslında "kaleme" değil, "bilgisayara" aldım.)

1980'li yıllara, Umberto Eco'nun dünya çapında bir "Çok Satan" haline gelen "Gülü Adı" adlı romanı damgasını vurmuştu.

Bir de filmi çekilen bu roman, hem siyaset ile din ilişkilerinin hem de tarikatların kendi aralarındaki savaşların arka planını oluşturduğu Ortaçağ Avrupa'sında, bir manastırdaki gizemli cinayetler üzerine kurulmuş bir gerilim öyküsüdür. Ama bu öykü çevresinde toplum üzerindeki din baskısına karşı müthiş eleştiriler ve mizahi bir bakış açısını yansıtır.

Aynı dönemde, Türkiye'de de, metinlerinde referans olarak tarihsel arka planı kullanan yazarların romanlarıyla Postmodern Edebiyat doğuyordu.

Dönem, hâlâ üniversite dışında kalmaya zorlandığı 1980'lerin ikinci yarısıydı. Bir zamanlar Hürriyet'ten ayrıldıktan sonra kurduğu KAMAR Kamuoyu Araştırma Şirketi'ni yönetiyor, bir yandan da öğrencilerinden ayrı kalmanın sıkıntısını, okuyup yazarak atlattırmaya çalışıyordum.

Elbette kalbim ve beynim, Özal dönemi ile hâlâ varlığını sürdüren 12 Eylül askeri darbesinin baskıcı yönetimine karşı duyduğum isyanla doluydu.

İşte yaşamımın böyle "üniversite dışındaki bir sürgün" döneminde, ben de "Gülü Adı" romanını okuduktan sonra, Umberto Eco'ya nazire olsun diye "Hocacendi'nin Sandukası" adlı romanımı yazmıştım.

Sonradan Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Profesörü S. Dilek Yalçın Çelik tarafından "Yeni Tarihçelcilik Kuramı ve Türk Edebiyatında Postmodern Tarih Romanları", (AkçağYayınevi, Ankara, 2005) kitabında Türkiye'deki Postmodern edebiyat örneği olarak irdelenen ve başka akademisyenlerin de araştırma ve incelemelerine konu olan romanım, aslında düz okumada, Fatih Sultan Mehmet döneminde, Papa tarafından onu öldürmek için yollanan bir casus çocuk doktoruyla, bu katili önlemeye çalışan suhretler (medrese öğrencileri) arasındaki mücadele üzerine gibi görünen bir metindi:

Bir şifre ve onun çözülmesi üzerine yapılmış

araştırmalar bağlamında ebceci hesabının da gündeme getirildiği, ikili, onlu gibi farklı tabanlı sayıların eğlenceli bir biçimde ele alındığı, aşk, macera ve gizem dolu, Fatih döneminde geçen heyecanlı bir roman olarak okunabilir.

Ama alt metin olarak, Fatih'i zehirlemek için yollanan casusun adıyla, yani "Gıftos Karpantiye" ismiyle gönderme yapılan bir YÖK eleştirisiydi.

Kitaba eksten olarak aldığım tarihsel belgeniteliğindeki mektupları bulduğum mekân olarak Sahaflar'daki Elif Kiteavi'ni kullanmıştım. Elbette onun sahibi olan Arslan Kaynaradağ da, romanın bir parçası olarak yazdığım, "Giriş" bölümündeki ana karakterlerden biriydi.

Kitabın temel gerilim noktasını, Papa'nın casusu olan katil/doktor Gıftos Karpantiye'nin bütün sırlarını sakladığı sandukanın şifresi ve bu şifrenin aranması oluşturuyordu.

Metin içinde bu şifrenin okur tarafından anlaşılması için gerekli ipuçlarını vermiş ama şifrenin ne olduğunu açık açık yazmamıştım.

Şifrenin tam olarak ne olduğunu, Haldun Taner'e bir saygı göndermesi olarak (Ay ışığında Çalışkur'a nazire olsun diye) yazdığım, metnin sonundaki "Okur Mektupları" bölümünde açıklıyordum.

Aradan geçen zaman içinde, okurların metin içindeki ipuçlarını şifreyi bulamadıklarını anlamam ve 23. Basım'da, bu ipuçlarına, şifrenin daha kolay bulunabilmesi için birkaç ilave yaptım.

Malum, dönem, Sosyal Medya dönemi. Benim de hem Twitter hem Facebook hem de Instagram hesaplarım var. Twitter'da bu şifre üzerinden ödüllü bir yarışma yaptım, kazanan da ödül olarak imzalı üç ayrı kitabımı vereceğimi belirttim.

İzleyicilerimin büyük ilgisiyle karşılanan bu yarışma sonunda iki kişi birincilik, iki kişi de, bana kitapla ilgili, duymadığım iki farklı inceleme makalesini haber verdikleri için, imzalı tek bir kitap olan teselli ödülü kazandı.

Bu arada romanın evdeki ilk baskılarını karıştırırken, bunlardan birinin arasında, gelen gerçek okur mektuplarından bazılarına ve Arslan Kaynaradağ'ın benimle kitap üzerine yaptığı bir söyleşinin kendisi tarafından daktilo ile yazılmış orijinal kopyasına rastladım.

Belki ilerdeki yazılarımdan birinde, onu benim için bu söyleşiyi de yayımlayam

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BİR ŞEYİN GERÇEK OLABİLMESİ İÇİN ÖNCEKİLE İLGİLİ ŞARTLARIN OLUŞTURULMASI GEREKİR. YAŞAMA SUNULMAK İSTENEN SANCILI TAZE BİR NİYETİN/GAYENİN/FİKRİN DOĞUMU, SICACIK BİR BATTANİYE ALTINDA MAYASIYLA, HAMURUYLA, SUTUYLA, UNUYLA BAŞ BAŞA BİR DÜŞ ZAMANI YAŞAMAKLA MÜMKÜNDÜR. SİMİ DÜŞ ZAMANI!

DÜŞ ÜYKUDAN SONRA OLUR

ERCAN KESAL

İnsanın kaynağı kendi ruhudur

GÜNEŞ SAATİ

Yıllar önceki bir Diyarbakır ziyaretinde araba kiraladım; ıssız dağ yollarında, tekinsiz bir Hasankeyf, Batman ve Mardin yolculuğu yapmıştım. Mardin'e vardığımda ilk ziyaret ettiğim yer de, tabii ki Deyrulzafaran Manastırı'ydı. Manastırın Güneş Tapınağı bölümündeki odanın tavana yakın bir yerinde, tuhaf biçimli geometrik bir pencereye takılmıştı gözüm. Pencereden süzülen güneş ışığı, içinde bulundugumuz odanın ortalarında bir yer işaret edici gibi uzanıyordu. Kadim taş yapının penceresinden odaya akan ışık, binlerce yıl önceki paganların güneş tapınma saatlerini bildiren bir işaretti. Güneş saati yani... Güneş, binlerce yıldır bu küçük pencereden süzülerek, kendisine tapınan insanlığına ibadet saatini de haber veriyordu.

Aynı işareti yıllar sonra bizim evde karşıma çıkacağıni nereden bileyim. A. Kurosava'nın "Dersu Uzała" sı gibi, bir süredir salonun köşesindeki divanı yurt edinen annem; seccade, yastık, yedek çorap, ilaçlar ve bardağıyla kendine bir barınak yapmıştı! Kahvaltı sonrası keyif çayını genellikle pencerenin yanındaki koltukta içiyor, bir yandan da onunla sohbet ediyordum. Gece gördüğü düş, gelmekte telefonlar, torunlar, babamın kırı vs...

"Saat on bir buçuk oldu" dedi birden, divanın önündeki ahşap masanın tam ortasına düşen güneş ışığını eliyle göstererek. Saate baktım gayri ihtiyari, on bir buçuktu gerçekten. "Güneş tam buraya düşüyor bu saatlerde" dedi gayet sakin ve seccadesine uzandı. Evde saat yoktu ve hepimiz epeydir cep telefonlarımızdan takip ediyorduk zamanı. Ezan sesini duymaktan kaçınan annem, saati yeniden icat etmişti, 3000 yıl öncesinde olduğu gibi...

EKMEK YE SU İÇ

Hattuşaş'ta kazılar yapan ve Hitit yazısını çözmek için yıllarca uğraşan Alman arkeolog H.Wincler, 1913'te öldüğünde geride Boğazköy'den taşınmış binlerce tabletin olduğu bir miras

bırakmıştı. I. Dünya Savaşı'yla birlikte tüm bu çalışmaların durduğu bir anda, Almanya'da, eski diller uzmanı gibi ne kadar işe yaramaz kabul edilen адам varsa askere alındı. Bu uzmanlardan biri olan Çek asıllı B. Hrozyn, askerlik günlerini Wincler'den kalan bu malzemeye geçirdi. Hatta bir ara savaşın ortasında İstanbul'da da kalarak, burada bulunan tabletlerden Hititçeyi çözmeye çalıştı. İğneyle kuyu kazarcasına bir çabayla, kelime kelime tüm metinleri gözden geçirdi. Yazanın da, yazanın ulusunun da binlerce yıl önce kaybolduğu, hiçbir yardımcı alfabe ya da bilginin olmadığı bir tablet yığınının ilk anlamı cümleyi buldu sonunda: "Nu nında-a nezzatteni vadar-ma ekutteni." Tarihte çözülen bu ilk Hititçe cümlemin anlamı neydi biliyor musunuz? "Şimdi sen ekmek yiyeceksin ve su içeceksin..."

İlk okuduğumda nedense içimde bir hayal kırıklığı uyandıran bu cümle, insanlığın ezel ve ebedi sorunsalı idi. Ekmek yemek, su içmek...

Hiç bilinmeyen bir dille cümle kurmanın heyecanı, gömü bulmuş bir arkeolog heyecanından daha farklı bir şeydi herhalde. "Çalışma odasında kâğıtlara gömülmüş bir araştırmacı da bir cümlemin üzerinde kılı kırk yarararken, anımsız geçmişin derinliklerinden kendisine seslenişin ürpertiini duyabilir" diyor C.W.Ceram. "Burada insanın yalnızca filolojik kelime ayıklamalarına yönelmesi yetmez; çok daha fazla şeyleri görmesi, görmeyi bilmesi gerekir. 'Yemek' bir sesleniş olursa 'açlık' demek değil midir? 'Su' çorak bir ülkede haykırılıyorsa 'susamak' anlamına da gelmez mi?"

KAYNAĞINA BAK

1990'lı yıllar... Çağlayan Camii'nin hemen yanındaki işi merkezinin ikinci katına kurmaya çalıştığım polikliniğe röntgen cihazı gerekiyordu. Alçıpanlarla uğraşmaktan fırsat bulduğumda gazete ilanlarına bakiyordum. "500 milli amper, çift tüp, tek masa." Gittim, gördüm. Cihaz eski ama işe yarar gözüküyordu. En iyisi aradı da fiyatı. Pazarlığın bitirdiği ve

aldık aleti. Taşıma sürecinde anladım ama aslında nasıl bir belaya bulaştığımı. Cihazı bulduğuya yerden benim merkeze taşımak için, Fatih'in karadan gemileri yürütme formülünü uyguladık. O kadar ağır ve biçimsiz. Neyse... Sonunda cihazın kurulup çalıştırılmasına gelmişti sıra. Bu işleri o zamanlar İstanbul'da sadece bir kişi yapıyordu. Ömer Usta! Her zamanki sakin haliyle geldi, baktı. Aleti ilk görüştü tanıdığını hemen anlamıştım.

"Hu!" dedi, eski ve çok da sevmediği bir dostuna, hiç beklenmedik bir yerde görmenin ruh haliyle.

"Bu bizim Ukraynalı" dedi.

Sonra da bana dönerek birkaç cümlede açıkladı durumu:

"Ecevit zamanında Ukrayna'ya kuru üzüm verdik, onlar da bize 21 adet röntgen cihazı verdiler. Bu senin alet de onlardan. Bir ara Denizli'deydi, demek buralara düşmüş."

Röntgen cihazından değil de, Sabahattin Ali hikâyelerinin oturan alemlerine düşmüş

geçkin kadınlarından söz ediyor mübarek.

"İyi işte abi" dedim, sıkıntımı belli etmemeye çalışarak.

"Makine senin, çalıştır, ver bana" diye de devam ettim, kadının düşmüşlüğüne aldırmadan evlenmeye karar vermiş vicdanlı bir ses tonuyla.

Ömer Usta cihazı iki günde kurdu. Sıra deneme çekimi yapmaya gelmişti ki beni çağırdı. Kaset yerleştirildi, ışıklar kapandı, Usta düğmeye bastı. Hiçbir şey yok. Sağını solunu kurcalayıp bir daha, yok... Cihaz çalışmıyor. O gün akşama kadar uğraştı Ömer Usta. Cihazı çalıştıramadı. Ertesi gün geldiğinde röntgen odasının zeminine kocaman bir brandanın serildiğini ve Ömer Usta'nın iki oğluyla birlikte bizim röntgen cihazını en ufak vidasına kadar parçalayıp yere serdiğini gördüm. Her parça numaralanıp, işaretlenmişti. Ara sıra yaptığım ümitsiz ziyaretlerin birinde Ömer Çoban'ın elindeki Kiril alfabeli bir şema kitabına bakarak, cihazı yeniden ve baştan kurduğunu anladım. Bir hafta içinde, tüm parçaları hiç değiştirmeden ve müdahale etmeden elindeki şemaya göre bir araya getirdi ve beni de çağırarak düğmeye bastı. Cihaz çalışıyordu!

"Bakın Doktor Bey. Biz bu cihaza hiçbir müdahalede bulunmadık. Ne yaparsak çalışmıyordu. Bu yüzden parçaladık ve yeniden kurduk, ama elimizdeki şemaya göre. O zaman çalıştı. Çalışma sebebini bulamazsan boz, parçala ve kaynağına bakarak yeniden kur. Hiçbir şeyini değiştirmene gerek yok. O çalışır."

Psikanalitik bir süreçten söz ediyordu Ömer Usta. Duvan yıkıp, taşları yeniden örnek gibi bir şeydi yaptığı.

"Rüyalarımızda başka bir dünya gördük, şu an yaşadığımızdan daha adil ve düstür bir dünya. Bu hayali gerçekleştirmek, koltuklarımızda oturmak, evlerimizde aydınlatmak, misir talarlarımızda büyüme, çocuklarımızın kalplerini doldurmak, terimizi silmek ve tarihimizi iyileştirmek için harekete geçtik. Hepsi bu kadar. Tüm istediğimiz bu. Ne daha fazla, ne de daha az. Şimdi, yolumuzda doğru ilerlemek için kalplerimize soruyoruz" demişti Subcomandante Marcos...

Rüyalarımız kalplerimizden başka soracağımız hiç kimsemiz yok. Odamızın ortasına düşen güneşin farkında mıyız? Yolumuzu kaybetmişsek, kaynağa dönmemiz lazım. İnsanın kaynağı kendi ruhudur. O halde kaynağa... Ruhumuza...

EKİN ATALAR

Büyük Umutsuzluklar

Jean-Paul Sartre 2020 yılında hayatta olsaydı, "Cehennem başkalarıdır diyorum ve artırıyorum, cehennem aynı zamanda da sosyal medyadır," derdi büyük ihtimal. "Hepimiz şurada oturmuşuz, değerli varoluşumuzu sürdürmek için yiyecek yiyoruz ve Instagram'a hikâyeye atıp duruyoruz. Oysa var olmaya devam etmemiz için hiçbir ama hiçbir sebep yok!" da derdi. Sonra @jpsartre1905 olarak aldığı mavi tikli Twitter hesabına girip bu söylediklerinden flood yapardı çünkü Instagram takipçilerinin söylediklerinden hiçbir şey anlamayacağını bilirdi. Onlaranca Simone'la birlikte gittikleri kafeleri layklayıp dursunlar, bin yıllık St. Germain'i popüler hale getirsinler, Simone'un Flore'a giderken giydiği enine çizgili kazağı markasını sorup, 'fiyat paylaşın lütfen' dm'leri atınsalar. Ama Twitter takipçileri öyle mi? Tabii ki değil! Takibe takip diyen bile yok, o derece 'elit' bir zümre! Hashtag cehennem, hashtag varoluş, hashtag cafedeflore.

Herkese, olduğundan daha güçlü, daha havalı, daha müthiş, daha zengin, daha popüler, daha daha daha fazla bir şeyler olarak görünmek istediği sosyal medyada, 'kendim için ben' diyebilir miydi peki? Kuvvette muhtemel diyemezdi. 'Başkaları için ben'le 'kendim için ben' arasında kalıp, istemediği kararlar veren bir personayı sahiplenmek zorunda kalırdı. Flore'da bir kez check-in yaptıktan sonra, hepyapması gerekebilirdi. Bir kere marka reklamına göz kırptıysa, Phillips'ten devasa boy bir kahve makinesi hediye olarak kabul ettirseydi mesela, başka markaların tekliflerini de değerlendirmesi gerekirdi bir şekilde.

Daha önce yaptıkları, yapacaklarının teminatı olmasa da silinip gitmeyecekti ki internetin dipsiz kuyularından? E silinip gitmeyeceğine göre, başlangıçta özgür olduğuna düşünerek yaptığı seçimler bir noktadan sonra "zorunlu özgür" seçimlere dönüştüğünde, kendini nasıl tanımlayacaktı mesela? Gittikçe daha fazla sıkışmayacak mıydı kendi sınırlarının içinde? Gittiği her yerden Simone'a konum atmıyacak mıydı?

Gelelim biz fanilerin sosyal medya hesaplarına. Şöyle bir bakıyorum, kimse aşk acısı çekmiyor, kimse yanlış karar vermiyor, herkesözlü söz cambazı, hayatve ilişkiler hakkında ahkamlar bin beş yüz. Kitap mı dedin, güya haftada en az üç tane bitiriliyor ama gerçekte en son lisede edebiyat dersinde Pembe İncili Kafkan okunmuş. Sevgliden mi ayrıldın, görüntüde 'ben kaybetmedim o kaybett'i'cilik, gerçekte ex sevgilinin yeni sevgilisini yedi yirmi dört stalk turları. Görüntüde, 'ne üzüleceğim giden gitmiştir her şey bitmiştir' tadında sakızın içinden çıkan mani tadı, gerçekte her an, her saniye, herkeseseilişkiyi incik cıncık anlatıp darlama seansları. Ortamlara arkaen aslında çok mütevazıym, egosuz sütsüz şekersizim imajı, sonra patrona çalışanları şikâyet telefonları. Kameraların ölümlüden çık gücü, 'aslan karşım' birbirimizi destekleyelim tatlılığı, kameralar kapancık kumpaslar, planlar, göz oymacılık. İş reklama gelineceyalnızlığa övgü, kendine ait bir odayla Virginia Woolf paslaşmaları, özgürlük savaşçısı pozlarında Frida Kahlo güzellemleri, sonra gece yarılana kadar Tinder'da dolanıp match peşinde koşmalar. Hashtag benimcehennemim.

*Tarkovski

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir garip Kùlkedisi hikâyesi

ŞERMIN YAŞAR

Fikret ile Semiha, bundan yirmi altı sene evveldünyaveingirdiklerinde, aile büyüklerinin de uyarıları üzerine adimlarını eşikten sağ ayaklarıyla attılar ve kapıyı bekârlık hayatlarının üzerineçatdıyı kapattılar. Ama işte sanıyormu tam o an, Fikret'in gözü Fikret'e yetişemedi, o dışarda kaldı. Yirmi altı sene boyunca Semiha ne yaparsa yapsın Fikret'in gözü hep dışarıdaydı.

Semiha'nın sipariş verdikleri gelinliğini almak için gelinlikçiye gittiği gün, siz şunu da paketleyiverin diyerek ikinci bir gelinlik daha paketlenen Fikret, onu da ayırmaya kıyamadığı uzatmalı sevgilisi Esma'ya götürmüştü, ertesi gün evleneceğini haberiñi kızı "babamın işleri dolayısıyla ortağın kızıyla kâğıt üzerinde bir evlilik yapmak durumundayım, evleneceğim ve ilk fırsatta boşanacağım, kızı tanımam etmem, yüzünü bile görmedim, zaten öyle gelinlik, damatlık falan da yok, evde kıyacaklar nikâhı, kâğıt üzerinde bile olsa o kadar huzursuz ve mutsuzum ki, hayalimde kaç kez evlendiğim için seninle, kaç kez açtığım için yüzünün duvarını, kaç kez öptüğüm için alınırın ortasından helalim diyerek, bu gelinliği senin için aldım, bir gün Allah'ın izniyle telli duvaklı karım olman için kapını çaldığımda gelinlik almak için beklemeyeceğim, her şey hazır olacak anlıyormusun, buradan çıkacağım ve nikâhı gideceğim, sevgilim, Esma'm" falanmış kızın ağzına gelinliğin danteliyle tıkanıştı. Esma beş yıl bekledi; Fikret, Semiha'dan boşanacak da evleneceker diye. O sırada Figen de, Fikret'in babasının ortağının kızını ve zorla nişanlandırıldıkları Şeniz'in nişanı atacağı günü bekliyordu. Şeniz de Fikret'in babasının işlerinin düzenmesini ve işler düzeline evlenecekleri günü bekliyordu. Betül ise kötü hastalıkla boğuşan Fikret'in babasının sağlığını kavuşmasınıiple çekiyordu, zira baba hastayken duğün düşünülmedi. Tıpkı Ayten'in de kız isteme tarihi için Fikret'in babasının iyileşmesini beklediği gibi... Tüm bunlarla birlikte Fikret, yetimdi.

Fakat şu bir gerçekkî, Semiha'nın babası Necati Bey'i, Fikret babası gibi severdi. Yanında çalışmaya başladığı gün itibarıyla adamı gözüne kestirmiş, dört vesait değişiktierek geldiği üretimhanede seneler boyu pür dikkat ve kusursuz

bir iş ahlakı ile çalışmış, Necati Bey'in önce eli ayağı, sonra sağ kolu, en sonunda adamın asla vazgeçmeyeceği parçası olmuş, tek evladı olan Semiha'yı başkasına vereceğini Fikret'e vermemeyi, daha doğrusu Fikret'i Semiha'ya almayı uygun görmüş, yıllar içinde işler büyümüş, dükkân plazaya dönüştüğü sıralarda Necati Bey'in oda kapısına "onursabaşkan" levhasını çalğanların alkışları içerisinde olan Fikret, kendisinin genel müdür ilan edivermişti. Fikret iç güveysinden hallice falan değildi, havalar öyle bin beş yüzdü ki, sanki Fikret patronmuş da Necati Bey ve Mefharet Hanım'ın tek kızları olan Semiha'yı hayrına kendine eş seçmiş, babaya iş vermiş, anayı da işte rahatlatıyormuş gibiydi. Semiha iyiydi. Doğruya doğru, çirkindi, Allah'ın gücüne girmiş ama öyle bir telaşa, iş arasında yaratılmış gibiydi. Semiha Fikret'e evlendiğine kendisi bile inanmamıştı, Fikret öyle böyle bir Fikret değildi zira. Yeşilçam seçkisiydi Fikret, Tank Ankar'ın boyunu, Kadir İnanır'ın yüzünü, Ekrem Bora'nın saçlarını, Türkân Şoray'ın kırımlarını, Fatma Girik'in gözlerini, Ediz Kırpın'ın tenini, Fikret Hakan'ın da adını al, al sana FikretÇaylayayla... Semiha için işe, emsal teşkil edebilecek bir artistimiz maalesefyok; Semiha, Semiha işte...

Necati Bey'in işe canına minnetti Fikret gibi birini kendine damat almak. Kendisi çalışmayı sevmedi. Çalışkanlık meselesi dedesinde kışkırtmış. Dedenin açtığı helvacı dükkânı, dedenin tek oğlu olan Necati Bey'in babası Kemalettin Bey'e, Kemalettin Bey'den kendisinin tek oğlu olan Necati'ye devredilmişti, ondan da tek kız olan Semiha'ya kalacaktı. Üretimhanede sabahtan akşama kalıp kalıp helva ürettikleri, evde, işte, arabada boyuna helva yedikleri halde, hanelerinde üyememişler; hep tek çocuk gittikleri ve gittikçe de daha az çalıştıkları için Fikret gelene kadar dükkân Allah'a emanet bir büyüme sergilemiş, ne uzamış ne kısalmıştı. Dükkânın tarihi resmen Fikret'ten önce ve Fikret'ten sonra olmak üzerekiye ayrılmıştı. Üretimhaneden fabrikaya dönmüşler, dükkânın üstüne kat çıp alüminyum cephe giydirmeye yapıp binayı plazayaçevirmişler, kırkıyıllık açık helvacı paketesokup ambalajlamışlar, oradan market reyollarına, marketlerden sektör dergilerine falan girmişlerdi. Teknoloji geliyor, dünya değişiyor, insanlar helva yemekten asla vazgeçmiyordu. Fikret marka yapmıştı Necati Beylerin helvacı. Necati Bey'e ne vardı? Oturdığı yerdan patronlu işte. Bununla beraber Fikret de müthiş bir çalışanlık ve sabır timsaliydi. Necati Bey'in kendisine sık sık söylediği "Sabırla korukhelva, dut yaprağı atlas olur" atasözünü benimsemişti. Sahiden koruk helva oluyordu, bu sürece her gün tanık oluyordu. Bir tek işte Semiha koruk kâlmıştı, helva olası da yoktu, e öyle olunca

bürünmüş, bu hayal de sıklıkla işte Keriman'ı, Neriman'ı, Asuman'ı derken bir şekilde Fikret için bir yarış tarzına dönüşmüştü. Tek eşliğile şiddetle karşı olan Fikret'in bunu neden yaptığını kendisi de bilmiyordu. Açıkçası çok da sormuyordu. Sorduğu daha başka sorular vardı. Tamam parayı bulmuştu, yokluk ve yoksulluktan bir şekilde kurtulmuş ama bu da başka bir esaretti neticede. Bazen sabahları kalkınca uzun uzun Semiha'yı izliyor, bunu kendine neden yaptım ben diye soruyor, cevap sıklarında a-) porşce, b-)bankadaki para, c-) bulundaki saat, d-) hepsi, beliriyordu. Sorulara kız da başka bir esaretti neticede. Semiha ile evlenerek hayatındaki bütün doğruları bir kerede götürmüş olduğunu fark edecekti ama tam bu farkındalık sırasında yatağının başından som teknoloji cep telefonunun alarmı çalıyordu. Sonra Fikret, evliliğinin ilk gecesinin dışında bir kez dahi sevişmediği karısı Semiha'nın yanından kalkıp işe doğru yola çıkıyor, iş girmeden önce herhangi bir sevgilisine uğrayıp ayaküstüvakti geçiyor, öğlen arası bir başkasına uğruyor, kaçamıştı başka birine gidiyor, hafta sonu spora diye çıp bir diğerine uğruyor, öyle değişiş bir hayat sürüyordu. Fikret'in bu hallerinin sebebi asla Semiha değildi, Semiha'dan önce de böyleydi bu. Adam bilmiyordu tek eşliik nediydi; duymamış ve katien görmemişti. Babası, Fikret henüz bebekken ölmüş, annesi bir başkasına kaçmıştı. Fikret dedesinin yanında amcaları, halaları babannelerle ile birlikte büyümüşü. Dedesinin dört tane eşi vardı ve hâlâ gözü başkalarınıydı. Çocukun geçtiği yol bu olunca, vardığı nokta da çok ötesi olamamıştı. Normali buydu Fikret'in. Semiha'nın koca burnu ve çenesinden üdağına uzanan benii, işin tuzu biberiydi.

Semiha, Fikret'e böyle görünüyor olablirdi ama kuzguna yavrusu Anka görünüyor ve Mefharet Hanım, Semiha'yı övmelere doyamıyordu. Bayılıyor kızını övmeye, öyle bir anlatıyordu ki, sanırsın masallardakiperi padişahının kıdı. Görmesen o anlatışa aşık olursun. E onun hayalindeki damat da, varlıklı, kariyerli, iyi bir aile evladıydı tabii. Fakat Necati Bey damat adayı diye Fikret'i getirdi. Olmayınca olmayan o çekim, Fikret ve Mefharet arasında olmayınca olmadı, birbirlerine asla isimadılar. Fikret'in her geceğin postu biraz daha sermesiyel birlikte Mefharet daha çok bilendi ve daha çok postu köşeye.

Mefharet Hanım, azıcık damadını çekeştirecek olsa Semiha, kocasının dünyanın en iyi kocası olduğunu anlatmaya başlıyordu. İnanılmaz ilgili bir kocaydı Fikret, Semiha'nın bir dediğini iki etmiyor, her aşam eversürprizler, hoşluklar, çiçeklerle geliyordu. Daire kapısından yatar odasına kadar yere mumlar ve ışık yapıkları koyuyor, Semiha'yı yatağına öyle davet ediyordu. Bazen sabaha kadar sohbet ediyorlardı, öyle bir

muhabet vardı aralarında. Müthiş bir uyum vardı karı koca arasında. Böyle anlatıyordu Semiha. E Mehpare'te de inanamaz düşüyordu. Tek kusuru çocuğunun olmamasıydı Fikret'in. Semiha buna çok üzülüyordu güya, kocasını doktora götürmüşlerdi, doktor ümitsiz vaka demişti, Semiha bu konuyu daha fazla konuşup kocasını üzmemek istemiyordu. Bu da neticede karı koca arasındaki özel bir konuyu, falandığı filandı. Annesine, 'bu tipine yandığını Fikret'i benle bir kere yattı, bir daha da yatmadı, evdeyüzüme bile bakmaz, sabah ben kalkmadan gider, gece ben yatınca gelir, telefonla bile konuşmayız biz, yirmi altı senedir sadece sizin yanınızda karı koca gibi davranıyoruz, sair zamanda birbirimizi hiç tanımıyoruz' diyemiyordu. Fikret'e de kızamıyor gariban, çünkü evde aynayla ve zaman zaman kendisini, burnunu ve çenesinden duduna kadar yayılan o koca beni o da görüyordu.

İstese Fikret'i parasıyla dövecek, anasını Fikret'in üstünesalarak aç billaç bırakacak, boşayınca güce sahipti tabii ama yapmazdı. Seviyordu o Fikret'i. Nasıl ki sabah erken uyanığında Fikret karısına bakıp sorular soruyorsa, geceleri de Semiha uyanıyor ve kocasını izliyordu. Ne sevapışlemişti de Allah bu kadar yakışıklı bir adamı kendisine eş olarak nasip etmişti acaba?

Şu durumda herkes halinde bir şekilde memnundu. Sadece Mehparet açık arıyordu. Bir şey olurse de, Fikret'i enselese... Şoattırmazdı ama pabucun pahalı olduğunu, isterse işi, gücü, parayı, malı mülkü elinden alıverceklerini hissettirmek istiyordu. Mehparet Hanım, Fikret'in hatasını kolluyordu. E Fikret'e de iç güveysi olabilir ama eşek değil sonuçta, o baksılarsın ne manaya geldiğini gayet iyi anlıyordu.

O öğlen bir zamanlar dört vesaitle geldiği iş yerinden lüks arabasıyla ayrılarak yine enesinden Mehparet'in soğuk nefesini hissediyordu Fikret. Biraadan, önce evden Semiha'yı, sonra da kendi evlerinden Mehparet Hanım'ı alacak ve Mehparet Hanım'ı doktora götürecekti. Altı ayda bir gelen sağlık kontrolü nasıl da hızlı geliveriyordu; şaşılacak şey. Fikret altı ayda bir katlandığı bu çilenin ağırlığını sanki Mehparet'i her an, her dakika sırtında taşıyormuş gibi hissediyordu.

Semiha arabaya binince ön koltuğa oturdu. 'Merhaba, nasılsın' dedi Fikret'e, Fikret 'İyi işte, aynı' dedi. 'Sen nasılsın' diye bile sormadı. Mehparet Hanımın evi iki sokak ötedeydi, onların

evin önünde durdular, Semiha arabadan inip annesini almadı gitti, geldiğinde de annesiyle birlikte arabanın arka koltuğuna oturdu. Fikret içinden 'babanızın şoförüydüm ya ben' diyerek hızlı kaldırdı arabayı. Böyledüşünücüsünün derine dönüyordu Fikret. Tamam iç güveysiydi ama geçmişti o günler artık. Yirmi altı sene yahu, az mı? Dişyle tırnağıyla kazıması bugünlerini. Bugün herkes refahtaysa, herkesi istediği gibi gezip tozabiliyor, öyle sallana sallana ögel hastanelere gidebiliyorsa bunda Necati Bey'den çok kendisinin katkısı vardı. Necati'ye kalsa ohoooo çoktaaan çekmişlerdi iflas bayrağını. Ayrıca sabah sevgilisi Özlem ama kendini Fikret'in tek sevgilisi, tek aşkı sanan biri mesaj atmıştı, Fikret'i çok özlediğini, evde beklediğini yazmıştı. Nasıl beklediğini de fotoğrafla belgemiş, mesaj ek olarak ilaştırmış, Fikret'in aklını başından almıştı. Aklı Özlem'le Fikret'in, aklı Özlem'deydi ama işte Semiha ile Mehparet de kanlı canlı arabadaydı. Bu ikisini eve bırakır bırakmaz oraya gidecekti. Bunları da düşünürken öndeki

arabanın yavaşladığını görmeydi, hızlı bir fren yapıtı, Semiha "Ayyyyy yavaş ol sana hayatım" dedim ama Fikret, Semiha'yı duymadı bile. Gözleri yuvalarından çıktı, kalbi hızlandı, tepesinden kaynar sular boşaldı bir an, nazız mabız bir milyon Fikret'te. Yanındaki çok koltuğun altından fırlayveren tek kadın ayakkabısına bakıp yutkunduy Fikret. Fren yapmış, durmuştu ama kalkamıyordu.

Arkadaki araçların korno sesleri ve Mehparet Hanım'ın "Yürüseneye daaaaattı" sözünü kendine geldi ve devam etti. İçini yiyordu. Nerden çıktı bu ayakkabı? Tamam arabada o işi yapardı sık sık ama onlar hep arka koltuktaydı. Önde rahat duruyorlardı ama ayakkabıyı çıkarıp da bir şey yapmamışlardı. Ayrıca yapmış olsalar iç tek ayakkabıyla nereye gidecek? Ama işte duruyordu ayakkabı, yandan yandan göz kırpyordu Fikret'e. 'İspionlayayım mı lan seni?' diyordu ayakkabı. 'Pişt, çekiyim mi senin içini şimdi?', 'Mehparet sıçsın mı ağzına iki dakka'da' diye tehditler yağdırıyordu ayakkabı paspasın üstünden. Geçen hafta Arzu'yu alışveriş merkezinden alıp birlikte onun evine gitmişlerdi. 'Bir sürü şey

aldım kendime' deyip arkaya atmıştı poşetleri ki. Herhalde o zaman düşmüş dedi. Yemin etti içinden, bir daha o Arzu'yu görmeyecekti.

Ayakkabı tam olarak Semiha'nın görüş mesafesindeydi, elindeki telefona bakiyordu Semiha, kafayı kaldırsa görürdü ayakkabıyı. "Gökkuşuğna bak Semiha, ne kadar güzeli" dedi Fikret heyecanla. Kadın, kocasının kendisine herhangi bir sebeple seslendiğini duyunca kafasını kaldırdı ve anasını arayan kuş gibi aramaya başladı. Mehparet Hanım da gökyüzüne bakiyordu. O arada eğilip aldı ayakkabıyı Fikret yerden, bacalarının arasına yerleştirdi. Kadınlar gökkuşuğna göremediler. "Nasıl göremediniz yahu, olmadı çıkışta bir de göz doktoruna gidelim" dedi pişkin pişkin. Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Camı da açmamıştı. Duman bastırı arabayı. "İlme şu zikkimi benim yanında" diye tersledi Mehparet Hanım, o sırada şansına kırmızı ışıklar daydılar ve Fikret arabanın kapısını açığı sigarayı kapıdan dışarıya attı. Kırmızın sönmeyiş beklemeden bastı gazı Fikret, öyle bir hızlı attı sigarayı, öyle bir hızlı kalktı ki, sigaraya beraber ayakkabının da sokağı boyladığını kimse görmedi.

Derin bir nefes alıp verdi Fikret, "şükür yarabilllll" dedi, "bugünümüze çok şükür." Kadınlar bir şey anlayıp anlamadığını kontrol etmek için kafasını kaldırıp da dikiz aynasına baktığında beyninden vurulmuşa döndü Fikret. Semiha annesine internetteki saçma videoların birini izletiyordu, kadın da pür dikkat onu izliyordu, kimsenin ayakkabıdan falan haberi yoktu ama arkadaşları arabanın şoförü kolunu camdan çıkartmış elindeki ayakkabıyı Fikret'e Fikret'e sallıyordu. Fikret hızlandı, adam da hızlandı. Kornoya basıp duruyordu manyak. Selektör üstüne selektör yapıyor, elindeki ayakkabıyı camdan uzahtıyordu. Allah'ım şu video uzun sürsün diye dua ediyordu. Kırmızı ışık yanında arabaya yaklaştı ve bastı geçti Fikret. Ceza gelirse gelsin, kırmızı ışıkta geçmenin bedelini ödemek kolaydı, Semiha'yı aldatmanın bedelini ödeyecekti ayakkabı arabaya tekrar gelirse. Girecek risk miydi şimdi? O kırmızı ışıkta geçince adam da geçti. 'An arkadaş manyak misin, deli misin divane misin, sana ne, at o ayakkabıyı elinden' diyordu

içinden ama adam Fikret'i duymadığından selektör yapa yapa sallıyordu ayakkabıyı. Hızlandıkça hızlandı Fikret, arkadaşiler 'noluyor ay' diye zıplayınca "Toplantı var öğleden sonra, hızlıca gidip gelelim, önemli, çok sipariş var, yetişmiş işler" falan diye geveledi bir şeyler.

Arkadaki araba kornaya basmaya başladı. "N'oluyor ay" dedi Mefharet Hanım yine. Fikret de yüklendi kornaya. "Eylem var, taksiciler için, taksici görünce desteklemek için böyle kornaya basıyoruz artık. Valli çok iyi bir şey" deyip yüklendi kornaya. Bakti kadının ilgiyle dinliyor, korna muhabbeti de bir şekilde tuttu deyip hem arkayı kollayıp hem başladı atmaya... "Taksicili dövmüşler geçen hafta. Adamın insan kılığı kalmamış. Yazıktr yahu. Herkes ekmeğinin peşinde, olur mu öyle şey, eylem yapıyoruz, taksici görünce taksicileri selamlıyoruz kornaya" diye yazdıka yazdı, kornaya bastıkça bastı.

Adam vazgeçmiyordu bir türlü. Kolunu camdan çıkartmış, ayakkabıyı sallıyordu. Kırmızı ışık denk gelmesin diye dualar etti Fikret. Tutacağı tuttu duanın, hep yeşilde geçti Fikret. Ama adam da geçti... "Nooolur Allah'ım ben yeşilde geçeyim, o kermizda kalsın" diye aratdı duayı. Ama olmadı...

Alt geçidin orda tam alt geçide gireceği sıra, arabanın altını sürtürmek pahasına yolunu değiştirip kurtuldu arabadan Fikret. Yolu uzattı, ama kadınlar anlamadı. Onlar yine video izlemeye gümülürdü. Rahatladı Fikret, soracak Arzu'ya ayakkabıyı arabada düşürmenin hesabını... On dakika önce bir daha görmeyeceğimi diye ettiği yemin uçup gitmişti. Bütün tövbeleri korku geçene kadardı Fikret'in. Ayakkabısını düşürdü diye kızdan vazgeçirilmeyi miydi şimdi, incecik belli, ipeğinki Terzi Arzu'dan bir ayakkabı düştü diye mi vazgeçecekti?... Yarın arayayım Arzu'yu, diye geçirdi aklından. Kalp atışları normale döndü, sırtındaki ter dindi. Her şey normale dönmeye Fikret de normale dönüyordu yani. Burada işi bitirip bilmeyiz Özlem'e atacaktı kapığı. Bu stres üstünden atması lazımdı.

Nihayetinde hastaneye vardılar. Valeyere verecekti arabayı, bunca yılın Fikret'i, birde şimdi park yerini mi arasındı. Oğlana çokça bahşış veriyim başımın gözümün sadakası olsun, diye geçirdi içinden. Semih'i indi arabadan, Fikret de indi. Mefharet Hanım inmedi. 'Kapısını açayım diye bekliyor yaaa, şoförümün ya ben senin' dedi yine içinden Fikret ama gidip kapıyı açmadan da edemedi. Mefharet Hanım eğilmiş arabanın içinde koltuğun altında bir şeyler arıyordu tavuk gibi.

Ne düşürdün anne derken Semih'i; Fikret Mefharet Hanım'ın ayağı sıkıttığı için çıkarttığı ayakkabısız tek ayağına kilitlendi... Özlem'e niyetlenen Fikret olay anından saniyeler sonra sedyedeydi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

SİNEM KEYİK

ALICE HARİKALAR DİYARINDA

sonsuzluğa açılan bir çukur

ışıl yolculuk

"Keşke o kadar ağlamasaydım. Sanırım kendi göz yaşlarının içinde boğularak bunun cezasını çekeceğim. Bu kesinlikle çok tuhaf olurdu. Ama bugün her şey tuhaf zaten."

Charles Lutwidge Dodgson, bilinen adıyla Lewis Carroll, aynı zamanda, fotoğrafçı ve matematikçidir. Aynanın içinden ve Alice Harikalar Diyarında kitaplarıyla tanınmıştır. Babası papazdır ve on bir çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğudur. Oxford Üniversitesi'nde klasik edebiyat ve matematik alanında büyük bir başarıya sahiptir. Başarısından dolayı bursla ödüllendirilmiştir.

Alice Harikalar Diyarında kitabını, çalıştığı okulun dekanının kızı Alice Liddell için yazmıştır. Kitap çocuk kitabı kategorisi dışında "edebi sacma" olarak da değerlendirilmiştir. Çocuk kitabı olması dışında masalı anlatımla felsefi öğeleri içinde barındırır. 11 yaşındaki bir kız çocuğu gerçeküstü bir yolculuğa çıkmıştır. Alice'in tavan deliğinden içeri düşmesi ile insanın aslında bilmediği bir ortamda savunmaz, sadece benliği ile kalarak ışıltı yolculuğuna anlatır.

Alice, tavan deliğinden düşmüş ve bulunduğu yaşamdaki çok farklı bir yerde, çeşitli saçmalıklarla ama yine de dünyadaki insanların karakterlerini taşıyan canlılarla karşılaşmıştır. Bu, dünyayı sorgulamasına neden olmuştur.

Yaşadıklarından dolayı aslında; varlığı, iyiliği, güzelliği ve bilginin gerçekliğini sorgular ve onları felsefi kavramlar olarak ele alır.

Alice tavanı kovalıyor ve hikâyede birden yol ilkeye bölünüyor. Alice tavana, "hangisini seçeyim?" diye soruyor. Tavan ona beklemeyi bir cevap veriyor: "Herneye gideceğini biliyorsan nereyi seçeceğinin bir anlamı yok!"

Alice, kendi kimliğini benimsemek için yolculuğu boyunca iç görüşünü güçlendirmeyi ve kendi kimliğini anlamayı başarır. Kimlik, Alice masasında çok önemli bir temadır. Alice'in kendisini, Harikalar Diyarındaki yaratıklar arasında tanımlaması istenir ve çoğunlukla cevap veremez. Genellikle kendini olamayacak kadar uzun boylu ya da çok küçük ya da tamamen başka bir kişi gibi hisse der ("Ben Mabel için değiştirilmiş olmalıyım!"). Ve sadece, "kendini artık değişken ve kontrolsüz" olarak gördüğünde çevresindeki saçmalıkla başa çıkabilmek için kendisinde her zaman bir güç bulabilir mi?

Phyllis Stowell'in yazdığı gibi: "Alice, tüm çocuklar gibi kendini başkalarıyla tanımlamaktan ayrılmalı, bir 'ben' geliştirmeli, (kendinin ve başkalarının) sorumluluğunu farkına varmalı ve kendine acımayaykenmeden gerginlikle başa çıkmayı öğrenmeli... Başka bir deyişle, Alice büyüme zorundadır."

Ve Alice, aslında bir yüzüyle aşkın bir süredir çocuklar arasında popüler olan bir kitap olduğundan evrene "makul" bir bakış açısı getirmekle ilgili aynı meydan okumaları, sorunları ve kendi kimliğini oluşturmaya karşı karşıyadır.

SELAMİNKO

HAÇO MAÇO
TAKİKO
FAKA BASMASA!

ALEYKÜMKO

FAKA BASMASA!
BOKOTO
YEMİŞİŞKO...!

SEVGİ DE YETMİYORMUŞ,
ÇOK ESKİDEN RASTLAŞACAKTIK...

ABİ, SİZ NEDEN
HER SABAH
BÖYLE
DURUYORSUNUZ!?

BÜYÜYÜNCE SEN DE DURURSUN...
HADİ BAKİ'M!
İŞİNE...

GERİDE KALAN TEK ŞEY YÜREĞİM.
SAHİP BİLE ÇIKAMIYORUM ARTIK ONA,
BAKSANA,
ALMIS BAŞÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Mehmet Ali & Akşamsefası

Kederini reddedersen hayat boyu
draftta konaklarsın.

Vasat olmama yolunda ne hisler can verdi.
Oysa ki, sıradanlığın karanlığında süzelenen

Mehmet Ali & Akşam Serası
özel kütüphaneleriyle
BAYUL 20 üfleyen melekler.

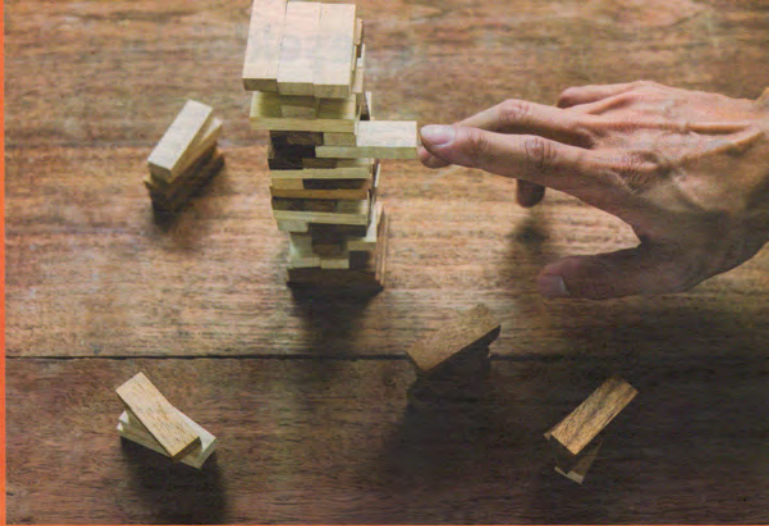
ALİ MURAT İRAT

Yık, diyor içimdeki. Yık

**Hissediyorum. Kendini değiştiri
diyor kafamın içindeki bir
ses. Öte yandan "kendimin"
karşısındaki "ben" "yık"
diyor. Önüne gelen duvarı,
görüntüleri, elinden tutanları,
ardından konuşanları. "Yık"
diyor. "Yık."**

Keçiören-Ostim dolmuşundayım. Önümdeki adama parayı uzatıyorum: "İki kişi uzatır mısınız?" Garip garip bakıyor önce. Dolmuşta yolcu olarak ondan ve benden başkası yok. Bir de şoför. Üç kişiyiz. "İki kişi mi?" diye soruyor emin olmak için. Şoförle göz göze geliyoruz dikiz aynasından. Dolmuş bir anda kimsenin kimseden emin olmadığı, güvensiz bir yer haline geliyor. Tıpkı dünyanın geri kalanı gibi. Ve bu tam da bir cümleyle oluyor. Aslında her gün kullanılan, belki de o dolmuş içinde binlerce kez kullanılmış olan bir cümleyle: "İki kişi uzatır mısınız?" Kelimelerle değiştiriyorum dünyanın seyrini. Garip bakışlarını üzerimde gezdiren bu çırkın adama ve dikiz aynasından yalnızca gözlerini görebildiğim şoföre aslında içinde iki kişinin olduğunu şimdi uzun uzadıya açıklamalı mıyım? Ya da ben iki kişilik koltuk istiyorum yayıla yayıla oturacağım, mı demeliyim. Her durumda gariplik dedikleri şey katmerlenecek. En iyisi, susuyorum. Yalnızca "Evet iki kişi" diyorum. Bana garip garip bakan adam ve dolmuş şoförünün birbiriyle bakışmalarına bakıyorum. Tıpkı dünya gibi. Birilerinin baktıklarına bakarak, yani aslında biz görmeyerek ve sadece bize başkalarının gözünden görülenleri gösterip, görünen ve olan biten budur denen dünya gibi. Biliyorum uzun ve sıkıcı cümleler yazıyorum. Bu da öyle oldu. Ama inanın yaşantım da böyle ve bu uzun ve sıkıcı ölçüp biçip yaptığım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Katilime teşekkürle...

AYDILGE

Öldürecekse güzel öldür bari aşkı. Nazikçe, acıtmadan. Beceriksizce yok saymadan; incitmekten zevk almadan... Nefret ettirmen kolay; kolayla kaçmadan, incelikle çık şu yaralı ruhundan...

Sevgili Katilim,

Genelde hep ayrılırken dersin ya "Ben seni incitmekten korkuyorum" diye. Sana bir sır vereceğim. İncitirim korkusuyla yaklaşamıyorsan birine, asıl korkan sensindir belki incinmekten. Derinine inerse, karşındakini incitirim diye düşünmen değildir asıl sorun. Tam aksine, belki sen yüzmeyi bilmiyorsundur derinlerde. Hep yüzeyde kalımsındır şimdide dek, sözde başkaları incinmesin diye...

Kalplerin zilne basıp kaçan ve derin bir bağlanma korkusuyaşayan sen... Dışarıdan bakıldığında bağlanmak isteyen "ezik", sen ise çok havalı gözüksen de, en çok korkanlar, aslında kaçanlar değil midir? Öyle çok korkuyorsun ki incinmekten, bu haz ve kolaycılık çağında, hızla sevip, incinmeden sevmek istiyorsun. Ama sevgi gerekse, birbirimizin narın yerlerine değecek olmamız kaçınılmaz. Ya hiç kimseyi sevmeyeceğiz incinmeyelim diye ya da kahramanca seveceğiz iliklerimize kadar; acıyı da mutluluğu da dibine kadar hissedese... Çünkü sevgi çıplak ve narinken gerçek. Bu kadar safken, nasır tutmamışken, kabuk bağlamamışken incinebilir olması onun canlı ve gerçek olduğunu gösterir. Kırşun geçirmez, korunaklı, kontrollü kalpler incinmez ve evet acı

çekmezler, ama ne yazık ki hakiki anlamda hissedemezler de. O yüzden, yarım bıraktığın her aşktan, aç ve eksik ayrılmıştın. Kendini çok sevdiğinden ya da bencillüğindenmiş gibi gözüksen de, aslında öyle de değilsin biliyorum. O yüzden sana kızgınlık değil, şefkat duyuyorum. Biliyorum ki baş edemiyorsun hayatta, acıyla, aşkla, mutlulukla... O yüzden siğ olmak, derin değil, yüzeyden yaşamak istiyorsun. Aman canım yanmasın, acı çekmeyeyim diye paylaşımadan, bağlanmadan, yükselmeden idare etmek istiyorsun. İnciririm korkusuyla kimseyle derinleşmeden siğ sularda chat yapmak, zayıf yolların görünmesin diye kalbinin açık yerlerini kapatıp, kaybolmak istiyorsun. O yüzden de ne zaman bir ilişkin derinleşmeye başlasa özgürlüğünü kaybetmekten korkuyorsun. Ama asıl bu korku kaybettiriyor özgürlüğünü, aşk değil... Çünkü bu korku yüzünden kendini aşkın içine doludizgin bırakamıyorsun, keşfedemiyorsun. Hep bir huzursuz, bir yarım yamalakısın. Canın acır kaygısıyla, sevgiyi yatırım yapamıyorsun. Asıl tutsaklık, birine bağlanman değil, aşka kendini özgürce bırakmana engel olan bu korkun içte.

Oysa izin versen, aşk yolculuğa çıkarır, aşına olduğun güvenli alandan kaçırır seni. Birini sevmek, onun ülkesine yolculuğa gitmek, yabancı, gizemli topraklara girmek, büyük bir maceradır. Başka bir iklimde, emniyet bağlarından kurtulmuş bir şekilde, yeninin içinde yenilenerek kendini baştan keşfedersin. O yüzden özgürleştirir saf aşklar. Çünkü kendini kaybettirir. Ve bizler ancak kaybolduğumuzda başlarız kendimizi keşfetmeye...

Fakat senin kendinle yüzleşmen zor tabii.

Onun yerine geçici olarak içsel boşluğunu dolduracak bir eşin/sevgilinin peşinde koşmak işine geliyor. Ama işine geldiği gibi değil, içinden geldiği gibi sevmeli insan. Sen, kendini dinleyip, anlayıp, sevmekten sonra, sevdiğini sandığın insanlar, ruhendaki deliği yamamak için bulduğun birer obeden ibaret kalıyor. Ve obeler değişse de boşluk değişmiyor...

Bir şarkı sözüm var: "Kalbimiz bir mezar, aşk içinde yatar" diye... Gerçekten de ne kadar çok aşk, sevgi ve vefa ölüyor. Ben ölüyorum, sen ölüyorsun... Ve incittiğin ben, ne gariptir ki hâlâ senin cesedini kalbimde taşımaya devam ediyorum. Özgürleşmem için seni bırakmam, gerçek aşka, hakiki olana yer açmamam gerekir biliyorum. Hemen olmasa da yadında... Çünkü kaybettim sandığın sen, kurtulduğumsundur aslında, görüyorum...

Ve sana çok teşekkür ediyorum. Canımı o kadar fena açıyorsun ki, dayanmak için tüm yaralarımı açık kalıp ameliyatu yapmak zorunda kalıyorum. Ölmek üzereyken fark ediyorsun insan, kalbinde yara açanların aslında birer şifa aracı olduğunu... İnsanın kendi yaralarını görüp fark etmesin diye aracı, o yarayı iyileştirmeye çalışırken baştan aşağı yenilenmesine aracı... Belki de o yüzden en güzel öğretmenin sensin. Tüm korkularım ve eksikliklerim tetikleniyor sen canımı yaktığında. Tam oralara basıyorsun çünkü. Ve canım bana diyor ki, "Yaralımı, lütfen benimle ilgilen, bana dön! Bana bak!" Şimdi bakıyorum yaralarımı. Hatta çoğunu sen açmamışsın bile. Onlar çoktan ordaymış. Onlara basarak incitmişsin evet; ama bu sayede hatırlatıp göstermişsin de. Yani kalbimi söken sana çok şey borçluyum aslında. Ne de olsa yepyeni bir kalp için, eskisini sökmek gerek... Lao Tzu diyor ki "Tanrı seni istediğin insanları değil, ihtiyacın olan insanları verir. Kimi seni inciterek, kimi severek, kimi terk ederek, kimi yardım ederek olmanızı gereken insan olmanızı sağlayacaktır." Kimi de öldürerek, diye ekliyorum üstadın sözüne...

Gerçekten katil misin? Yoksa çok mu yükleniyorsun sana? Aslında daha çok şiddetli bir ağrı gibisin sen... Hani ağrılar kötü gibi görünse de özünde bizi hastalıkların ilerlemesinden koruyan sinyallerdir ya, işte senin gibi can yakanlar da bir nevi ruhsal yaralarımıza işaret eden araçlardır aslında. Aracıyı serbest bırakıp, kendine bakmak, kendi yaralarımı iyileştirmek asıl mesele... "Nasıl ki bir meyvenin çekirdeği, kalbi güneşi görebilsin diye kabuğunu kırmak zorundaysa, siz de acıyı bilmeniz için," der Halil Cibran... Ben bu gidişle kırılma kırılma güneş olurum belki de... Sen ve senin gibi katiller sayesinde...

Ya hiç kimseyi sevmeyeceğiz incinmeyelim diye ya da kahramanca seveceğiz iliklerimize kadar; acıyı da mutluluğu da dibine kadar hissedese... Çünkü sevgi çıplak ve narinken gerçek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NEJAT İŞLER

29 Şubat 1972 yılında
İstanbul Eyüp'te doğdu.

Lise öğrenimine Çağaloğlu Anadolu Lisesi'nde başladı.
Ortamına alışamadığı yeni okulunda derslerden kaçmak
için okulun tiyatro koluna girdi.

Liseyi bitirdikten sonra üniversiteye giremeyince,
para kazanmak için çay partileri düzenlemeye
başladı. İşler umduğu gibi gitmeyince borca girdi.
Borçlarını kapatabilmek için Mahmut paşa'dan t-shirt
alıp Tevkiye'de bu t-shirtleri satma kararı aldı. Kış
aylarında ise t-shirt yerine kitap, dergi ve plak sattı.

27 Mart Dünya Tiyatrolar Günü'nde 'Danton'un Ölümü'
isimli oyunu izledi ve "Ben niye bu işi yapmıyorum?" diye
düşündü. Ve tiyatro kapıları onun için böylelikle aralandı.
Dayısının yanına gittiği Eskişehir'de konservatuar
sınavına girmeye karar verdi ve kazandı. İstanbul'a
döndüğünde, ilanını gördüğü Mimar Sinan Üniversitesi
Konservatuar Bölümü'ne başladı. 1995 yılında bu
okuldan mezun olana kadar DT'de TV dizilerinde rol aldı.

41. Antalya Altın
Portakal Ödülleri için
Erkek Oyuncu dalında
aday olarak gösterildi.

Asıl popülerliğini ise Gülbeyaz
ve Aliye adlı dizilerde
yakalamıştır. 1999'da ilk sinema
filmi Eylül Fırtınası'nda rol aldı.
Mustafa Hakkında Her Şey ve
Anlat İstanbul filmleri ile sinema
oyunculuğuna devam etti.

2011'de "Kaybedenler Kulübü" adlı filmde başrol
oyndı ve yine aynı yıl Behzat Ç. Bir Ankara Polisiyesi
dizisinde Ercüment Çözer rolü ile büyük beğeni topladı.

2016
Yılında Can
Yayınlarından
'Gerçek
Hesap Bu!'
2019 Yılında
ise Mundi
Yayınlarından
'Ben Hep
Senin
Yanındaydım'
isimli kitabı
çıktı.

Behzat Ç. dizisinden

İki sene sonra Yıldız Teknik
Üniversitesi Fotoğraf bölümünü
kazanan Nejat İşler, askerlik için
bölümü okumaktan vazgeçti.

1995 yılında mezun olduktan sonra iki arkadaşıyla birlikte
"Kahramanlar ve Soytarılar Tiyatrosu"nu kurdu. Tiyatronun
kurulmasından sonra kendi oyunları için hikâyeler yazmaya
başladı. "Belki hiç okumayan biri de yazabilir bunları, benim
yazı yazmamın nedeni yazmak değil, sadece oynayalım diye
yazıyorum" dediği, "Uhaf Şehir Hikâyeleri", "Biz Zavallı
Erkekler" ve "Yalnızlık Benim Gizli Sevgilim" gibi oyunlar yazdı.

1994 yılında rol aldığı ilk televizyon dizisi olan
Gurur'dan sonra, Deli Yürek, Şehnaz Tango, Nasıl
Evde Kaldım, Dedem, Gofret ve Ben, Aşk ve Gurur,
Şeytan Ayrıntıda Gizlidir dizilerinde oynadı.

2006'da "Çalıntı Gözler", "Yaşamın Kıyısında" ve "İki
Süper Film Birden", 2007 yılında ise "Barda" ve "Yumurta"
gibi filmlerde rol aldı. 2007 yılının en popüler dizilerinden
biri olan "Bıçak Sırtı" adlı televizyon dizisinde rol aldı.

2014'te Nuri Bilge
Ceylan'ın Kış
Uykusu filminde,
2016'da ise
başrolünü Serenay
Sarıkaya ile
paylaştıkları miniz
Yerine adlı filmde
yer aldı.

Kış Uykusu filminden

Son olarak
Çukur dizisine
katılan Nejat
İşler, yakında
Savcı dizisiyle
de izleyicinin
karşısına
çıkma
hazırlanıyor.

NEJAT İŞLER

Dört yılda bir

Şile'de gemi karaya oturmuş. 16 mürettebat kurtarılmayı bekliyor. Dalgalar koca gemiyi köpük patlamalarıyla aşıyor. Haberi sunan kadını uyuruyor görmediğimiz insanlar. Kendi iyiliği için. Habercilerin işleri zor geçerken. Kanalı değiştirdim. Böbrek nakli için nakliyat yapan bir arabayı çalan manyak bir çiftin yolculuğunu anlatan Ben Her Senin Yanındaydım diye bir filme denk geldim sinema kanallarının birinde. Neyse, iyi insanlarmış, böbreği hastaneyi yetiştirdiler. Neyse iyi insanlarmış. Birbirlerini fazla meşgul etmeden ayrıldılar. Bu televizyon benim değil. Burası benim evim değil. Yalnız evde klas bir buzdolabı olduğunu söyleyebilirim, içi ağzına kadar dolu... Telefonumun ekranı aydınlanıyor arada; mesajlar, aramalar. Kimseye cevap verecek halim yok. Midede berbat. Karnım gazla öyle dolu ki, meteoroloji balonu olup memleketi hizmet edebilirim. Hiç güçlü bir karakter olmadım. Fizikim izin vermiyor. Dün aşkam tansiyonlu bir basketbol maçı seyrettim, sonrasında berbat bir seks. Kadın sabrının son noktasında uyumaya karar verdi. Son nefesini verirken taksi durağının numarasını yazıp bırakmış sehpanın üzerine. Eve geldim. Dolaptaki şeyleri bardağa boşaltıp televizyon kanallarında sörf yaptım.

16 mürettebat hâlâ kurtarılmadı. Telefon durmadı. Kafam bir türlü güzel olmadı. Telefona uzun bir süre cevap vermedim, beni merak eden ve bir şekilde evime girebilen arkadaşlarım var. Onlardan birine güvenerek yeni şeyi açtım. 150 miligramlık ilacımı da gömdüm. Geçirmeye, osurmaya başlayıp rahatlayacağım birazdan. Baskam birilerine söz vermişim, o yüzden saati öğrenmek için telefona baktım. 14:47 oldu. Biri beni Facebook'a davet etmiş, 18 mesaj, 31 cevapsız çağrı. 29 Şubat tarihi hiç gözümün içine girdi. Hay Allah, bugün benim doğum günüm... Şirketteki arkadaşlar havalı bir mekân kapatmışlar. Da ha kapısına yaklaştığımda, sigara içmeye çıkmış olanlar küçük bir karşılamaya yaptılar. Oğlanlardan biri zorla ağzıma puro soktu ve ateşledi. Hiç sevmem. Sonra da elbiriyle hiç gücü kalmaması vücuduma havalara attılar. Hiç sevmem. Telefon bir yana, sigara-çakmak bir yana, cüzdan bir yana savruldu. Holiganlar biraz sakinleince, yerdekileri ceplerine sokuşturup sanki gerdeğe giriyormuşum gibi sırtımı şapkalayarak dükkâna doğru itirdiler beni.

Ma şher yeri gibi içerisi. Tanıdık tanımadık bir sürü insanla göz göze geldim. Sevip sevmediğim de hil. Sarılamalar, ıslak öpüşmeler ve yalamaların arasında.

patronun locasına götürüldüm. Beni görünce, en sevdiği şüşisinden attı ağzına, şampanyasından büyük bir yudum aldı, çevresindeki ona sırnaşan kadın kalabalığını itirdi, "İşte ka haramanımız!" diye bağırarak koca memelerinin arasına soktu kafamı. Nefes alamıyorum. "Keşke bir 6.45'liğim olsaydı cebimde, arka arkaya sıkarak yayırlattırma puştı," diye geçirdim içimden. Suni teyffüse girmeden ayı, ben eline uzanabileceğim mesafedeki müdür kadınlardan birine yalvaran gözlerle baktım. Kuvvetli kollarıyla mengedenen kurtardaki bedenimi, oturttu yanına. Adam ısrarını devam ettirmede, bana biraz kırın bakarak suş, şampanya ve kızıl uğüneine oturdu yine. "Ne kadı şanslısın, doğum gününde olan şeye bak," dedi müdürüm. Etrafıma baktım, bundan yıllar evvel nefret ettiğim ne varsa çevremeydi ve devamla bana bakıyorlardı. Kadına teşekkür edip tuvalete gitmek istedim. Kalabalığı biraz zor da olsa yenererek (sarılımlar, pandiklemeler, şhot bardakları dayamalar, yabancı kanalların verdiği başarı haberlerimizi 13 kere seyretmek ve benzerleri arasında) eriştim tuvalete. Bu mekânı biliyorum, tuvaletlerin olduğu koridorun karşılaştığı dışarıya bir çıkış yolu var. Oraya ulaşmak isterken nispeten sevdiğim, işinin duayenlerinden olduğuna inandığım bir bakana karşılaştım. Yaşının 18 olduğunu imkânsız olduğu küçük bir kadına sütyen kontrolü yapıyordu. "Vay," dedi, "bizi gururlandırın. Böyle bir projeyi düşünmek, tasarlamak ve finans bulmak çok zordur. Ülkem adına seni kutluyor ve teşekkür ediyorum." Kadına bana iteledi ve gitti.

Ni hayet çkabilim dışarı. Arka kapı boş bir sokaka açılıyor Allah'tan. Küçük kadın içeride kalmak istiyordu, çektim kolundan sıkıca, "Gel," dedim. "Bilmem ne amca babamın arkadaşsıdır, onun yanındayken bana bir şey olmaz." "Tattım, orada bir sürü amcavar, işe kılığında, toz kılığında onlara güvenmiyorum, bindireyim seni bir taksiye, sonra ne yaparsan yap." Diredi biriz. (Bizi bu evrenin dışına mı çıkartıyor?)

kahramanımız!" "La havle, tamamıştë, ka hramanların görevleri vardır, biri de bu!" "Ama kahramanlar bizim özgürlüğümüzün teminatı değil midir, şü anda kısıtlıyorsun özgürlüğümü?"

Taksiye bindirdim, "Ne halin varsa gör, içinden 30'a kadar say, takside ineceksen öyle in, görmeyeyim senin halini," dedim, anlaştık, ters istikamete doğru yürüdüm.

Eve gitmek istemiyordum. Olabildiğince yalnız kalabileceğim bir yer arıyordum. Eski zamanlarda takıldığım, eski zamanlarla alakası kalmamış bir yer mesela. Buldum. Üniversite yıllarındayken aramızda kimin parası varsa onunla gittiğim me yane. Allah'ım ne güzel günlerdi. Orta direk esnaf, yorgun banka memurları, bohem sanatçılar, gazeteciler ve bizim gibi salaklar ne güzel paylaşırdık her şeyi. "Uyanık" denilen kişilerle kavga çıkardığımız, "enayi" denilen insanlara yardım ettiğimiz zamanlar...

Sokağı döndüm. Tam karşımda işte. Meyhaneydi, şimdi kafe olmuş. Akıldma bir sürü anıyla ve neredeyse o zamanki heyecanla ulaştım kapısına. İçeriye baktım, benim yaşlarımda biri, sandalyeleri çevirmiş, temizlik yapıyor. "Başka yere gideyim, ra hatsiz etmeyeyim," diye geçiriyordum içimden, fakat ayaklarım gıcıyordu. Bir süre sonra beni fark etti. Eliyle bir, "buyur" işaret yaptı. Dayanamadım, girdim...

Soğukta epey yürümüşüüm, "Konyamızın bulunur mu?" diye sordum. "Varsa bir-iki tane içer kaçırım." "Tabii," dedi sıması bir yerlerden tanışık adam. Kim olduğumu çıkarmaya çalışırken etrafa göz gezdirdim. Benim araştırın gözlerime takıldı her halde, "Babam tam şu masada oturdu yıllarca," dedi. Bizim meşhur tiyatrocu abiden bahsediyor. Herkesten gizlenir gibi gelir ilşir, masasına kurduğugülyüzlü yalnızlık örgütleriyle patronlar haric kimseye oturmazdı. Uzaktan masalara kade h kaldrır, bazen bizim masamızı kontrol ettirir, aşbaşşınır, "Hadi şeye iyiliğiniz gençler," lafıyla ortaya bir buçuk

Allah'ım ne güzel günlerdi. Orta direk esnaf, yorgun banka memurları, bohem sanatçılar, gazeteciler ve bizim gibi salaklar ne güzel paylaşırdık her şeyi. "Uyanık" denilen kişilerle kavga çıkardığımız, "enayi" denilen insanlara yardım ettiğimiz zamanlar...

izgara köfte uçururdu. Tutamadım kendimi, hiçkırma başladım. "Hadî, bu peder beyden olsun," dedi, güzel bir şişe Metaxa ve iki bardak koydu sandalyelerini düzeltti masaya. "Şunu içer kapatırız beraber, tanıdık bir taksiye bindiririm, bırakır seni eve."

Meyhanenin patronu öldükten sonra, babası dayanamamış her gün oturduğum masaya başkalarının oturacağı fikrine. Elde avuçta ne varsa satmış, oğlunun çalışkanlığına güvenmiş, çekmiş krediyi, satın almış dükkânı. Şart koşmuş bir de, "Ben bu masadan kalkmadım yıllarca. Sen o masanın etrafında, mutfağa, kilerde koşarak büyüdün. Ben ne zaman bu masadan kalkarım, dükkânın başını bırakmayacaksın. Kimselere emanet etmeyeceksin. Buranın müşterilerine var yok demeyeceksin, bakacaksın. Çünkü onlar baktılar bana ömrüm boyu, onlar sayesinde ekmeğ götürdüm eve, büyüttüm seni..." Oğlan, "Tamam," demiş, birkaç yıl sonra babası masadan kalkmış. İçki fiyatlarına zamlar, müdavimlerin -her anlamda- göçüşü, personel ve mafya derterli derken, mütevazî bir kafeye dönüştürmüş dükkânı. "Böyle işime geldi beniz. İki kişiyle," babasının masasını gösterip, "aslında üç kişiyle çeviriyoruz dükkânı. O yine oradan televizyona bakıyor, TRT'den vazgeçmezdi biliyorsunuz. Sanat müziği, at yarışı, Loto, haberler takıldırı öyle." Güzellik yarışmalarına da ağıttan bahis yaptığını hatırlattım, kahkahalara boğulduk.

"Sen ne yaptın sonra?" diye sordu. Şişenin yarısını geçmiştik, eskilerden birine hissettiklerimi anlatmak istedim. "Benim için küçük, insanlık için büyük işlere girişmek istedim. Genetik mühendisi olmaya karar verdim. Ailem zar zor okuttu beni, bitirdim okulu, yallah Amerika'ya. Çukuluslu bir şirkete girdim. Bir süre sonra

yaptım günahsızlarla. İnsanların ömürlerini uzatmak istedim. Yardımsızlıktan değil ha, bencilikten. Kendimi biraz da suçlu hissediyordum galiba. Çocukluktan kalma bir şaka yüzünden. Yaşıtlarımla aynı yaşta olmadım ben hiç. Sekiz yaşına girerlerdi, ben iki... Ha, bugün benim doğum günüm. 29 Şubat, dört yılda bir." "Eee, ne güzel arkadaş, mutlu yıllar. Niye üzülyorsun ki?" Cebimden telefonumu çıkardım, internete girdim, isimimi yazdım. Dün sabahki basın toplantılarının görüntüleri düştü. Bir de ince uzun bir zarf. Pek önemsemeden masaya bıraktım zarfı. Çıkan ilk görüntüyü izlettim telefondan.

"Ünlü bilim insanımız falanca filanca, yaptığı

yaşayan dükkânında kustum. "Taksî geldi," dedi, "iyi bir abimizdir merak etme." Tam tuvaletten çıkarken televizyondaki ses, büyük ikramiye okudu. 29021972. Düşündü, baktık birbirimize, anladı, bağırma ve bana sarılmaya başladı. Neredesey kemiklerimi kıracaktı. Zorla ayırdım. "Babaya selam söyleyeyim mi?" diye sordum. Anlamadı. "Nasıl?" Benim gibi bir kukla için bile sevenin gözlerine baktım, kıyamadım çevirdim lafı. "Taksici babaya... Yanına gidip özur dileyeceğim, yürümek istiyorum biraz." "Ha, olur. Zaten birazdan beni almaya gelecekti, ben söylerim merak etme." Tam köşeyi döncektim, "Dört yıl sonra yine karşılaşırız inşallah," diye bağırdı. "İnşallah karın ceketini kuşur temizlemeye gönderirken ceplerine baki" dedi kendi kendine...

yılda bir yaş gençleştirerek sıralı formülünün Dünya Sağlık Örgütü tarafından, bu seneden itibaren kullanılacağını açıkladı. Sayın filanca, dünyanın birçok yerinde bu formülün anne karında erke teşhise yardımcı olacağını, bebek ölümlerinin azalacağını müjdeledi."

Heyecanlandı masa arkadaşım, "Çok güzel iştel" Telefonu cebime koyarken masadaki zarfı elim aldim açtım, içinden bir Milli Piyango bileti çıktı. 29021972 numaralı bir bilet. Güldüm. Doğum günüm peşimi bırakmıyor. "Açsan televizyonu, eski günlerdeki gibi, çekiliş vardır." Şişenin kalanını diktim. İnanamıyorum, verdiğim formülü sadece zenginlere kullanıracaklar ve hâlâ benimle dalga geçiyorlar. "İşte," dedi eski dostum, "aynı o günlerdeki gibi. Kal biraz daha, eskilerden konuşalım." "Yok, ben artık gideyim. Sen bana bir taksî çağır, ben de tuvalette biraz kusaçağım." "Tamam, nasıl istersen." Tuvalete girdim. Yıllardan beri uğraştığım şeyin nasıl elimden uçtuğunu, neredesey çocukluk arkadaşım olan avukata nasıl inandığımı, beni nasıl iğrenç bir kahrmana dönüştürdüklerini ve o bileti karışıklıkta nasıl cebime soktuklarını düşündüm biraz. Sonra bolca kustum. Dünyanın belki de en safça

Çizim: Melike Acar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

İSİMİN HİKÂYESİ

Annem ve babam, ben doğmadan evvel, ismimin "Nejat" olması konusunda anlaşmış. En sevdikleri film olan Samanyolu'nun baş erkek karakteri. Fakat dedem, herkesi atlatıp soluğu nüfus müdürlüğünde almış ve adımı "Necat" olarak kaydettirmiş.

NEJAT İŞLER

Adım Nejat, soyadım İşler. Yıllardır makara malzemesi olan, SteveJobs'ta akrabalığa kadar giden soyadımın hikâyesi çok basit aslında. Rahmetli dedem ayakkabı sayacıydı çünkü. İnebolu'da öğrendiği bu işi, İstanbul Feshane Fabrikası'nda devam ettirmişti. Soyadı kanunuyla beraber, bu mütevazı ismi almıştı ailesi için. Yıllar sonra da yanında çalışan kalfasının kızını alacaktı babama...

Benden üç yıl önce ablamı dünyaya getiren annem, 365 adet olan sene günlerini beğenmemiş olacak ki, artık saatlerden oluşan ve dört yılda bir denk gelen 29 Şubat akşamı, Eyüp Devlet Hastanesi'nde beni doğurmuş. Annem ve babam, ben doğmadan evvel, ismimin "Nejat" olması konusunda anlaşmış. En sevdikleri film olan Samanyolu'nun baş erkek karakteri. Fakat dedem, herkesi atlatıp soluğu nüfus müdürlüğünde almış ve adımı "Necat" olarak kaydettirmiş.

Kandillerde ve özel günlerde okunan mevlidin adı olduğu için...

Efendim, mevlit, 1409 senesinde, Süleyman Çelebi tarafından, Hazreti Muhammed'in ululuğunu anlatmak amacıyla yazılmıştır. İsmi, "vesiletü'n necat"tır. Yani "kurtuluş vesilesiyle." Çok iyi bir dindar, üstelik bir işçi semtinde az rastlanan bir konum olan "hacı" mertebesine sahip Hacı Ahmed'in bu davranışına karşı, kimsenin gılcı çıkmamış tabii. Ben dedeme olan hürmetimden, o bir harfi değiştirmeyi hiç düşünmedim. Annemle babamı, resmi olmayan durumlarda "Nejat" ismini kullanarak teselli ettim. "Necat", Arapça kurtuluş, Farsça aslı "nijad" olan "Nejat" ise soyulu anlamına gelir ve "nijad", Ortadoğu coğrafyasında, genellikle kız çocuklarına verilen bir isimdir. Böyle işte... Çocuklarınıza isim verirken dikkatli olunuz. Zira isim, biri seslendiğinde Nijmetim diyecek bir dedem, başka bir şey değildir...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

AKİF KURTULUŞ

BİR İHTİMALİ DAHA OLANLARIN TAKIMI Bir Gümüşlükspor hikâyesi

Üç yıl önceolmalı, Patrick Keddy, Nejat ve benimle Türkiye’de futbol üzerine hazırladığı kitapla ilgili bir söyleşi yapmıştı. Yayınlamadı daha sonra, önemli değil ayrıca. “Büyük şehirleri bırakıp buraya gelen birkaç kişiye sordum, aynı cevabı aldım” demişti. Kaçmışlar o şehirlerden ve burada kendilerine meşgale arıyorlarmış.

“Peki, sizin için Gümüşlükspor bir hobi mi?” diye sordu Patrick.

Nejat’ın o tuhaf tebeşürünün yakaladım hemen. Lafa o başlasın diye geri attım kendimi. Sustu, sustu, sustu... O tebeşürüm yerini hafifçe çatılan kaşlara bıraktı. “Ne alakası var ya” dedi, birden. Ardından ben “Kaçmadık, Patrick” dedim. “Burada yaşamak bizim tercihimiz” dedi Nejat. Hemen topa girdim, “Nerede yaşarsak yaşayalım orasındaha yaşanabilirlikm...” Nejat lafı ağzından aldı, “İşte bütün derdimiz bu. Evet, Gümüşlükspor mesleğimiz değil ama hobimiz kesinlikle değil.”

Gümüşlükspor bizim için özette, bir taraftarlık hikâyesidir. Sonuçta bir oyun olan futbolu, tuttuğu takımdan daha çok sever; yeni kesilmiş çim konusunu çerçerlerine çekerek, farklı iki forma altında oynayan yirmi iki oyuncuyu da başına basan, ama tuttuğu takımın daha güzel oynamasını arzu eden bir taraftarlık. Bu hikâyeyiyazarken en çok bunu gözetmeye çalıştık.

Bazen dostlarımızın bile etakılmadan geçemediği “Parasız Eğitim” işine soyunduk.

Otuz yıl önce, eski Belediye binasının arkasındaki Kademe’de başlamıştı her şey.

Köyün gençleri o sahada kendi imkânlarıyla yaptırıldığı formalarıyla başladılar koşturmaya. Üç kuruluştık harçlıklarından artıracak aldıkları kramponlarıyla vurdukları top, önce Muhtar Kemal’den kiraladıkları kale direkli, deve güreşlerinin de yapıldığı sahaya kaçtı. Oradan da köyün şimdiki stadına kadar geldi.

1989yılında Kademe’deki gençlerin, 2015 Eylül’ünde sayılan yüz – yüz eliylı bulan çocukları, üstlerinde hepsi bir örnek san forma altlarında siyahışort,sarı tozluvek kramponlarıyla bir uçtanöbürucayaşlı çimlere dizildiler.

Futbol üç ihtimalle oynanan bir oyun. Biz buna bir ihtimal daha ekledik. bir ihtimaldaha olanların takımı böyle oldu. O ihtimalin içine, skor ne olursa olsun her iki takımın da kazanacağı bir oyunu önerdik.

O çocuklarımız bizim hayalimizdi.

Hayalimiz gerçek oldu. Onlar koştu, koştu ve o gün, hepsi birden aynı topa vurdular.

İşte biz Gümüşlükspor ailesi, hâlâ o topu kovalıyoruz.

Beş yıl önce elimize doğmuş çocuklarımızı bir söz verdik çünkü. “Siyahsarı formanın altında spor yapacaksınız, oyun oynayacaksınız, eğleneceksiniz” dedik onlara. “Ama bunun için anneniz babanız daha fazla çalışmak, daha fazla para kazanmak zorunda kalmayacak.”

Parasız eğitimle geçmiş çocukluğumuzu borcumuzu evlatlarımızı ödemek için sıraya girdik.

Futbol endüstrisi sadece büyük liglerde değil, en alt kümelerde bile ayağı topa vuran bütün bebeleri tüketim aracı yaparken; buna direnebilecek bir başka oyun kurmaya koyulduk.

Oyunu böyle sevdiğimiz için biz, her sezon yeni oyuncularımıza “Bu kulübü, size en çok saygı gösteren, hakkınızisonunakadar veren bir kulüp olarak hatırlamanızı isteriz” dedik.

Buna uygun davranmaya gayret ettik.

Gümüşlükspor’un etrafında futbolu seyrederken eğlenenler, böyle toplanmaya başladı. Sanıldığıkadar kolay olmadı. Bir grup seyircimizin küfürü tezahüratı karşında bir basın açılması yaptık. “Bizi bağlamaz” demedik.

“Bizimle birlikte” dedik.

maça hepinizi bekliyoruz” dedik, “sizden özür dilememiz için bize fırsat verin.”

İlerleyen haftalarda, hatta sezonlarda, giderek farklı bir tribünümüz oldu.

Bir maçta misafir takım seyircisinin bize karşı nasıl tezahürat yaptığını şimdi burada yazmayalım. Taraftarımızın o gürüha cevabını okuyunca, hem bize edilen küfürü, hem de bizim hangi dilden konuştuğumuz anlarırsınız: “Bir avuç hetero otur yerine.”

#heforse bildirisinin altına Türkiye’de ilk imza atan kulüpolduk. Futbolun “erkek” oyunu olmadığını anlatmaya çalıştık. “Çıkan erkekçe mücadele edin” diyenlerden olmadık. “Sırılsıklam olsun o forma” dedik.

Gümüşlük’te köpekler zehirleniyordu, takım o hafta maça bunu knayan pankartla çıktığında, Kapitan’ın yanında zehirlenmeden kurtulan dostumuz vardı.

Türkiye’de ilk kez bir tribüne, bir şairin adı verildi. Gümüşlükspor, taraftarın küçük İskender’i gönülünün başköşesine oturttu.

Böyle çok hikâyemiz var bizim.

Futbol üç ihtimalle oynanan bir oyun. Biz buna bir ihtimal daha ekledik. bir ihtimaldaha olanların takımı böyle oldu. O ihtimalin içine, skorne olursa olsunher iki takımın da kazanacağı bir oyunu önerdik. Elimizden geldiğince, ayağımızın değdiğince, kafamızınvurduğunca...

Skor odaklı bir takım olmadık. Olmayacağız. Biz güzel olmak istiyoruz. Güzel oynayacağız. Bizi güzel yapacak en son şey, skortabelasıdır. Ama onu dıstıyoruz.

MELTEM YILMAZKAYA

SEVE SEVE YAZDIM!

Kalbi atan Yiğitler için...

Yeni yılla birlikte kendine değişim sözü veren kaç kişiymiş? Kafaya konulur, listeler yapılır, gerekliyse yalardan gereksiz insanlara, gerekli hafızadan gereksiz anılara her şey ayıklanır? Belki buzdolabının üstüne ya da bir not defterine motive eden bir söz yazılır! "Don't worry, be happy"lerden, "No man no cry"lara, kişiye her şey yazılır! Türkçeye kuran girmiş gibi İngilizce yazılır hem de. Kendimize zaman ayırmak amaç edinilir, yoga, pilates, seramik gibi araçlar bulunur. Daha yeni çıkarılmışken bazı kavramlar hayatımızdan, yenileri girer. Yani bir türlü ferahlanılmaz. Kök çakrayla uğraşılır, renkler anlam kazanır, tırnağın içine çamur girer, mat çeşitleri öğrenilir ve dahası... Derken, bakarsız ki koca bir çatlık sıvanıp geçilmiş. Ananem hamur civı olduğunda "içine biraz un çal kıvamı tutsun" derdi, biz içimide ne çalarsak çalalım kıvam tutturulamaz!

"Yol bu, nereye gidersengit, önün yol, arkan yol! Çamur yol..."

Yoga derslerinde karşılaşmaya başlamıştık sık sık. Kimseye göz göze gelmek istemeyen halı dikkatini çekiyordu. Her karşılaşmamızda inadına ben selam veriyor, birkaç soru sormaya girişiyordum. O da içine kaçan bir sesle cevap veriyor, gerekmedikçe yüzüne bakmıyordu. Elleri bir kadınınkinden çok daha bakımlıydı. Saklğızılı olan her şey merak ediliyor ya, ben de onu merak ediyordum. O sustukça ben konuşmak istiyordum. Bir gün deresteyiz, su almamıştık, yanımıza, içi alıp çıkmak istedim, döndü bir an, "Al Meltem, benimkini iç. Ağzımı sürmedim daha" dedi. Bu iletişim nasıl sevdiğimizi anlatamam, adımı da biliyordum. Bizim programdan dolayı herkes Mehtap derken, onun adımı hitap etmesi şaşırtmıştı beni. Ders çıkışı, tekrar teşekkür ettim. Dedim, zamanın varsa gel kahve içelim. Gittik. Hepimiz içimizde pek çok ama karşımıza tek tek!

"Sokma elini benim içine solda bir yara var ki 'sen' kanarsın!"

Oturduk cam kenarına, havadan sudan konuşuyoruz. Üstünde kahverengi ve kırmızı çizgili bir kazak, belli belirsiz süzüyorum yeni arkadaşımı. Kulaklarının birinde iki birinde üç delik var, küpe takmıyor ama yerleri oldukça belirgin. Kirpikleri düz, bakışları narin. Gereksiz bir enerjiye girdim konuşurken tiyatrocu gibi

beni kendine yakın hissetsin, anlatıkça anlatıyorum. Sessizlik oldu bir an. "Benimle konuşma çabanın farkındayım Meltem, normalde daha sosyal biriyim merak etme, son birkaç aydır böyleyim" dedi ve gülümsedi.

"Üniversite için geldim İstanbul'a. Kitapları çok severim. Küçük yer bizim orası, yalnız büyüdüm ben. Ne erkek çocuklarla futbol oynayabilirdim, ne de kızlar beni evciliklerine aldılar. Kitaplar arkadaşları hep bana. Buraya da gelince part-time girdim kitapçıya. İstanbul yoran bir şehir, hele benim gibi küçük yerden geldiysem... Azıcık aşım ağrısız başım dedim, gir dim. Sigaram yok, alkol yok. Evi de paylaşıyoruz birkaç arkadaşla, yetiyordu bana. Dağıtma gelen bir çocuk var bizim kitapçıya, böyle efendi, temiz giyimli, hep bir babacan tavırlardaydı. Birkaç kez göz göze geldik ama insan konduramıyor ki, benimle konuşana kadar çok anlamazsın da neyin ne olduğunu, o bastırılmış duygu hep bir kontrol vermiş bedenime. Yanıma geldi bir gün, izin günümü sordu, telefonumu aldı. Akşam bir mesaj; buluşalım mı? Elim ayağım buz kesti. Neyse, buluştuk izin günümde. Sinemaya gittik, yemek yedik, kahve içtik derken, ben işin sonunu tahmin ediyordum tabii, derken eve bıraktı beni gitti. O kadar alışmışız ki bazı şeylere, hem çok şaşırdım hem çok duygulandım, elini sürdüm yanına, kanım bir ısındı ki ona. Derken buluşmalar üç oldu, dört oldu. Bana beni soruyor, artık her şeyimi biliyor ama kendiyi ilgili bir şey anlatmıyor. Bazen bilmemek rahatlık. Sormuyorum ben de, bana öyle iyi geliyor ki çünkü onunla geçirdiğim zaman, belki de cesaret edemiyorum. Dese ki bana, 'evliyim, çocuğum var.' Ne yaparım? Doğru muym? İş çıkışı yanıma geldiğinde bir koku oluyordu üstünde, ter gibi değil, kitap kokusu gibi de değil, ağır sanki ama ağır değil. Bilmiyorum işte, onun kokusu. Sonra sevgili

Çizim: Müjde Başkale

zaten. Benim çocukluğum gibi olmuş onun gençliği de. Ne kadınlara ilgi duymuş, ne erkeklerle olmuş. Hikâyemizin keşiştiği insanların yeri ayrı oluyor hayatımızda, artık onun da yeri ayrıydı. İnsan hissettirdiğinden utanır mı, insan hissettirdiğinden açık çeker mi? Çeker! Ben çektim, o da çekmiş. Hâlâ çeken yüzlerce insan var. Bu bir tercih değil, bu bedenim bize verdiği. Hatırlıyorum, ilkökulu kız arkadaşlarımın tokalarını çalar beslenme çantamın önünde bıraktırırdım. Bir gün onları takacağımı sanırdım herhalde. El kadar çocuk da mi tercih yapıyor yanı? İçimizde var işte. Bizim millet böyledir, ya başına gelmedikçe anlamaz ya da aklının almadığını hayatında tutmaz. Anemim yeri ayrı da hayattım, babam sanki ben hiç doğmamışım gibi

davranıyor hâlâ. Bu adam bir süre babamdan daha babalık yaptı bana. Ergeğin erkeğe sığınması garip, koca bir beden koca bir bedene sığamaz bazen. Ben onun bedenine sığamazdım ama o benim kalbime nasil sığırdı. Sevmek güzel şey Meltem, kalbi çok ağırntmazsa" dedi, sustu.

"Brakırsam gider diye tuttuklarımız, bizi bizden en çok götürenlermiş!"

Güzel sevmiş Yiğit, çok güzel sevmiş, nahif, temiz, sade bir hikâyemmiş. Bir gece bir telefonla sevdiğinin evli ve çocuklu olduğunu öğrenmiş. Önce hesap sorarcasına defalarca buluşmuş, ama ona dokunmayı kendine yedirememiş. Sonra bitirmiş, önce ilişkisini, sonra kendisini. Sevdiği her hafta dağıtım yapmaya devam etmiş, karısının üttüğüdiği homlekleri üstünde görmek ona acı vermiş, hayat uzun hayat kısa artık kendine gelmeliymiş.

Yiğit, dedim, yazabilir miyim bunu? Senin gibi gizli gizli yaşayan kaç kişi var kim bilir? "Yaz" dedi. "Ben seve seve yazdım sen de seve seve yaz." Aşk deyince neden erkek kadın geliyor ki aklımıza. Ben çiçeğe aşışım sen böceğe, ben toprağa aşışım sen Ahmet'e... Uğruna açtığımız kadar var aşk uğruna göze aldıklarımız kadar, yandıklarımız ve sonra yandıklarımızdan çiçek açtığımız kadar!

Uğruna açtığımız kadar var aşk uğruna göze aldıklarımız kadar, yandıklarımız ve sonra yandıklarımızdan çiçek açtığımız kadar!

beni gitti. O kadar alışmışız ki bazı şeylere, hem çok şaşırdım hem çok duygulandım, elini sürdüm yanına, kanım bir ısındı ki ona. Derken buluşmalar üç oldu, dört oldu. Bana beni soruyor, artık her şeyimi biliyor ama kendiyi ilgili bir şey anlatmıyor. Bazen bilmemek rahatlık. Sormuyorum ben de, bana öyle iyi geliyor ki çünkü onunla geçirdiğim zaman, belki de cesaret edemiyorum. Dese ki bana, 'evliyim, çocuğum var.' Ne yaparım? Doğru muym? İş çıkışı yanıma geldiğinde bir koku oluyordu üstünde, ter gibi değil, kitap kokusu gibi de değil, ağır sanki ama ağır değil. Bilmiyorum işte, onun kokusu. Sonra sevgili

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

ESİN İRİS

Pazarlık

Seninle bin yıl yaşayalım diye, hiç ölmek istemiyorum. Normalde öyle, sağlıklı yaşam, yeşil çay, düzenli uyku delisi değilimdir ama seni sevdiğimden beri hiç yaşlanmayalım, erken ölmeyelim istiyorum.

Saçlarının kokusunu özlüyorum yokluğunda. Seni göğsüme bastırıp her saç telini tek tek öpmeyi özlüyorum. Bir an önce akşamı kavuşmak, en güzel günü bile beş dakikada bitirip yanına koşmak istiyorum. Demek ki âşık olmak böyle bir şeymiş.

Boynunun kokusuna kendimi gömmek istiyorum uykunda. Kâbuslarımdan uyanıp sabaha karşı, ateşin çıktı mı, indii mi diye merak ediyorum en çok. Öyle iyi ol ki iyiliğine, sağlığına yaslanıp geleceğe güven duyarım istiyorum. Seni kollarımla sarıp hastalaktan, kötülüğten, mutsuzluktan öteye taşımak istiyorum, gücüm yetse. Birini gerçekten önemsemek böyle bir şeymiş.

Sen bir şey güldüğünde benim içim ısınıyor. Gözlerinin kenarları kıvrıldı mı diye bakıp tüm kıvrımlarını öpmek fırsatı kolluyorum. İçime yaz götüren yollar açılıyor göz kenarlarından. Çocuk olup o yollarda çıplak ayakla koşuyorum. Sen neye güldüyün, ayınsından on kilo depolamak istiyorum eve. Soğuk günlerimizde lazım olursa açar, seni güldürürüm diye...

Seninle bin yıl yaşayalım diye, hiç ölmek istemiyorum. Normalde öyle, sağlıklı yaşam, yeşil çay, düzenli uyku delisi değilimdir ama seni sevdiğimden beri hiç yaşlanmayalım, erken ölmeyelim istiyorum. Yanında bir gün öyle çabuk geçiyor, saatler öyle yetersiz geliyor ki bir ömür yaşasak sana doymaya kâfi gelmeyecek, biliyorum. Kucağında geçecek fazladan her günü zafer sayıyorum. Birini içi daha güçlü olmak istemek böyle bir şeymiş.

Bu yaşma dek biriktirdiğim korkularımdan, savunma tekniklerimden ve gizli silahlarımdan bir bir vazgeçmeyi öğreniyorum. Bir tarafım ne kadar direnirse dirensin, kendimi insafına bırakmaya gönlüm razı geliyor. En yaraya gebe yerlerimde büyüttüğüm kabukları acıta söküp, sana batan sivri köşelerimi kendi rızamla törpüleyip, tenine yumuşacık değmekten keyifliyorum. Açık kollarına böyle kavuşması on kat daha zevkli oluyor.

Dudaklarının tadı, yanağının sıcaklığı ve göğüs kafesini

dolduran kalp atışlarının sesi, en sevdiğim üç sakinleştirici. Yüksek stres dozları ile panikataklarımı perçinlediğim hayat meşgalesinden ne zaman nefessiz kalsam, bu üçünden birine saklanarak arzulanam pamuk kıvamına erişebiliyorum. Eminim doktorların da tavsiye edeceği bir devasın bana, sen. İnsan birini seçince, her derdine çareyi onda araması demek ki böyle bir şeymiş.

Hayatımdaki en lüzumsuz gelişmeleri ve en mızımızca şikâyetlerimi sana anlatmak istiyorum. Gördüğüm tüm komik kedileri sana göstermek, kalbime duman gibi dolan tüm kara haberleri seninle hafifletmek istiyorum. Yanında ses çıkarmadan durabileceğim, göğsünde gün ortasında uyuyabileceğim ve yapraklarının arasından süzülme dolan ışıka hayal kurabileceğim en ulu ağacım sensin benim. Seni bütün fırtınalardan korumak istiyorum.

Annemi, babamı, kedimi nasıl çıkarırsız

seviyorsam, seni öyle seviyorum. Kafamda dönen felaket senaryolarının başrolleri arasında yer alıyorsun. "Ona bir şey olursa nasıl yaşıyım?" sorusunun bir düşünme füzisi gibi düştüğü akşamlarda aklım, hepimizi kur tarılabileceğim yolları detaylıca düşünmekten yorgun düşünüyorum.

İster elli kilo al, ister kör-topal ol, istereve sarhoş gel, ister on gün yıkanma... Beni senden uzağa düşürecek yegâne şey, bile isteye beni uzağa bırakman olabilir. Onda da aklım, sana dönecek yolları düşünmekten yorgun düşücektir, biliyorum. Birini çok sevince aklın bir kısmının uçup gitmesi, demek ki böyle bir şeymiş.

Mutsuzluğuna tahammül etmem çok güç. Keyfin yerinde değilse bin kilometreden anlıyorum. Sesinin cıvıltısı, gözünün ışıltısı eksildiğinde benim işlerim rast gitmiyor, ruhum sakin kalamıyor. Senin tadın yoksa, milyoner olsam sevinemiyorum. Ve diyorum ki içimden: "Milyoner olsam da her derdini gözüm kapalı çözecek gücüm olsa." Sen sallanınca ben çöküyorum, sen endişelenince ben çaresizlikten mahvoluyorum. Bazen keyfin yerine gelmiyor diye sinirleniyorum ya, işte bu yüzden. Kendinden huzuru esirgediğinde, benim huzura giden köprülerim devriliyor. Bize çıkar yol kalmıyor diye öfkeleniyorum. Birini çok sevince duygularının hangi yöne koşacağını şaşırıp kaos yaratması, demek ki böyle bir şeymiş.

Sözün çok dolandırıcı, biliyorum. Konu hassas olunca dil sadede gelemiyor.

- 1) Saçlarının kokusunu özlemek istemiyorum hiç, yokluğunda. Yokluğuna razı değilim.
- 2) Boynunda uyanmak istiyorum her sabah, seni güldürüp göz kenarlarını öpe öpe.
- 3) İyi beslenelim, spor yapalım, sigarayı bırakalım beraber.
- 4) Birbirimizin yaralarını iyileştirelim, kalp atışlarını dinleyelim şarkı diye.
- 5) Tüm fırtınalara karşı hayatta kalma planları yapalım, zombi istilasını bile göz ardı etmeyelim, n'olur.
- 6) İyi gününde, kötü gününde, dar gününde, zor gününde hep bana sarıl.
- 7) Aklımın uçup giden kısmını beraber tutalım bir oltayla.
- 8) Bir de her akşam öpülerek uyutmak istiyorum.

Taleplerim bu kadar.

Herbir medce pazarlığı açık değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantery.org>

Miki filmi bir yuvayı dağıttı!

"Miki deyince bunu anlarız"

Ökeli müşterisinin himna uğrayan şeyyar videocu K. Palandöken "Biz miki filmi deyince bunu anlarız. Abi miki istedi biz de verdik, sonunda bu hale geldik." dedi ...

"Böyle şey olur mu?"

Remzi Şeker ise "Yeni videomuzu kutlamak için çocuk-çocuk, konu-komsu karşısına geçmiştik. Neşeli bir şey olsun, çocuklar eğlensin diye miki filmi istemiştik" diye konuştu...

Yeni video alan Remzi Şeker, kapı kapı dolaşarak kaset kiraya veren videocudan bir miki filmi istedi

Komşuları da çağırıp, çocuk çocuk TV'nin karşısına geçen Remzi Şeker, düğmeye bastı. Önce normal bir film başladı. Fakat sonra! Aman Allahım! O ne?

Çirliçiplak erkekler ve kadınlar grup halinde sapıkça sevişmiyor mu? Koşup televizyonu kapayınca kadar olanlar oldu. Komşular "Biz böyle ahlaksız filmler seyretmeyiz" diye ayağa fırladı. Çocuk çocuk birbirine girdi. 11 yıllık karısı Sacide "Beni rezil ettin" deyip annesinin evine gitti

Ertesi gün kaseli almaya gelen videocuyu döve döve hastanelik eden Remzi Şeker, piyasada seks filmlerine "Miki filmi" dendiğini ancak zaman öğrendi.

(Yazın 7.nci sayfası)

Sizde Miki filmi bulunur mu?

MURAT TIRPAN

Fonda Müslüm Gürses'ten "Benim Meselem" çalışıyor. İzmir'in Halkapınar semtindeki bitpazarında tezgahımızı kurmuş müşteri bekliyorduk. Artık eski bile denemeyecek eşyaları

son sahiplerini bekleddikleri tezgahlar insanları doluyken bizimkine kimseler uğramıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktur, eski eşya meraklıları bitpazarlarına saba ha erkenden gelmeleri gerektiğini iyi bilir. Biriktirerek yaşayanlar öğlene kaldıklarında almaya umdukları hiçbir eşya yerinde kalmaz, çoğunlukla yaşlı olan diğer pazar müdavimleri sabahın sekizinde gelip, olur olmaz her şeyi alıverirler. Bitpazarı en çok sabahları hak eder adını, bit kadar şeyler bile değerlidir sabahları; uyuduk şişeler, sayıları eksik eski dergiler, oyuncaklar, her şey... Öğleden sonra bir karmaşa olur tanılamamadığınız, akşamüstü ise birden yarıya iner fiyatlar, müşteriler hiçbir şeyi beğenmez, satıcılar her şeyi elden çıkarmaya çalışır hale gelir.

Filmcilerin zamanyasa öğlender. Ucuz VCD film toplamak isteyenler geç uyanır, günün geri kalanını pazarda dolaşarak geçirmek niyetiyle ancak öğleden sonra damırlar. VCD bitpazarına çok akşam, gün

türlü tutturulmayan plastikler içindeki, orijinallerinde bile patates baskı izlenimi yaratan kapaklarıyla tam bitpazarına layık bir formattır. VHS ağır ve aristokratır, Blu-Ray fazlasıyla burjuva, VCD ise uzun yıllar bu ülkenin yoksulunun eğlencesi olmuştur. Şimdi VCD'den haberi bile olmayan bir neslin yetiştiğini görmek beni hüzünlendiriyor; yoksulluktan korkan, onun var olduğunu göstermemeye, yadsımaya çalışan bir sistemin içinde olduğumuzu fark ediyorum. Herkesin Netflix'i olduğunda zengin olduğumuz yanlışasına kapıldığımız bir sistem. Bitpazarına dönersek, işte bu meraklılar öğlenleri başlar tezgahı yaşıyorsa; ama neyse ki sabahın, bozuk bir saat, resimleri solmuş eski bir bardak altlığı seti ya da üzerindeki melek figüründen artık hayır gelmeyecek bir bibloyu çantasına atmışlardan da uğrayan olur ara sıra. Onların özel seçimleri yoktur, genelde tezgahın rastgele bir şeyler alır.

Benim Meselem arkada kaset satan yaşlı adamın tezgahından yayılıyor pazarda. Bülent her zamanki gibi kötümserdi, bugün iş yapamayacağımızı, elimizdekilerin kalacağını düşünüyordu. Bense en vefalı müşterimizin geleceğini umuyordum, çünkü pornocular akşama doğru gelir. Ontar garanti müsteridir. Sinema sedvalı bir edebiyat öğrencisi olan

gazetecilik bölümünde bulmuş sevgili dostum Bülent, parasızlıktan gına gelip dönemin altın yumurtlayan tavuğu VCD filmlerden satmaya karar verdiğimizde önce akımızla İstanbul'dan, sadece adamı duyduğumuz Yazıcıoğlu denen fantastik bir ülkeden klasik filmler getirmek gelmişti. Mademki genç sinema meraklıları olarak bizler hayatın anlamını bu filmlerde bulmuştuk, hem bizim gibi bu açlığı çekenlere yardım etmeli hem de para kazanmalıydık. Kötü kopya VHS'lerden izlediğimiz sinemanın büyük ustaları bize hayatın karmaşıklığını ve sanatın büyüünü öğretmişti. Öte yandan Kubrickler, Bergmanlar, Angelopoulos'ları satacak, paraya para demeyecektik. İzmir'in tüm sinemaseverleri bizi bekliyordu bunun için. Ama öyle olmadı elbette. Nasıl olduysa birdinen telefonunu aldığımız Yazıcıoğlu'nun karantılı müdavimlerinden VCD'ci Nihat, harilik şisesiyle saydığımız filmleri asla bulamayacağını söyledi. Zaten sonra anladık ki İzmir'in birkaç yıl sonra havalı Divx formatıyla aşk yaşayanca sinemaseverleri de VCD'ye hor gözle bakıyorlar, evlerinde CNBC-E seyretmeyi tercih ediyorlardı. Evet o zamanlar Netflix'in yerinde CNBC-E vardı. Orta halli Hollywood bağımsızları ve perde çekimi iyi filmleri biraz direndikten sonra bu işin olmayacağına karar verdik.

Öğlenlere belki de son tezgahımızı açtığımız

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

bir pazar gününü, arkadaşı Zeki Müren'in Masal albümünü bitirmeyen müziği günümüze eşlik ederken kocaman bir kabanın içinde kaybolmuş ufak tefek yaşlı bir adam direncimizi kırdı. Tezgâha yaklaşan adamın sivil polis olduğunu sandı önce Bülent. Ama ona bu konulara güven olmaz, son tatilimizde cadıdran çıkıp köpeklerin ayak izlerini domuzlarınkine benzeterek bizi korkuttuğunu anlatmam yetmez. Hep panikler, hep en kötüyü düşünür. Sivil polislikle ilgili olmayan yaşlı adam Hemşo filminin köti başku VCD'sini aldktan sonra "Peki diye Mikki filmi var mı?" diye sordu bize. Sesinin tonunu alçaltmasından anlaşıkt istediğinin çocukları için Mickey Mouse filmleri olmadı. Elbette yok dedimden, esnafın ilk kuralı yok dememektir, istenen şey her neyse bitmiştir ve gelecektir. Gelecekte yirmi otuztane gelmiydi, karşılığındaüzeni olarak iyi para alacaktı. Hemen Nihat abinin mağarasına haber uçurulmalıydı. Uçuruldu da, Kubrick ismini duyduğunda sinirleri bozulan Nihat sevinçten havalara uçuştuktu, hatta gönderdiği kolyeyi açtığımızda hediye olarak yolladığı fazladan vizyon filmlerine karşılık.

Git gel artık neredeyse yaşlı adama çalışmaya başlamıştık. Pazarana ancak öğleden sonra gidiyor, yaşlı adamla alışverişimizi yaptıktan sonra da akşam karmaşasına kalmadan ayrılıyorduk. Adam Ege'nin bir yerlerinde neresi olduğunu asla bilemeyeceğimiz bir köyün kahvesini işletiyordu. Köy kahvesinde gece ilerleyip yaşlı müdavimlerin kağıt oynamaktan sıkıldıkları bir an geldiğinde VCD'nin düğmesine

Sesinin tonunu
alçaltmasından
anlamıştık istediğinin
çocukları için Mickey
Mouse filmleri
olmadığını. Elbette
yok demedik,
esnaflığın ilk kuralı
yok dememektir.

başlıyor, erdeler kapanyor ve demli çaylar eşliğinde her birlikte Nihat'ın filmleri izleniyordu. Önceleri tuhaf gelse de zamanla bu hikâyeye alışmış hatta bir gün gidip orayı görebilmeyi hayal eder olmuştuk. Zamanın durduğu bir köyün kahvesinde aynı döngüyüyaşayan bu yaşlı adamlar bir yerlerde insanların sevdiğini görüp yasadıklarını hatırlıyorlardı muhtemelen. Mesele cinsellik değilse bence, topluca yapılan bir yaşamı (ve erkekliklerini) hatırlama ayniydi. Evet tuhaftır, Bülent bunu hiç anlamıyordu, her zamanki gibi vicdanyapıyordu, her ne kadar çok iyi birer kazanyor olsak da yaptığı işten mutsuzdu. Bense sanki o insanlara iyilik yapıyor gibi hissediyordum.

Termodinamiğin üçüncü yasası gereği hiçbir şey aynı şekilde devam etmez. Birsüre sonraçmaçma işler isteklerle gelmeye başladı. Her şeyden önce kırkerten şikâyet ediyordu, bazı kuralları vardı amcanın; müdaviimleri filmlerde aslaşiasıy erkeklere lezbiyenleri istemiyordu ve mümkünçse tüm kadınlarınsanın, erkekleri iri yan olacaktı.

Demek ki Nihat'ın yolladığı filmlerde zaman zaman çay içenyaşlı kahve müdavimleriçin sevmeydiği şeyler de oluyordu. Onlar kadınlarınve erkeklerin kusura su olmasını istiyorlardı. Ayrıca daha önce gönderdiğimiz bir filmin aynısnı çıktığında hemen anlıyorlar, onlar amayı bir de umutsuzca Nihat'ı sıkıştırıyorlardı. Artık filmleri kontrol etmeye de başlamıştı, başlaştık dedimiz ebette Bülent elini bile

**"Ohh.. Öhhöö!..
Miki var mi?"**

Istanbul'un uyanık Turizm Müdürü porno kaset kiralayan videoculara savaş açtı

sürmüyordum. Ben annemin yuvarduğu saatlerde sesini kısıtım bakişayısına VCD'leri tek takıp hızlıca bakıyordum. Ama o kadar çok film arasında yolumu şaşırıyordum, daha önce satıp satmadığımıza karar veremeyordum, içimden tatmin olamıyolaşan amcılara söviyordum. Ve her seferinde hem yorgunluktan hem de gözüm masanın üstündeki Tarkovskilere, Bergman'lara kaydığından işimi bitiremedim se ediyordum. Bir süre sonra işler iyice sarpa sardı, çünkü Nihati'nin elinde yeterli kadar film kalmamıştı. Önceleri mutlu bir sesle bizimle konuşan Nihat, artık telefonları açmamaya başlamıştı. Gerçi sonradan haberlere de görüp, neden açmadığını öğrendik, tam da o günlerde Yazıcıoğlu'nun karanlık dehşetlirisarışın kadınların iri vücutlu erkeklerle sevdiği filmleri yuı etmeye ant çımiş polisler tarafından başılmıştı.

Fonda Müşüm Gürses'in kaldığı o gün elimizde kalan son "Mikileri" için gitmiş amcaya verip bu işi bırakmak için gitmiştik bitipzarına. Sabahatan oradaydık, artık satılmayana eski vizyon filmlerimizi de ucuz da olsaelden çıkarrız beki düşünerek. Ama amca beklediğimiz saatte gelmedi. Sonrasında da. Başına bir şey mi gelmişti yoksa kahvenin müdavimleri de mesela hastalanmış çoğunu du doktoru götürmesi için kocasını kahveden çağırma gelmiş bir eş tarafından basılmış mıydı, hiç öğrenemedik? O gün akşam olmuş, Benim Meşalem yerini Seyyal Taner'in Sahilde'sine bırakmış, tezgah toplanmak üzereyken birde yanımızda sırt çantalı iki genç bitiverdi. Keyfiniz yoktu, bütün tezgahı bir daha almamak üzere orada birakıp karışıkda eski pastanedensupangle yemeğe gitmek istiyorlardı. Gençler bize onlara baktık. "Buyurun" dedi Bülent sonra, "Abi bir şey soracağım, sizde Kubrick diye bir yönetmen filmleri var mı?" Hemen atladım bir saniye bile bekledem, "Olmaz mı tabii ki hepsi var. Ama bugün hepsini sattık, sen gel, **haftaya hepsini getiririz.**"

Polis "Miki filmi" avına çıktı

Piya sada
ikitürlü
"MiKi"
filmî var

Ers bedelləri
Flinsterin kərə bedelləri də dəqiqlik uyğunluğuna görə kərəbeddilər yəni kərə kərə Flinsterin gündə 3 illik kərədən, pənahar:

Korsan videoculara baskın yapan polisler zabıt tutuyor

Ulusal Video'nun korsan kasetlere baskın düzenlediği baskınları sırasında polisler zabıtlara zabıtlar tuttu. Baskın: "Miki" yani seks filmi kasetleri ele geçirildi. Üstelik fotoğrafları baskınları sırasında ele geçirilen "Miki" kasetleri de ele geçirildi. Baskın: Korsan kasetlere baskın düzenlediği baskınları sırasında polisler zabıtlara zabıtlar tuttu.

Beşiktaş'ta yapılan baskınlarda 21 adet "Miki filmi" ele geçti

- Seks filmlerine halk arasında "Miki filmi" adı veriliyor**
- Ajda Pekkan'lı, Banu Alkan'lı Ahu Tuğba'lı, Meral Zeren'li filmler büyük ilgi görüyor**
- Korsan videocular, ünlü yıldızların oynadığı filmlerin arasına seks filmlerinden sahneler ekleyerek, sanki onların çevirdiği filmmiş gibi yüksek ücretlere kiraya veriyor**

Seks filmleri Ulusal Video'nun bünyesinde bulunan "Miki Video"nin baskınları sırasında ele geçirildi.

Kitap Arşivi <https://www.kitaparsivi.com>

SEVED ORMAN

İlk öpücük gibidir bir şehri sevmek

Bir his vardı; tadı kalırdı ya hani ve asla anlatılamaz, aktarılamazdı. Her yeninin en eski sırrında gizliydi.

Bilince, bulunca değil de unuttuğunu unuttunca karşına çıkarır, hücrelerini kuantum kere inletir ve yaşanılanı asla yanına kâr bırakmazdı hani.

Adı tam dilin ucunda, akılların en gizli köşesinde gün ışığını beklerdi. Neydi sahi tam adı?

Aşkta o, aşk!

Yoldan çıkan mı, doğru yolu bulduran mı bilinmez ama ben hep şehirlere bağladım aşkı. Hani şairlerin iki ilhamı vardır ya en başta; yaşadığı şehir ve sevdiği kadın. Acılarının da, ilhamlarının da iki müzmin sebepleri.

Bir aşk bir şehirde çıkıverdi karşısına benim kahrmanlarımın hep, ansızın. En beklenmedik anda... Tıpkı bilinmeyen bir adresi artık aramaktan vazgeçtiğin anda karşında duran o eski bina gibi.

Erkek ile kadın, şehrin aşk kavşağında buluşuverince başladı hep hikâyelerim. O şehrin büyüğü oldu aşkın adı. Filmlerde olur hani sahne bir tek şeye odaklanır etraf birden flulaşır ya, İstanbul'da Boğaz'da bir iskele balıkçısı ya da İstiklal Caddesi oldu ana sahne.

Aşkın gücü bulunma hikâyesinde gizli oldu daima.

Yani demem o ki; Eğer aşk pişirilecekse, önce doğru şehir, sonra doğru kadın bulunulacak, ki bu iki kimya buluştuğunda hiçbir erkek dayanamayacak ve tıpkı bir kavalcının peşine takılan çocuklar gibi gelecekti peşi sıra, bilinçsizce o her şeyin başladığı yere... Oyleydi ya her erkek en başta küçük bir çocuktu ve aşkın tokadını yiylene kadar büyümüşti.

Bir şehir hemen açmaz kendini; dar sokaklarını, ıssız kuytularını... Keşfedilmeyi bekler. Dirhemle sunar, maharetlerini gizler. Senden onu aramanı bekler, saklı tutar.

Tıpkı gelenin ruhunu teslim almadan, kendini teslim etmeyen bir kadın gibi.

Rüzgârların ismini bilmek ister bir şehri sevmek; balıkların mevsimini, ezanın vaktini, çanın ritmini, trafiğin saatini bilmek ister. Esnafta so hbet, komşuluk, dost meclisi, yarelik, aittik ister.

Bir denize değil, bir insana kıyısı olur bazı şehirlerin. Ve sevdiğinin kokusunu getirir bazı şehirlerin rüzgârları. O yüzden aceleyle gelmek bir şehri sevmek, telaşsız sohbetler ister.

İlk öpücük gibidir bir şehri sevmek. Ya etkisinden başın döner, ayakların yerden kesilir ve meftunu olursun o şehrin ya da nefret edersin hissinden. Alışmak zorunda olsan bile, ayağın her daim eşiğe bakar durur. Her fırsatta bir yolu bulur kaçarsın, orada olduğun her an kendinden alır götürür.

Ve ah bir insanı sevmek de tıpkı bir şehri sevmeye benzer. Emek ister, özen ister. Nezaket davranılmak, kendisine bakanın sürekli gözünde büyütülmek ve elbette şımartılmak ister. Nasıl bir şehri sevmenin ön şartı onun hikâyesini, tarihini, iklimini, doğasını da sevmek olduğu gibi, bir insanı sevmek için de yollarını sevmek, öfkelerini, acılarını, hikâyesinin tüm savaşlarını bilmek, yıkık köprülerini tekrar inşa etmek gerekir.

Ve her şehir en başta bilinmezdir, gizemlidir lakin bir kez bağlandın mı kokusuna, dokusuna, havasına... saba h güneşinin kollarında uyanmaya, yağmurunda yürümeye...

O sevdiğinin başkentidir artık.

Ükleyi sevmek bir ezberdir; bir şehri sevmek

Ülkenden, memleketinden vazgeçemezsin ama şehrine küsüp gidersin özgürce... Kullanım süresi dolan her aşk hikâyesi biter, sahne değişir, şehir değişir. Ve kaç şehir alır yeniden bulmak kendini hiç bilemezsin. Adapte olmakla çok alışmak arası bir yerlerde debelenmelerle geçer her sahne değişimi.

Tam aşkın iklimini anlıyorum derken, aşk gibi o şehir de hiç bilmediğin sert rüzgârlarla savurur, melteminin sıcaklığında okşarken, fırtınasında dondurur, sığınacak liman aratır. Lakin yine de, her şeye rağmen aşkın hissi üstüne sinmiş her kadın her erkek bir gün aşkın krallığına geri dönmeyi umut eder.

Şehirler de kavşaklarında aşkın hissini saklar. Ve kaybolmak için sokakları ve geceleri vardır şehirlerin. İnsan saklandığı yerden çıkmayı başarır, şehri keşfeder. İnsan saklandığı yerden çıkmayı başarır, bütün kavşaklarda önce kendini, sonra aşkı bulur.

Bir şehre tu tulumak, bir insana bağlanmak gibidir. Bir gün kopsanıza da sızısı her daim akar yüreğinizde, neredeyse gitseniz bağlandığınız şehri de götürürsünüz yanınızda.

Tıpkı sevdiğinin insanı da taşıyacağınız gibi.

Sevmekten haz alınır, gözleriyle görmeden de sevebilir çünkü.

En sevdiğinin yemeği gözleriniz bağlı yediğinizi düşünün. Lezzeti değişir mi?

Bir erkeği, bir kadını olduğu gibi sevmek, bir şehri tanımak bir ömre sığmayabilir bazen.

Unutmak da...

Ve unutamadığınız şehirler geri çağırır sizi bir gün.

Vazgeçemediğiniz aşklar gibi...

Şehirler de kavşaklarında aşkın hissini saklar. Ve kaybolmak için sokakları ve geceleri vardır şehirlerin. İnsan saklandığı yerden çıkmayı başarır, şehri keşfeder. İnsan saklandığı yerden çıkmayı başarır, bütün kavşaklarda önce kendini, sonra aşkı bulur.

ZEHRA ÇELENK

Büyüme

Eve saba hğelen kızını her zamanki gibi kanepeye yatılmış halde değil, penceren önünde dikilirken bulunca ağzından döküldüverdi: "Kızım... lıy misin?"

Kız bu aralar huy edindiği yarı alaycı, yarı bıkın gülümsemesiyle döndü.

"İyiyim. N'oldu ya?"

"Yok bir şey, öledim seni."

"Bir gecede mi?"

"Ben seni bazen yanımdayken bile özlüyorum." *Hele bu aralar. Hele son dört yıldır. Ruhun anlamadığım bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi görüldüğünden beri.*

Babanla boşandığımızdan beri. Her şey için beni suçluyorsun, değil mi?

Yanına gitti, kıza sarıldı. Kız isteksiz, neredeyse mekanik bir karışık verdi bu sarılışa. Omzunu bir iki pat patlayıp kollarından sıyrılıverirken, "ay annecim" dedi, yine çok romantizti bugün."

Boğazına bir şey takıldı. Her defasında böyle oluyordu. Kızın bu umursamaz, soğuk, iğneleyici tavırlarına asla bağışlık kazanamıyordu. Yutkundu. "Ne yaptınız, nasıl geçti geceniz? Ayçalarım evindeydiniz di mi cidden, doğru söyle bak?" Çocu mu geç yattınız? Bir şey yedin mi?"

"Hangisine cevap vereyim anne? Evet Ayça'lardaydık, oradan görüntülü aradım ya seni. Öyle takıldık işte n'apıcaz, müzik, film falan..."

Bu cevaptan hiç tatmin olmamıştı, da ha çok ayrıntı öğrenmek istiyordu. Bütün gece çıkmamışlar mıydı? İkiisi yalnız mıydı? Başka arkadaşları var mıydı, erkekler? Kız annesinin akından geçenleri olduğu gibi okumuş gibi, yine aynı alaycı gülümsemeyle, sormadığı halde cevapladı: "Yalnızdık anne, erkek falan yoktu, tamam? Var mı başka merak ettiğin bir şey?"

"Yok kızım, ben... Sana sandviç hazırlayayım mı?"
"Aç değilim."

Çantasını da yanına

yıkarak tekrar kanepeye yayıldı. Annesinden gelen her şeyi reddetmeye öyle hazırdı ki ona geçen ay hediye ettiği güzel, bol cepli, yaşına uygun mavi çantayı kullanması huzur veriyordu. Kız çantaya elini daldırır, içinden kitabını çıkardı, kulaklıklarını kulakına taktı, yüz üstü döndü, okumaya başladı. Kalça hizasındaki şortu upuzun, incecik bacaklarını olduğu gibi sergiliyordu. Bu yaz iyice uzayan kumral saçları belindeydi, uçları biraz kırılmıştı ama kestirmemekte direniyordu. Ayak trnaklarında kırmızı ojeler vardı. Oje falan kullanmazdı birkaç ay öncesine kadar. Küçük bir kızken de yaşıtları gibi makyaja meraklı değildi. Onu bir kez bile gizlice rujunu sürünürken, annesinin yüksek ökskerleriyle paytak paytak dolanmaya çalışırken yakalamamıştı. Zengin bir iç dünyası olan, çok okuyan, içine kapanık bir çocuktu. Yaşıtlarına pek geçinmezdi, evdevakit geçirmeyi severdi ama mutsuz da değildi. Garip biçimde kendine yeten bir tipti 13-14 yaşına kadar. *Biz boşanana ve sonra o gelinceki suratlı arkadaşlarıyla tanışana kadar.* Odasında bir şeyler yazardı sürekli, yazma yeteneğini de kendisinden aldığını düşündüğü için bu durumla ayrıca gurur duyuyordu.

İşte yine bacaklarından birini dizden bükmüş, havada hafif hafif sallandırılmaya başlamıştı. Çocukluğundan beri değişmeyen şeylerden biriydi bu pozisyon da. Son birkaç yılda öyle çok değişmişti ki okumaya süren düşünlüğü onu avutan birkaç şeyden biriydi.

"Alışırın, kolaylaşır" demişlerdi. Sırf bir çocuğu değil, kendini büyötmekti bu işin biryanı. Biliyordunuz artık, hiçbir zaman kolay olmayacaktı.

Sevecenlikle yanına geldi: "Ne okuyorsun?"

Kız duymamıştı; kulaklıklar, dünya ve anneye aradaki güvenli perde. Annesi eğilip baktı: "Markiz/Marki de Sade'in Evliliği" İrklidi. Birkaç yıl önce okumuştı. Boşandıktan sonra bir adamla ilk ilişkisi ona göre tu haf bir sertlikte gelişmiş, bu kitabı kitapçıda görünce merakla iç huzursuzluğu karşımı bir duyuyula hemen almıştı. Pekli 17 yaşındaki kıızı neyin dürtmesiyle almış da okuyordu bu kitabı? Dürttüğü o şampuan reklamı modeli kılıklı zararsız çocuk mu? Acaba bilmediği başka şeyler mi vardı kızının hayatında?

Bu düşüncenin verdiği aşırı rahatsızlıkları dürttüğü kız şaşkınlıkla döndü. Da ha pozisyonu alalı bir dakika olmamıştı ama yıllar önce kurtulduğunu sandığı bir baş belasıyla olmadık bir yerde karşılaşmış gibi bakıyordu şu an annesine. Kulaklığını çıkardı.

"Ne var anne?"

"Bu kitap..."

"Hiç, kitap?"

"Yavrucuğum nereden çıktı... Yaşına uygun bir şey değil ki bu?"

"Anne. Yedi yaşında değilim ben artık ya!"

"Yedi değil on yedi yaşındasın. Hâlâ uygun bir yaş değil bu kitap için bence."

"On yedi üstüne. Bak, 18+ falan yazmıyor hem kitabın üstünde..."

"Öyle de olsa sen şimdi gelişimin hassas bir döneminde. Evet zeki bir çocuksun, elbette her okuduğunu anlıyorsun, sorun bu değil. Aşırı cinsel içerikli bir şeye benziyor bu, kafanı karıştırır diye korkuyorum."

"Anne, bu konuşmayı yapacak mıyız şimdi gerçekten?"

Sinirleniyordu artık ama yapacak da hiçbir şey yoktu. Kitap okunacaktı belli, zaten yarlamıştı.

"Peki kızım, sonra konuşalım ama bir ara..."

Da ha lafını bitirmeden kulaklıklar takılmış, kız kalesine çekilmişti zaten.

Odasına döndü, kapıyı kapattı. Pencerele açtı, derin nefesler alıp verdi. Kızını doğurduğunda yirmi bir yaşındaydı. Kendi hayatıyla ne yapacağına bile tam karar veremeden bir insan getirmişti dünyaya. O ilk günlerin şaşkınlığını, geceler, aylar boyu uykusuzluğu, memesine açlıkla saldıran minik yaratığa günden güne nasıl bağlandığını, yine de bir yanının anne olma fikrine bir türlü alışmadığını hatırlıyordu. "Alışırın, kolaylaşır" demişlerdi. Sırf bir çocuğu değil, kendini büyötmekti bu işin bir yanı. Biliyordunuz artık, hiçbir zaman kolay olmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

EVİRİM KURAN

Bu dünyada son
kez sevenler
vardır. Onları
hangi cehennemde
yakarsanız yakın,
bedenleri su,
cennetleri
aşktır.

Son bakışta aşk

"Sevmek güzeldir, bir daha sevmemek daha güzeldir."
Paul G  ralduy

Kuzeydo u Hindistan, Nepal, Butan ve Banglade 'te ya ayan Bodo halkı tarafından konu ulan bir Tibet-Burman dilidir Bodo. Bodo dili jiirselidir; T rk e dahil d nyanın pek  ok diline tek s zc kle  evrilemeyecek derinlikte kelimeleri vardır Bodo'nun. Bunlardan biridir **Onsra**. Tek hamlede   m rl k sevdayı nasıl tariflersin diye sorsalar **Onsra** derdim. Onsra'nın Batı dillerindeki kar ılığı son kez sevmektir. Dili, deneyim in a etti i i in farklıla antılarca farklı yorumlanır Onsra. Bu konuda inceledi im pek  ok kaynakta, yorumlayanların Onsra'yı **artık sevmeyece im** tadında ele aldıklarına tanık oldum. Anla ılabilir. Kalbin kırıklık seveyisi manayı belirleyebilir. G nd z Vassaf, yıllar  nce yazd   bir makalede Onsra'yı **bir daha a ık olmamak  zere a ık olmak** diye tanımlamı tı. Sanırım benim kalbimde rezonans yaratan tarif budur. E er sevmeyi bir koyup   almak, kazan-kazan bir ili ki y atırım yapmak, sen benim sırtıma ka ı ben de senin i inde bir

kar ılıklılık ilkesi ile ele alanlardan de ilseniz, sizin i in de son kez sevmek olabilir Onsra, bir daha sevmek de il.

ikinci Yeni'nin ele avuca s maz ozanu, *Bayan Nihayetlere*  irler yazar Cemal S reya, Bodo dilini bilseydi be inci ve son e i Birsan Sa nak'a *Bayan En Nihayet* demek yerine Onsra s zc  ne ba vurur muydu bilmem. Ama onun e lerine ve sevgililerine nihayet diye seslenme gelene i, bana i inde son kez sevmek talebi olan bir adamı anlatır.

Biliyorum,  imdilerde sevmek an meselesi, sevmek de. Sevmek bir "follow"a bakıyor; sevmek bir "unfollow"luk i .  imdilerde herkes herkesi seviyor. Hi  de ilse "like" ediyor.

Oysa sevmek, her yana yayılmış zulme, vasata, y zeysele, ortalama insana, tembele, vicdansıza, iflah olmaz k t l  e i inden hayat ta an bir a kla cevap vermektir. Sevmek, kurallara uygun olanı ger ek, kalptekini r ya sanıp yanılanlara, fı kırıcısına damarlarımızı y y en, kalbimizi bir ba ka g vede k klediren bir

Oysa sevmek, bu d nyanın kurallarını yazanlara, sahip olmadan a t olmanın m mk n oldu unu haykıran bir a kla cevap vermektir. Tapuların kimlerde oldu unu  nemsemeyen, tabuları k   k parma ıyla yıkan bir a kla hayatta kalmaktır sevmek; onaylanmış b t n resmi yalanlara inat, bir imzayla kurulan, bir imzayla yıkılan kurumlara ba kaldırarak,  a ın t m vazge mi lerini yeniden imana  a ıran bir a kla cevap vermektir. Kendinden gayrısına  ifa olmamı ların bilmedi i bir dilde, ger e i sayıyla, sevdayı zamanla    enlere sonsuz kere sonsuz bir a kla cevap vermektir.

Bu d nyada son kez sevenler vardır. Onlara hangi zor soruları sorarsanız sorun, g   stleri siper, cevapları a ktır. Onları hangi kuyulara g merseniz g m n, ba ları dik, sebepleri a ktır. Onları hangi cehennemde yakarsanız yakın, bedenleri su, cennetleri a ktır.

Ama nasıl bir a  ?

B y  k  ehir insanını b y  leyen a ktır der Walter Ben jamin ama ilk bakı ta de il, son bakı ta a ktır.

 cretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Mehmet Ali & Ak amsefası

ÖNDER ABAY

KIRK YILLIK HATIR, 120 YILLIK MESLEK

Kahve Değirmenciliği

Zanaat işlerinde başarılı olmak için yaptığın işi sevmen gerekiyor. Ben bu tezgâhın başına hep ilk günün heyecanıyla geçiyorum. Hevesimi alamadım bu işten. Severek yaptığın her iş sana bereketli bir parayı ve huzuru getirir.

Sosyal ortamların vazgeçilmez içeceği kahve, yıllardır bir evrim geçiriyor. Peş peşe açılan üçüncü nesil kahve dükkanlarında onlarca versiyonuyla tüketiciye sunuluyor. Küçük bir fincanın bile kırk yıl hatırı olduğu söylenen bu içeceği taptaze sunmak için 120 yıl ve dört kuşaktır kahve değirmeni yapan Sözen Ailesi'nden Hikmet Sözen'le, 13 yaşında geçtiği tezgâhın başında değirmenciliği konuştu. Dedesinin babasından devraldığı mesleği oğluna kadar ulaştıran Hikmet ustanın ağzından bu mesleğin inceliklerini dinliyoruz.

Altmış Senedir Aynı Tezgâh Başında

Bu el değirmenciliğini kuran benim büyük dedem. Ben bu meslekte dördüncü kuşakım; babam da, dedem de değirmen imalatçısıydı. Babam 1938 yılında dedesinin yanına çırak olarak Kastamonu'nun Cide ilçesinden İstanbul'a gelmiş. Babam bu işte ustalaştıktan sonra ben 13 yaşına gelince babamın çağı oldum. Yaklaşık 60 senedir bu dükkânda, bu tezgâhın başında kahve değirmeni yapıyorum.

Zanaat işlerinde başarılı olmak için yaptığın işi sevmen gerekiyor. Ben bu tezgâhın başına hep ilk günün heyecanıyla geçiyorum. Hevesimi alamadım bu işten. Severek yaptığın her iş sana bereketli bir parayı ve huzuru getirir. Bir işten ne kadar çok para kazanırsan kazan o işi sevmiyorsan o paranın bereketini göremezsin. Biz aliecek hep severek değirmen yaptık, o yüzden yüz yılı aşkındır bu marka ayakta duruyor.

Bizim toplumda kahvenin çok önemli bir yeri var. Herkes iyi kahveyi yapmaktır. İyi kahve için de taze çekilmiş kahve çekirdeği olması gerekiyor. Bizim işimizin sırrı da tam burada. Şimdilerde kahvetüketimi arttığı için elektrikli kahve değirmenleri fazla girildi piyasaya ama el değirmenleriyle çekilmiş kahvenin tadını onlar da almazmışlar. Çünkü çekilen kahve hemen yapılmazsa çok çabuk rutubetlenir ve esansını kaybeder. Onlarca müşteri elektrikli değirmenlerini bırakıp tekrardan bizim değirmenlerimizi almaya geliyor.

Bu değirmenlerin metalinde bir pirinç kullanıyoruz. Bu metalin özelliği çekilen ürünler metalin karışmamasıdır. Ama son dönemlerde ucuz Çin malı değirmenler satılıyor tezgâhlarda; o ürünler alüminyum metalinden yapıldığı için çok hızlı taze kahve vermiyor.

kahvenin içresine karışıyor. Bu hem kahvenin tadını hem de kullanıcının sağlığını bozuyor. Bu sahte değirmenler genelde turistin yoğun olduğu yerlerde satılıyor. İnsanlar ülkemize gezmeye geliyor, merak edip kahve değirmeni alıyor ve esnaf ona sahte ürün satıyor. Bu korkunç bir kötülüktür, dolandırıcaktır.

Bizim kullandığımız metal yurt dışından dövizle aldığımız için çok da uyguna satamıyoruz. Ama ömürlük değirmen bunlar. Asla aşınma yapmıyor. Eskiden daha çok orta yaş üstü kahve tüketicisi vardı, şimdi gençler arasında da oldukça yaygınlaştı kahve kullanımı. Biz de ona göre ayarlayıpmaya başladık değirmenlerimizi; hem filtre kahvesini hem de Türk kahvesini aynı değirmenle çekebiliyorlar. Tüketeceği kadar kahve koyup çektiği için her zaman taze ve aromalı kahve içmek isteyenler değirmenleri tercih ediyorlar.

Kırk Yıllık Hatır

Bu kırk yıllık hatıra, bu kırk yıllık mesleğin bir örneği. Kahve değirmenliği, bir sanat.

gerçekten de öyleydi. Kıymetli dostlara kahve demlenirdi. Şimdi her köşe başında kahveci açıldığı için aynı kaliteyi yakalamanın zor olduğunu söyleyebilirim. Kahve değerli olduğu için kahve değirmeninin de kalitesi olmasına dikkat ediliyordu. Şimdiki gibi büyük değirmenlerde çekilmiş kiloluk kahveler değil, her kahve için o an çekilmiş kahveler tercih ediliyordu.

Bizim kahveci dünyada Türk kahvesi diye tanınıyor. Böyle bir markamız var. Biz de bu markanın bir parçası olmak için yüz seneyi aşkındır kaliteli değirmenler yapmaya çalışıyoruz. Asla seri üretime geçmedik. Her değirmen burada el işçiliği ile yapılır. Bu bizim ailenin mirası gibi büyük dedemden oğluma kadar aynı kaliteyi sürdürüyoruz. Şimdi oğlum da ustalaştı, bizden sonra o devam ettirecek. Umarım o da iyi çıraklar yetiştirir. Çünkü bu mesleğin kaybolması demek, doğru kahve tadının da kaybolması demektir.

Bavulumda sevda sözleri

Öyle derin ki gözlerin içmeye eğildim de
Bütün güneşleri pırıl pırıl orada gördüm
Orada bütün ümitsizleri bekleyen ölüm
Öyle derin ki her şeyi unuttum içlerinde

LOUIS ARAGON

Saat Çini vurdu birden: piringçç
Ben gittim bembeyaz uykusuzluktan
Kasketimi eğip üstüne acılarımın
Sen yüzüne sürgün olduğum kadın
Karanlık her sokaktaydım gizli her köşedeydin
Bir çocuk boyuna bir suyu söylerdi. Mavi.
Birtakım genç anneleri uzatırdı bir keman
Sen tutar kendini incecik sevdirdin
Bir umuttun bir misilemeydin yalnızlığa

CEMAL SÜREYA

Sevdiğim dillere destan,
Sevdiğim,
Meyil verdiğim;
Ben dizinin dibinde
elpençe divan,
Samanlık seyrân.

Orhan Veli

“
senindir ey sonsuzveren ne varsa hayat gibi
tutma soluğunu, genişle, öz ve kabuk senindir

ey en güzel görüntüsü çiçeklere dökülen bir çavlaın
aşkım, sonsuzum, bu dünyada ne var ne yok senindir
Turgut Uyar

”

“
Gelsene dedi bana
Kalsana dedi bana
Gülsene dedi bana
Ölsene dedi bana

Geldim
Kaldım
Güldüm
Öldüm

Nâzım Hikmet

”

AYŞEN ŞAHİN

Dip boyası

Kuaföregitmeyi oldum olası hiç sevmemiştim. O mekânların kasıpasında girdiğim anda zaman hızla ölmeye başlıyor gibi geliyordu. Hele şu "Siz bekleyin, biz sizi alacağız" cümlesi, tüylerimi diken diken ederdi. Ne kadar bekleyeceğim? Bu dakikalar benden çalınıyor farkında mısınız? Daha yetişeceğim yerler var, okuldan almam gereken çocuklar, terziye tamire verilecek giysiler var, markete uğrayacağım daha yemek pişecek o hoo...

Oysa bazı kadınlara sakince ellerine bir dergi alıp kanepeye yayılveriyorlardı, ne kadar süreceği belli olmayan bir bekleme ne kadar da razılardı? Onların zamanı nasıl bu kadaryavaşa akabiliyordu?

Gitmezdim kuaföre. Tırnaklarımın etrafındaki etleri makasla kestirmenin ve topuklarımı birinin törpülemesinin gerekliliğine inanmadım hiç. Reddettim.

Sonra hain zaman, saçlarıma beyazlar düşürdü. Diplerden gelen beyazları saklayarak daha uzun yaşayabileceğim sanırısın ben de kapıldım. Yaşımı ben biliyordum ama olduğum değil, dilediğim yaşta gibi yaşamak istiyordum. Lanet beyazlar buna mani olabilirdi. Süslefe de

aynı boya işlemine bir kuaför nasıl değerinin onaylatı para isteyebiliyor aklım almıdı.

Saç diplerini boyatmak bir nevi yalnızlığın bedelinin nakit ödeme hallerinden biri.

Evde biri olsa, ver eline fırçayı, fış fış sürsün. Bir kahve/çer bekler, yıkar çıkarsın. Ama işte yalnızsın, merhaba kuaför, yalnızlığımın karesini al, ödediğin kira ve stopaj ile içler dışlar yap, kartla ödemede komisyon ekle, kes cezayı. Hak ettim çünkü yaşım belli olmasın diledim.

Boya aynı, fırça aynı. Ben de genelde mahallemin kuaförlerini tercih ettim. Hem daha ekonomik hem daha sıcak ve halden anlayan bir iletişim. En azından çalışıyorum deyince, geç otur bekle demiyorlar, kaçsa kadar vakit var diye soruyorlar.

Beyoğlu'nda bir kuaförü belledim kendime en uygunyer olarak. Tenhaydı da.

Çok keyifli çalışanları var, sohbetle zorlamıyorlar, çok soru sormuyorlar, zamana hürmetleri var.

Her işlemini bir diğerini beklerken aradan kaçırıyorduk ki harcanan toplam zaman kısalsın.

"Abla ellerin inşaat ustası gibi olmuş, ver boyayı beklerken manikür yapayım" diyor Esmâ.

Esmâ "isimler, adlar ve iştirme" anlamına geliyormuş Arapçada. Hz. Ayşe'nin de kız kardeşinin adınıymış.

Esmâ çok tatlı kız, bana hep gülmüşüyor. Her iyiliğimi istiyor gibi konuşuyor: "Abdacım kaşlarını da düzeltelim mi? Bak böyle ifaden çok yorğun duruyor?" "Abdacım ver ellerine krem sürelim, bak kanayacak gibi yarılmış artık soğuktan" "Abdacım sen saçına arcan yağı sürsen ya banyodan sonra? Marketlerde var çeşit çeşit. Böyle çok kırılıms uçları"

Bana kahve de söylüyor, sade içtiğimi de hep aklımda tutuyor.

Bir de Emine var, o da çok iyi kız. Kendi içine sinmeyen işi müşterisine yapmıyor, yakıştırsa yakıştı, yakışmadıysa yakışmadı. Beni de sürekli lacivert ojeyle ikna etmeye çalışıyor ama o kadar da yaşımдан uzak hissetmiyorum maalesef. Oysa Emine'nin anlamı " inanılır, güvenilir, sakıncasız, tehlikesiz demek. Bir yandan da "yüreğinde korku olmayan" anlamı var, e Emine sen sürürsen tabii lacivert, turuncu, mor ojele, ben sana değil kendime güvenemedim.

Peygamber efendimizin annesinin adı diyor ismi için. Arapça Emine'den geliyor. Ancak Emine çocuk yapmaktan çok korkuyor. Kolay mı çocuk doğurturmuş daha Esmâ.

Ben işte, dükkânın sahibiyle değil de Esmâ ve Emine ile muhababım daha ziyade. Dükkânı karı-koca bir çift işletiyor. Tatlı-sert bir otorite anlayışları var. Bir de 6-7 yaşlarında kızları. Kızın adı Ada, anlamı bildiğiniz gibi: dört yarı sularata çevrili kara parçası. Kara kaşlı, kara saçlı çok boncuk birşey o da.

İki de oğlan var dükkânda. İsimlerini bilmiyorum, fön çekme, maşa yapma gibi işler onlarda. Yaşları en fazla 19'dur, sakalları tam çıkmamış, ayyüzlerinde hâlâ ergen siviceleri var. Saygılı, efendi çocuklar.

İşler iyi galiba dükkânda, her gittiğimde daha da kalabalık olmaya başladı. Randevulu sisteme geçeceklermiş. Böyle yönetmesi artık zor olmaya başlamış. Kızların güler yüzü sayesinde, biraz da piyasanın altında tuttıkları fiyatlardan.

Geçenlerde bir kızcağız daha işe başlamıştı. Kızcağız da denmez, çocuk. İki yanda sıkı örgü saçları var, ürkek bakışları. Pembeyün külotlu çorap giydirmişler yazık pantolon altına. Belli ki kışlığı yok. Elleri çok acemi, her hali çok panik. Adı Rümeyşa.

Herkes Rümeyşa'dan bir şey istiyor sürekli. "Rümeyşa al şu gazeteyi de camı sil", "Rümeyşa paspası kap gel yerdeki saçları süpür", "Rümeyşa gel şu makinayı tut", "Rümeyşa köşeli törpüyü getir", "Rümeyşa kahve yap 3 tane, ikisi sade biri az şekerli", "Rümeyşa sana köşeli törpü dedik, bak bakalım bu getirdiğin şeyköşeli mi?"

Ada, anlıyor Rümeyşa'nın çok yorulduğunu. "Anne, Rümeyşa oyuncakları yapsın bana" diyor. Rümeyşa'nın yüzü, bir tek Ada'yı kucağına alıp oyuncaklarıyla oynattırken gülüyor. Belli ki onun da oyun çağı hâlâ.

Emine de Esmâ da çok kıızıyorlar Rümeyşa'ya.

Rümeyşa, oğlunu peygambere hizmetçi olarak veren kadın sahabelerden birinin adınıymış. Rümeyşa'nın kendisi hizmetçi, bütün ayak işleri onda.

"Kızma o kadar, o daha küçücük çocuk" dedim Esmâ'ya.

"Abla ne küçüğü 12 yaşında" dedi. "E işte ufaklık kız çocuğu Esmâ'cım" dedim. "Abla ben bu işe başladığımda 10 yaşındaydım. Gözlerimi dört açardım, kimsenin söylemesine gerek kalmadan montları alır asar, kahveyi nasil içeceklerini sorardım. Bu işte göze girmek kolay mı? Kalıcı olmak istiyorsan azıcık aklını kullanacaksın, kıpır kıpır olacaksın" dedi.

Başladı manikür cülüğe nasıl yükseldiğini anlatmaya. Gözlerimden pıt diye yağ düştü elimi avucunda tutan eline. Meğer 16 yaşındaymış daha Esmâ.

Ben onu 22-23 sanıyordum. Gözlerinde yeşil kalem, rimel ok ok etmiş kirpiklerini. Saçlarında meç denilen sarı tutamlardan var. Sesi de oturmış kadın sesi. Çok tez büyümüş Esmâ, hayatbüyütmemişbirden.

Kızamıyorsun da kuaföre, çocuk işçi çalıştırıyorsun. Çünkü "mecburum çalışmaya, burası en azından vicdanlı, hakkımızı veren bir yer" diyor Esmâ.

Esmâ'nın hikâyesini duyduğun günden sonra uzun süre gideмедim. Yok öyle travma, duygusalılık vesaireden değil, zamansızlıktan. Beyazlar dipten haykırıyordu, ben de saçımı bir o yana bir bu yana yattırıp susturmaya çalışıyordum: idare edin biraz daha, yok işte vakitimiz n'apalım?

İki ay çoktan geçmişti son gidişimin üzerinden, denk getirdim bir akşam saati, çat kapı girdim kapıdan. Geçmişler randevulu sisteme ama teoride. Eski müşteri kramıyorlar, acelesi olana kramıyorlar derken içerisi yine ana baba günü.

Ana baba günü dedim ana aslında eğer bir yeraltı edebiyatı eserinin satır araları gibi.

Kadın kuaföründe, çalışanlar dışında pek erkek olmaz. Kadının birinin başında bir adam var. Sürekli kuaföre, makyöze komut veriyor.

"O kadar gri boyama gözünü, lacivert far sür, o yakışıyor." "Eseninde ki tutam saç bırıncı, öyle daha seksi oluyor." "Çok lüle oldu, aç biraz şu dalgaları, sonra yeniden topuz yaparsın ama o kadar sıkı yapma şunu."

Kadının üzerinde derin dekolte, altın rengi pulu bir elbise, tombul bacaklarında iz yapın file çorap var.

Adam yüzünden dükkânda çıt çıkmıyor, iki kadın hariç. Biri ağılayıp bağırarak telefona konuşuyor. Diğeri onu telkin etmek işleri da sesini duyurabilmek için daha çok bağırması gerekiyor.

Hikâyeyi hepimiz öğreniyoruz istemeden. Kocasıyla ayrılmışlar. Adam torbacılıktan içerideymiş zaten. Kendisi çalışmak zorunda olduğu zamanda çocuğu bir arkadaşlarının yanına yatılı vermişler. Ayda bin liraya bakıyormuş çocuğa. Bugün bir yatılı bakıcı bulmak istese bunun üç katı para istemiş.

Ama sürekli arayıp yakınıyormuş, çocuk konuşmuyor diymiş şimdi de. "E çocuk zaten konuşmuyordu, şimdi mi fark etti?" diyor.

Yoğurttan başka şey yemiormuş, yoğurda para yetiştiremiyorlarmış. Sanki taze fasulye yoğurttan ucuz muymuş? Ne diye para isteceğini şaşırırmış.

Çocuk sevdiğinden yoğurt yiyormuş, ne depresyonu canım, el kadar çocuk ne bilsinmiş depresyonu, illa huzur veremeycekleri ya işte, her gün yeni icat çıkartıyorlarmış başına. Zatenyıkında bir eve çıkacakmışlar iki arkadaş, dönüşümlü gideceklermiş işe, sırayla bakacaklarmış çocuğa. O zamana kadar idare etilsenmiş, hem bin lira da para mıymış, el kadar bebenin ne boğaz masrafı olacaktı? Şunun şurası eve çıkmasına ne kalmış, hem oğluna akülü araba da alacaktımbahara.

Arkadaşı da telefonda konuşulanları bize mazur göstermek için sürekli bir savunma halindeydi.

Ortaya anlatıyordu her şeyi. Oysa tüm müşteriler önlerine bakıyordu.

Diplerden gelen beyazları saklayarak daha uzun yaşayabileceğim sanısına ben de kapıldım. Yaşımı ben biliyordum ama olduğum değil, dilediğim yaşta gibi yaşamak istiyordum. Lanet beyazlar buna mani olabiliirdi.

"Müşteri bekliyor, yeter, bezdim canımdan" diye attı telefonu elinden, hıçkırarak ağlamaya başladı. Arkadaşı panikle cüzdanı çıkardı, hemen ödeyip çıkaracak onu oradan, daha fazla rezil olmadan, analığını kinayan bakışların kanatın darbelerinden koruyacak. Dükkânın sahibi, Ada'nın babası, şefkatle sarıldı kadına. "Boş yer gülmün, bunun adı hayat, iyi olacağını ki çocuğu geri alsın. Akşama da dans diye çağırıp başka şey zorlarsa bu abine haber salacaksınız. Hepsini geçecek, neleri unutmadık ki, bunu da hep bir unutacağız" dedi.

Ada'nın annesi, avcuna aldı diğlerinin zangun dayarak para arayan ellerini, "koy onu cebine, sakın ağlamayın, makyajınız akmasın. Abıların arada gönlünden geçti diye de yapar makyaj, her şey para değil" dedi.

Herkes hâlâ önüne bakıyordu. Gözlerimizden yaş akıyordu ki ayaktaki adam, kuaförün kalfası oğlana:

"Dibine girmek zorunda mısın şunun ya? Az uzaktan yap, dayanma kadına o kadar" diye bağırıldı.

İpler orada koptu. Kuaför patladı: "Lan şerefsiz, kadını satarken iyi de saçını yaptırırken el kadar çocuk yastığı diye bize namus ayarı mı veriyorsun? Senin artistliğini kime hyar? Pezevenksen pezevenkliğini bil. Kadına dadardettin dünyayı, bize de. Siktirgit şuradan elimden kaza çıkmadan, 30 yıllık esnafıyım buranın, alırım senin paçanı aşağı."

Adam kadının pezevenkliğine çok seviniyormuş

ayağıyla... 12 yıldır... Seven kıskanır diye diye... O iş başka, bu aşk başka diye diye...

Adamı yaka paça attılar. Kadın puluyla payetiliye toparlanıp çıkarken "Abi öyle değil valla sevdiğinden" diyordu hâlâ. "Aklim başına devşirip şundan kurtulmadan gelme bir daha bana" dedi ona da.

Telefon vakasının mağdur kızları, müşteriyi götürecekt araba geldi, gözlerinin etrafında akan makyajı ıslak mendille şöyle bir toparlayıp çıktılar.

Bir ben kaldım, kafamda yıkanma zamanı çoktan geçmiş dip boyayla.

Sessizliği bozacak bir şey gelmedi aklıma. "Rümeysa nerede?" dedim birden.

Buradayım ya ben abla? dedi biri.

Gözlerinde kadın bir eyeliner, dudakları nar çiçeği. Kaşlarını da önce alıp sonra boyamış galiba, bakışları bambaşka. Ayağında parlak lateks bir tayt, saçları tam tepeden balerin topuzu. Tırnaklarında yeşil ojeler. Rümeysa nereden baksan 2 ayda 19-20 yaşında.

Televizyon açıldı. Birileri kutuplaşmayı anlatıyordu. Kuaför başını kaldırdı. "S.kecem bunların da kutuplarını, miktarış olmuşuz biz, artı kutup eksik kutup, ne bela varsa bizi bulur, bunları hala öyle kutup böyle kutup, gel dur burada bir gün de gör bakalım kimi ne kadar bozabilir o kutuplaşma."

Sonra iki oğlana döndü: "Siz de vukuat var, bizim alay kaydır diye sevinmeyin. O sigara işini konuşacağız son müşteri de gidince. Ne demek lan sigara içmek bu yaşta?"

Bir yandan konsomatrisin derdine sahip çıkarak, bir yandan dükkândan pezevenk kovalayarak, bir yandan Rümeysa'nın dönüşümüne engelolamayıp -çünkü o masumlukla sağ kalımayacağından- farkında olup- yine de 19 yaşında oğlanları sigaradan uzak tutabileceğine inanmak...

Peygamberin çevresindeki isimlerin, büyük umutlarla konuluğu o çocukları, hiçbir kitabın yazmadığı bir dünyanın çağrışı, kalfası yapmaya, belki kutsal olmayan bir meslekte ama hiç değilse tutunabilecekleri bir dal vermeye çalışmak...

Harbiden ne uç kutup ararsan burada.

Saçlarının dibi, uçlarından üç ton koyu oldu o hengamede, canları sağ olsun.

Benimki de dert mi? Dip ne renk olursa olsun sonuçta dip işte.

Bir sekil oradan çıkmaya bakacaksınız.

ORHAN AYDIN

Film bitti...

**Ya bu filmin yaratıcılarından, emek verenlerinden biri olacak birlikte
çoşacağız ya da karanlığın içinde ışsız birer küçücük kör nokta...**

Ilgilenmiyorsunuz biliyorum. Haksız da sayılmazsınız. Bunca acının, kahrın, gözyaşları ve hüznün, içinde dışarıda sayılarla şarçarak savaşçıçlıkları atan bir ülkenin yurttaşları olarak gündeminizde sanat ve sanatçı düşmanlığının olmasını beklemek zaten tuhafötesiolsa gerek. Yetmedi karşımızda kendi koruma güçlerini, kendi bütçesini, kendi danışmanlarını, yardımcıları, bakanlarını, polisini, silahlı güçlerini, yargısını, yazıklarını, kışkıklarını oluşturmuş 'devlet benim' diyen bir güççvar. Her şeyiyni tünde birgüç. Meclis'in, mahkemelerin ve sistem adına tüm mekanizmaların üstünde bir güç. Burada kimin ne söylediğinin hiçbir önemi yok. Mürir durumuna erişmiş kadrolar zaten ağızları açık, gelecek talimatları beklerken, dışında kalan insanlık ise yan yana gelememenin verdiği çaresizlikle suskunluğa boğulmuş durumda. Sözü uzatmayalım. Görünen köyotadadır. Işıksız, çiçeksiz, havasız, susuz, çaresiz. Elbette bu kara tabloya adım adım gelindi. Cumhuriyet kurumları yok edilirken; tüm kamu malları, fabrikalar, dereler, ormanlar, göller bile satılıp talan edilirken, eğitim sistemi imamlaşdırılıp, bilimsel akıl kovulurken, sağlık sistemi parası olana göre düzenlenirken, her şeyimiz bir avuç madrabaza peşkeş çekilirken kara aklın "bir türlü düzene sokamadığı yer sanatalanıydı." Ne yaptılarsa olmadı. Milyarlarakatarıpdevşirmeleri yaptılarsıe yaramadı. Yasaklamalar, susturmalarışeyaramadı. Mitinglerde, TV ekranlarında düşmanlaştırmalar, hedef göstermeler, küfürler, hakaretler işe yaramadı.

Sansürler işe yaramadı. Tersini denediler, üreterek yanıt vermenin peşine düştüler. Oyun diye bejinci sınıf müsamerele, film diye çöpyiğınları ürettiler rezilrüsvaoldular, işeyaramadı. Şimdi ta görevle geldikleri o ilk yıllarda yapacaklarını söylediklerini yapıyor, kurumların içini boşaltarak ortadan kaldırmayı gerçekleştiriyorlar. Önce devletin ödenekli tüm sanat kurumlarının yüreklerine kezzap dökerek işe başladılar. Zaten sınırlı sayıdasanatçıkadroları ile acınası durumda kıvranarak üretin bu yapıların bünyesindeki sözleşmeli sanat emekçilerini kurumlardan atıyorlar. Taşeronlaştırdıkları bu alanda ne hak var, ne hukuk, ne adalet bu yüzden cinayet işlemek basit. Son 20 gün içinde bu kurumlardan atılan sanatçı sayısı350. DevletTiyatroları'nda bazı oyunlar perde kapattı, Opera-Bale de o günler yakını! Bana ne, diyebilirsiniz. Deyin. Çıkmı bağırın ya da bağırınlarla eşlik edin mesela 'devletin sanat kurumu mu olur, kimin parasıyla kimleri besliyoruz' deyin. Olmadı, "beni zaten oyun, opera, bale, senfonı, danslar ilgilendirmiyor" deyin. Ancak bilin isterim ki su kadar, hava kadar, aş kadar, aşk kadar yaşama tutunmamızı sağlayan ne varsa, şerefekadar, onurkadar vicdankadar ne varsa hepsini kaybetmenin eşliğindeyiz. Ülkenin sanat kurumları Cumhuriyet'in ortak değerleridir ve kimsenin babasının malı değildir. Bütün ortak değerler gibi bu alanları da

yok ederek, zifiri karanlıkta kör doğuşu amaçlanmaktadır. Elbette istediğiniz kadar susabilirsiniz. İsteddiğiniz kadar kendi kendinizi sansürler, yetmez ise kendi kendinizi ötekileştirebilirsiniz. Özgürlükse bunun adı alın size özgürlük teppe kullanın! Ancak bilin isterim ki bu ülkenin barışıklığı bombalanırken susanlar, varıyoğtu talan edilirken onaylayanlar nasıl ihanet içinde iseler bu duruma susup seyirci kalmak hepsinin ötesindedir. Kendinizi düşünmüyor olmanız haklılığınızı çoğaltmıyor ya çocuklarınız, ya onların yaşamak zorunda kalacağı zifiri karanlık? 17 yıldır birlikte, sonu belli bir siyah-beyaz melodram izler gibi olanları izledik. İçinde kanolan, öfkeolan, nefret olan, düşmanlık olan tuhaf bir melodram. Şimdi film bitti. Film bitti ama bilinsin ki bazı inatçı seyirciler salonu terk etmiyor, etmeyecek. İşçilerin, emekçilerin, yoksulların, kadınların ve gençlerin birlikte yazdıkları yeni bir senaryo, oyuncularının, yönetmenlerinin kendileri olduğu, şarkılarını kendilerinin söylediği, danslarını kendilerinin yaptığı yeni bir film izlemek istiyorlar. Aşk için, barışve kardeşlik ve eşitlikveözgürlük için. Yol ayırımı çok belirgindir. Ya bu filmin yaratıcılarından, emek verenlerinden biri olacakbirlikteçoşacağızıya da karanlığın içinde ışsız birer küçücük kör nokta... Seçim sizin.

**Film bitti ama
bilinsin ki bazı
inatçı seyirciler
salonu terk
etmiyor,
etmeyecek.**

SELİN KALKAN

El emeği kovboy çizimleri

Televizyonda artık Western filmleri oynamıyor. Red Kit izleyen çocuk kalmadı. Teksas ve Tommiks okumuyorlar. Zaten çizgi romanların fiyatları bile eskisi gibi değil...

Kim olduğun, neyi savunduğun ve nereye ait olduğun, nerede olduğuna ilgili değildin. Her şey kim olmak istediğinle, ne söylediğinle ve nereye ait hissettiğinle ilgilirdi aslında.

Bazen kim olduğuna dair vereceğin savaş sadece derinden hissettiğin özgürlük duygusuyla beraber uçup çok uzaklardan bir yontem getirebilir sana.

Çok uzaklardan gelen bir ses senin de sesin olabilir.

Çok uzaklarda verilen bir var olma savaşın senin de savaşın olabilir.

O yüzden, "Burasi Teksas değil" ile başlayan cümleleri tamamlama, burası sen ne istiyorsan tam da orası olabilir.

Kovboykar, Amerika'nın 19. yüzyıldaki tanıştığı sığır çobanları, aynı zamanda iyi silahşorlar ve gözü pek haydutları.

Kovboyluk, once uzaklığa rağmen tanıştığımız dönemden beri çocukluğumuzda Red Kit'le, gençliğimizde Tommiks ve Teksas'la hayallerimizi süsleyen bir kültür. Devamında Western filmleriyle bir dönemin hepimizi yaşlı, genç ayırt etmeden etkileyen bir cesur rüzgâr!

Başka bir kültürden etkilendiğimiz ilk andan itibaren, o kültürün fikirseri yansımalarıyla beraber fiziksel yansımalarını da üzerimizde taşıyama başlamak isteriz. Erhan Aydın ve Erdal Aydın kardeşler işte bu fiziksel yansımaların 1985 yılından itibaren temsilcisi. Çocukluklarından beri kovboyların yaşam tarzlarına, özgürlük sevdalarına, maharetli haydutluklarına gönül veren Erhan ve Erdal kardeşler, kovboyların simgeleşmiş parçalarından biri olan kovboy çizimlerini Chingari'deki dükkanlarında el emekleriyle üretiyorlar.

"Kovboy çizimleri bir klasiktir."

Kunduracılık bizde baba mesleği, babam çok iyi bir kunduracıydı. Biz de abimle birlikte çocukluğumuzdan beri babamın yanına gide gele onun çirağı olarak büyüyüp bu işi öğrendik. Ben on bir yaşındayken sayacı olarak başladım kundura işine, abim de kalfa olarak. Kunduracılığın da kendi içinde bölümlendirmeleri vardır. Saya, ayakkabının tabanı dışında kalan üst bölümüdür. Ben de sayacı olarak çizimlerin işlemelerinden, uzunluğuna, kısılgına, modeline kadar taban dışındaki bütün üst kısımları yapıyorum. Sonra abime teslim ediyorum ve abim tabanını yapıp çizmeyi son haline getiriyor. Abimin elinden çıkan sonuçla beraber o bir klasik oluyor. Çünkü kovboy çizimleri bir klasiktir, yazı ya da kısı yoktur. Ama yine de düşünülün aksine genelde yazın giyilir.

"Kunduracılığı kovboy kültürüyle birleştirdik."

İşimizi her zaman severek yaptık, yeri geldi aç kaldık ama hiçbir zaman sırtımızı çevirmedik bu işe. Özellikle kendi dükkanımızı açıp, kunduracılığı kovboy kültürüyle, içimizdeki sevdayla birleştirence daha da canla başla çalışır olduk. Kovboyluk bizim için çocukluğumuzdan gelen bir heves. Tommiks ve Teksas okuyarak, kovboy filmleri izleyerek büyüdük biz. Çocukluğumuzdan beri o atlı kahramanlar süsledi hayallerimizi. Gençlik yıllarımızdan itibaren de öyle özgür yaşamaya, öyle özgür hissetmeye çalıştık. Çizimlerini, yeleklerini giyindik, şapkalarını taktık. Biz şehirde at bulamadık, motora binmeye başladık. Fırsat buldukça motora atlayıp dağlara, tepelere kaçtık. Festivallere gidip eğlendik. Bu yaşam tarzının, bu yaşam alışkanlıklarının hepsini kovboy kültürüne olan hevesimiz kazandırdı bize. Aynı zamanda onlar gibi giyinip, onlar gibi yaşamak isteyince mesleğimizi de bulmuş olduk. Ne giyinmek istiyorsak onu yapalım dedik ve kovboy çizimleri ile yepyeni bir dünya başladık.

Yahşi Batı çizimleri...

Çizimlerin hepsi el yapımı ve gerçek deri olduğu için fiyatları yüksek. 850 ile 1000 lira arasında değişiyor. Özellikle günümüz koşullarında, bu ekonomik sıkıntının içinde insanlar kolay kolay gelip de bir kovboy çizmesi alamıyor. Lüks geliyor birçok insana haklı olarak. O yüzden şu aralar daha çok eski dönem filmlerine ve dizilerine çalışıyoruz. Dönem ayakkabıları da tasarlayıp, üretiyoruz. Onun dışında geçmişten bugüne kadar birçok ünlüyle çalıştık. Hemen hemen ayağında kovboy çizmesi gördüğünüz her ünlünün çizmesi bizim elimizden çıkmıştır. Rahmetli Barış Akarsu, Erkan Can, Şemsi İnkaya, Moğollar grubu, Ayşen Grubu, Kırar, Cem Davran, Sadettin Teksoy... Yahşi Batı filmindeki bütün çizme ve yelekleri biz yaptık.

"Yıllardır bir tane cırak bulamadık."

Televizyonda artık Western filmleri oynamıyor. Red Kit izleyen çocuk kalmadı. Teksas ve Tommiks okumuyorlar. Zaten çizgi romanların fiyatları bile eskisi gibi değil, bizler rahat rahat bulur okurduk. Şimdi çocuklara okuması için o çizgi romanları almak bile az bir para değil. Öyleydi böyleydi derken bu kültüre kendini ait hissedip bir grup insan olarak kalmışız gibi hissediyoruz. En kötüsü de bu işi yapan bir grup insan bile kalmadık. Bir abim var bir de ben. Biz de yakında emekli olmayı planlıyoruz. Artık daha keyfi devam edeceğiz, işleri daha da butikleştireceğiz. Yıllardır bu işi öğrenmeyi isteyecek bir tane genç bulamadık, cırak yapacak. En çok buna üzülüyorum. Bizden sonra el emeğiyle böyle özel parçalar üretenek kimsa kalmayacak. Ancak bir gün bir moda dalgası vurursa, fabrikasyon kovboy çizimleri görürüz belki birilerinin ayaklarında. Onun dışında buradaki kuyuyu, buradaki dokuyu verecek çizimler üretmeyeceğiz hiçbir genç. Biliyoruz, hileciyim ve üzülüyorum.

ŞUBAT 1966

SUPERMARKETLER,
SANAT ESERLERİNİN
SERGİLENDİĞİ
MEKANLARDIR.

ANDY KANDİL, NEYİN SANAT OLUP OLMADIGINA DAIR
KENDİ YAKLASIMINI BOYLE ÖZETLEMISTİ.

DAHA ÖNCESİNDEKİ
DENEYSEL İLERİNİN
SANIAT ZAHANINDAN
VETO YEMİŞTİ.

BU SEFER, BUNU BİR
ADIM İLERİ GÖTÜRECEKTİ.

FLANİZ BİRAT GERİME SARILIM, MARCEL DUCHAMP İSİMLİ BİR
SANATÇI DA BU KONUYA DAIR BİR SEYER YAPMAKTAYDI.

HAZİR OLARAK SATIN ALINDI VE ÜZERİNE SADECE İKİZA ATP
SERİSİNE YOLLADIĞI FİĞÜR, CAMUDA SOK ETKİSİ YARATTI.
O GÜNE KADIR BOYLE BİR SEYER SÖZLEMEYİŞTİ. DUCHAMP
ZANAATI KOMPLE YOK EDİP FİKİRİ ÖNE ÇIKARMAK İSTEMİŞTİ.

DUCHAMP, İSTİFDE
ARKADAŞLARIYLA
KURDUĞU BAŞSIZIZ
SANATÇILAR GRU-
BUNUN 'İÇİ VE
DOLU' YOK' AÇT-
TOLU SERİSİ İÇİN
FARKLI BİR SEY
DENİLDİ.

GÖZ ZEVKİNİ AMAÇLAYAN SANATI REDDETMEYİŞTİ. BİR
RESİMİN BOYAMA TEKNİĞİNDEN ZİYADE, ARDINDA YATAN
FİKİRİN ÖNEMLİ OLDUĞUNU SAVUNUYORDU.

KEDİN İKİ FİĞÜR
SEÇTİM EN, ANACIN
TANAHNIN GİZLİ, YA
DA ÇIRKIN OLMAKIN
BİR SEY BULMAKTI.

GAİLİBA HAYAT, ZİHNİNİZİN İÇİNDE DÖNÜP DURAN
DÜŞÜNCELERDEN İBARET.

OCAK 1966

BANA KALIRSA NİŞANININ GEÇİRİ BİLE BAŞLI
BASINA YARATICI BİR SÜREC... ONA BİR İSİM VERİP,
STANDART KULLANIM AMAÇINDAN AYIRARAK BİR
GALERİYE KOTARSAKIZ, ONA KENDİNİZE BİR
ANLAM YÜKLEMEK OLURSAKIZ.

HAYATTA
SEVİNSİZ BEYLERİN
NEPİSİ BOYLE DEĞİL İN
SİZİN

SEVİNMEK DEMEK, BİR SEYE GEREK ANLAYIMINDAN FARKLI
OLARAK ANLAM YÜKLEMEK DEĞİL MİDİR?... ASLİ ÖNEMLİ
OLAN DÜŞÜNCE İSTE. ONU NASIL İÇİRE ETTİĞİNİZ DEĞİL
BİZİ BİZ YAPAN, ASLA BASKALARINA TAM OLARAK
RESMEDENEYECESİZ BİZ DÜŞÜNCELER İSTE.

O EN KISA ANIN İÇİNDE, ZİHNİNİZDE
VAR OLUŞ KAYBOLAN SEYER.

ANDY ORADA MİSİN?

E-EVET...
GELİYORUM...

SON

Avcılıkta usta bir kadın kahraman: ATALANTE

Arkadia Kralı Lıkurgos'un oğlu lasos, Minyas'ın kızı Klymene ile evlenir. Her prens gibi kendisinden erkek veliat beklenisi vardır. lasos ise bu beklenişin farkındadır ve kendisi de erkek çocuk istemektedir. Günlerden bir gün lasos'un çocuğu olur, ancak doğan bebek erkek değildir. lasos kız çocuk istemediğinden, derhal Parthenion Dağı'na gider ve yeni doğmuş bu bebeği dağa bırakır.

Y. EMRE CEREN

Bir süre sonra dağa terk edilmiş bu bebeği bir diğ ayı bulur ve sahiplenir. Ayı inine götürdüğü bu bebeği emzirir, bakar, besler, büyütür. Bebek ise ayıdan avlanmayı, saldırmayı, güçlü olmayı öğrenir. Bir gün ayı ininde yokken avcılar büyümüş bu çocuğu ayının ininden kaçırıp, kurtardıklarını düşünürler. Ayının ardından avcılar tarafından yetiştirilen bu kız ismi Atalante'dir. Ayıdan sonra avcılarının yanında yetiştirilmesiyle avcılık yetenekleri daha da gelişen Atalante, avına yetiştirebilmek amacıyla yaptığı koşullarda da epey yamanlaşır. Genç kız olunca ise kendisine Artemis'in yolunu seçer: Avcı olacak ve bakire kalacaktır. Ettığı yemine uyarak ormanlarda gün boyu avlanan Atalante, ormanda iki at adam tarafından saldırıya uğrar. Roikos ve Hylaios adındaki bu at adamlar Atalante'ye tecavüz etmek ister, ancak yeminini korumakta ısrarcı ve gözü pek Atalante'yi ürkütmezler. Atalante her iki at adamı da oklarıyla öldürür.

Günlerden bir gün Kalydon Kralı Oineus, bütün tanrıları kurban sunar, ancak Artemis'i unuttur. Bunun üzerine Artemis de bu unutkanlığı affetmez ve tüm hasatları kırıp geçiren, devasa bir yabandomuzunu musallat eder. Kralın oğlu Meleagros ise bir av ekibi oluşturmaya başlar ve civar kentlerdeki tüm mahir avcılar bir arayato planmaya çalışır. Topladığı avcılarının arasında Atalante de vardır. Ancak diğer erkek avcılar, bir av ekibinde kadının olmasından rahatsızlık duyarlar. Fakat Eros, Meleagros'u vurmuştur altın uçlu okuyla ve Meleagros, Kleopatra ile evli olmasına rağmen Atalante'ye âşiktir. Dokuz gün

sarayda süren eğlencenin ardından onuncu gün av ekibi yabandomuzuna saldırır; dur durak bilmeyen yabandomuzu önüne çıkan bu avcıları da ekin biçer gibi biçer. Ancak Atalante yabandomuzuna çevikliğiyle ilk darbeyi indirir; yabandomuzunun kanını ilk dökene o olur; bu an fırsat bilen Meleagros, yabandomuzuna öldürücü darbeyi vurur ve "Kalydon Avcı" tamamlanır.

Meleagros ilk darbeyi vurduğu için,

yabandomuzunun derisini Atalante'ye verir, ancak bu av ekibinde yer alan Meleagros'un dayıları "bu deriyi öldürenin alması gerekir, o almazsa yakınlıktan ötürü biz almamız" der. Öfkeden gözü dönen Meleagros oracıkta dayılarını öldürür. Kardeşlerinin oğlu tarafından öldürüldüğünü duyan Althaia ise kara büyü yapılmış köşeyi ateşe atar ve oğlu bu büyüyle can verir. Bu öfke hali geçince yaptığı fark eden Althaia kendisini asar, Meleagros'un karısı Kleopatra da aynı şeyi yapar. Atalante'nin maceraları hakkında bilinen son şey ise Medeia'nın tuzağıyla kızları tarafından öldürülen

lolkos Kralı Pelias için oğlu tarafından düzenlenen yarışmalara katılan Peleus'ta karşılaşmasıdır. Bu müsabakalardan hem güreşte hem de koşuda galip gelir; Pelias adına verilen ödülleri kazanır.

Bu avdan ve müsabakalardaki zaferinden sonra kendisini bir dağa terk eden babası onu fark eder ve tekrar evladı olmasını ister. Sarayı na götürür; onu evlendirmek ister. Atalan te'nin ise evlenmeye hiç niyeti yoktur, bu yüzden kendisiyle evlenmek isteyen taliplerine koşu müsabakası teklif eder ve kendilerini geçirlerse evleneceklerini söyler.

Yarışa bir adım geriden başlayan Atalante şayet rakibi farkı açarsa, bir ok darbeyi rakiplerini öldürür. Bir rivayete göreys e Aphodite'nin Kıbrıs'ta yer alan tapınağında getirdiği altın elmalarla yarışa katılan Hippiomenes adlı bir kişi, Atalante kendisine her yaklaştığında veya saldırmaya çalıştığında önüne bir altın elma atarak onu yalar. Altın elmanın cazibesiyle rakibine âşık olan Atalante, bu rivayete göre onunla evlenmiştir.

Atalante'nin evlenmeye hiç niyeti yoktur, taliplerine koşu yarışa teklif eder ve kendilerini geçirlerse evleneceklerini söyler. Yarışa bir adım geriden başlayan Atalante rakibi farkı açarsa, geriden attığı bir ok ile rakiplerini öldürür.

**DÖVERİM SENİ...
HEPİNİZİ DÖVERİM ULEN..!**

**DAĞLAR PADİŞAHI,
ZÜLFÖ AĞANIN TORUNU, ONSEKİZ KÖY,
BEŞ VAYLA, YİRMİBİN CAMIŞ SAHABİ,
ABDO AĞANIN OĞLU BİLO AĞADIR KENDİSİ....**

**SENİ HİÇ
SEVMİYORUM
SÜTOĞLAN..
BABANI DA
SEVMEZDİM
ZATEN...**

Mehmet Ali & Aksamsefası

**GÖREVİMİZ ÇOK ÖNEMLİ VE DE KUTSALDIR.
BEKÇİ DEMEK DEVLETİN BEL KEMİĞİ DEMEKTİR.
BEKÇİ EMNİYET KUVVETLERİNİN AZI DIŞIDIR.
BİR KAVRACI KİMİ? PAÇADAN KAVRAR..!**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

ŞAFAK SALDA

Almanya: Acı vatan mı, zenginlikler ülkesi mi?

Almanya 'acı vatan' diye büyüdüm ben de. Hem acı vatan hem de zenginlikti aslında çocuk Şafak için. Almanci akrabalarımız yaz mevsimlerinde tatile Türkiye'ye geldiklerinde evimize bolluk bereket gelirdi. Bavullar açılır, bizim o yıllarda pek bilmediğimiz çamaşır yumuşatıcısı kokusu eve yayılır ve o zenginliğin kokusu olarak aklımızda kazanır. Akrabalarımız hem bavulları dolu gelir hem de alışverişe katkıda bulunurlardı, hep birliktelenilen içilen zengin sofralar, kuzenlerle geçen keyifli günler yaşadık. Sonra tatil biter son model arabalarına biner giderlerdi. Bize de eski sakin yaz günleri ve hüzün kalırdı. Bu günlerin etkisindendir belki, çocukluğumdan beri hep Almanya'ya göç etmek istedim. Annem ve babam dışında pek gitmeyen kalmamıştı zaten ailemizde.

Üniversite çağına geldiğimde akrabalarımın da desteğiyle ve o günlerde çok duyduğum bir deyimle "atıverdim kapağı Almanya'ya."

Çocukluk merakım son bulacak ve kendim bizzat yaşayarak görecektim: Almanya acı vatan mıydı, zenginlikler ülkesi mi?

Üzerinden 15 koca yıl geçti. Artık bu konuya bir açıklık getirmenin zaman geldi de geçti.

2004 yılında Berlin Tegel Havaalanı'na

inddiğimde cebimde annemin Kartal Şekerbank şubesinde bulunan hesabından çekip verdiği 7000 TL karışığında döviz bürosundan aldığım 500 avro param vardı. Bütün sermayemin bu para olduğunu biliyordum. Ne dil ne ev, ne iş ne de arkadaş çevrem vardı. Yabancı bir ülke, yabancı bir dil ve uzun bir ömürün başlangıcı.

O günlerde bana sorsaydınız tereddütsüz "vallahi acı vatanmış bu Almanya" der geçerdim size. Hayat tüm zorluklarıyla başlamış ev bulmak, iş bulmak, oturum almak, ehliyet değiştirmek, çevre edinmek gibi dertlerle boğuşmakla sürüp gitmekteydi. Fırın, restoran, market gibi daha önce hiç çalışmadığım zor yerlerde ve şartlarda çalışmakla geçen uzun yıllar hem fiziksel hem de ruhsal olarak büyük bir yorgunluğa yol açmıştı üzerimde. Dönüp askere gitmek ya da kalıp sabredip buralara alışmak vardı seçenек olarak önumde. Dil okulları, üniversite, stajlar, radyoda sekiz sene canlı yayın, sahne şovları ve nihayet bugünlerde yaptığım görsel medya işleri derken koca 15 sene göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçti. Peki bu kadar sene sonra hâlâ acı vatan mıydı Almanya benim için? Cevabım tereddütsüz hayır. Bugün sorsanız Almanya ne ifade ediyor benim için diye; medeniyetin, fikir özgürlüğünün ve evet nihayet zenginliğin ülkesi der geçerim Almanya için. Son yıllarda ülkemizden

özellikle Berlin'e gerçekleşen beyin göçü ile hasretini çektiğim "mahalleden arkadaşlarını da" gelmesiyle vatanım olarak ne doğduğum köyü ne büyüdüğüm Kadıköy'ü görüyorum. Vatanım artık Berlin. Yeni Türkü'nün şarkısında geçen "yollar bize memleket" safhası da bitince gurbet dönüyor silaya, sıra dönüyor gurbete galiba.

Hatırlıyorum; eskiden Türkiye'den Berlin'e döndüğümde kafamı odamın penceresine yaslar, uzun uzun sokağa bakar ve "neden ailemden, sevdiklerimden uzakta bu şehirdeyim" diye kederlenirdim. Şimdi İstanbul'a ya da Yalova'ya yazlık evimize gittiğimizde birkaç kadeh içki içmeden uyuyamıyor ve hemen birkaç haftasonra Berlin'in hipster kafelerini, karantık barlarını, kimsenin kimseye dokunmadan yürüdüğü kaldırımlarını ve yalnızlığımlı özlüyorum.

Bu kadar kolay mı? Değil ama her şeyin olduğu gibi bu yazının da bir sonu olmalı. Şöyle kapatayım o halde; ben burada değiştim, memleket orada değişti. İki yabancı olduk birbirimize. Tek kelimeyle ifade etmek gerekirse hazin bir son bu. Evet artık içinde oluyorsun ama gemberin içi dar. Bazı gün geliyor, bazı gece oluyor sığamıyorsun. Meçhul bir Twitter kullanıcısının dediği gibi: Akvaryuma deniz suyu koysan da orası akvaryum.

Meçhul
bir Twitter
kullanıcısının
dediği gibi:
Akvaryuma deniz
suyu koysan da
orası
akvaryum.

Michael Sembello/Maniac

BARIŞ AKPOLAT

Şarkı yayınlandığında Billboard 100 listesinde 1 numaraya yerleştiği gibi film için yazılan şarkılar arasında da en çok kazandıran şarkı olmuştur. Yine aynı yıl Grammy kazanmıştı. Az kalsın "En İyi Orijinal Film Müziği" dalında Oscar bile kazanıyordu fakat akademi kuralları gereği sözleri sonradan değiştirildiği için disqualifiye oldu.

Pop tarihinin en başarılı şarkılarından biri Maniac. Şarkının adını hatırlamasanız bile nakaratını okuduğunuzda hatırlayacağınızdan eminim. 1980'ler pop müzik tarihinin en havalı en hareketli ve haliyleherkesi en çok dans ettiren şarkılarından biri bu şarkı. Hâlâ herhangi bir yerde çalsa nakaratını söylettirir.

*"She's a maniac, maniac on the floor (I sure know)
And she's dancing like she's never danced before
She's a maniac, maniac on the floor (I sure know)
And she's dancing like she's neverdanced before"*

Şarkının yazarı Michael Sembello şarkı kadar tanınmıyor belki. En azından ismini bilen o kadar çok insan yok. 1983'te vizyona giren "Flashdance" filminde duyuldu bu şarkı ilk olarak. Film ve şarkı memleketinde de o kadar sükse yaptı ki ardından dansı konu edinen filmler çekilmeye başladı.

Filme efsaneleşen bir sahne var. Alex rolündeki Jennifer Beals bir depoda dans koreografisi yapıyor ve dansına çalışırken arkada bu parça çalıyor. Tabii ki o inanılmaz dans eden kadın Beals değil dublörümüş, onu da sonradan öğrendik.

Şarkıya aslında ilginç bir hikâyeye sahip çünkü şarkı öyle delir gibi dans eden bir kızı anlatmıyordu ilk yazıldığı zaman. Sembello, 1980'de vizyona giren, yönetmenliğini William Lustig'in üstlendiği "Maniac" adlı filmi izledikten sonra bu şarkıyı yazıyor.

Şarkının ilk versiyonundaki "O gerçekbir manyak, kedini öldürür ve onu kاپیا çiviler" sözlerinden de bunu anlamak mümkün. Sözler sonradan "O, pistte tam bir manyak ve daha önce hiç dans etmediği gibi dans ediyor" şeklinde değiştirildi.

Şarkıdaki temayı New York sokaklarında dolaşan sapık bir seri katilden,delicesine dans eden bir kadına döndüren kişi ise ünlü ABD'li prodüktör Phil Ramone. Şarkı Michael Sembello'ya kalsa hit olamazdı çünkü kimse böyle bir pop şarkısında seri katil hikâyesi duyup kاپیا çivilenmiş kedileri dinlemek istemez. Şarkıdaki potansiyeli görüp temayı değiştiren Grammy'li prodüktör Ramone sayesinde şarkı bugün bile dinlenen dev bir pop hitinedönüştü.

Şarkı yayınlandığında Billboard 100 listesinde 1 numaraya yerleştiği gibi film için yazılan şarkılar arasında da en çok kazandıran şarkı olmuştur. Yine aynı yıl Grammy kazanmıştı.

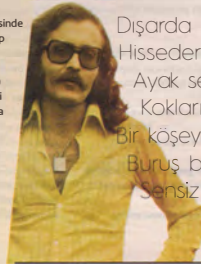
Az kalsın "En İyi Orijinal Film Müziği" dalında Oscar bile kazanıyordu fakatakademi kuralları gereği sözleri sonradan değiştirildiği için disqualifiye oldu.

Sembello'nun Maniac'ı yerine, yine Flashdance filminde Irene Cara'nın söylediği "What a Feeling" Oscar'ı kaptı.

Bir şey söyle bana
Kıyısındanyım pencerenin
Ve güneşle bağlantıda...

Furuğ Ferruhzad

Dişarda kar yağarsa
Hissederim görmem
Ayak sesin uzaktan
Koklarım duymam
Bir köşeye savrulmuş
Buruş buruş ceketin
Sensiz ellerim üşür
İçerimde
kar yağar

CEM KARACA

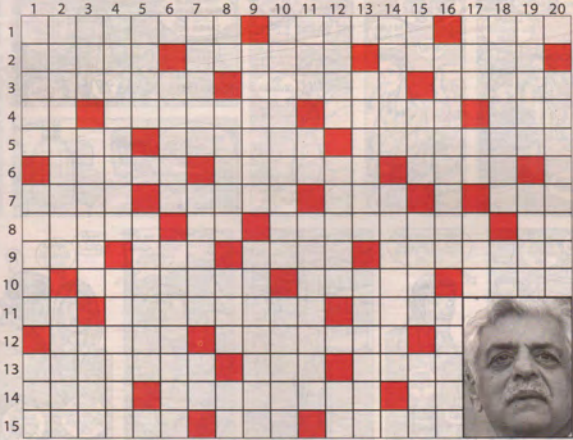

- İmtiyaz Sahibi: Birgün Yayıncılık ve İletişim Tic. A.Ş. adına İbrahim Aydın
- Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Sefer Selçuk Özбек
- Yayın Kurulu: Önder Abay, Barış Ince
- Edebiyat Danışmanı: Haydar Ergülen
- Editörler: Burak Abatay, Mustafa Kömüş
- Sakak Ekibi: Can Binalı Aydın, Onur Tuncay, Selin Kalkanı, Merve Başraç, Gazem Çakır, Meral Çinar
- Reklam ve İletişim: bavulreklam@birgun.net, bavul@birgun.net
- Kapak İllustrasyonu: Ekin Başak Akgül
- Grafik Tasarım: Barış Can Sarıkay
- İletişim: 0546 2883328 - iletisim@bavuldergi.com - bavul@birgun.net
- www.bavuldukkani.com
- Adres: Gülbahar Mahallesi, Avni Dillig Sakak, Özden Apartmanı, No:14/3 Mecidiyeköy/Şişli İstanbul
- Basık: UNIPRINT Basım Sanayi ve Tic. A.Ş.
- Adres: Ömerli Mah. Hadimköy - İstanbul Cad. No:159 Hadimköy Arnavutköy 34555 İstanbul / TÜRKİYE
- Tel: +90212 798 2840 / Faks: +90212 798 2063 - www.apa.com.tr
- Genel Dağıtım: Türlükvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş.
- ISSN: 2149-8113 Aylık yaygın süreli yayındır.

Bavul Bulmaca

Çözümü sizinbavulunuz@gmail.com adresine gönderenler arasında yapılacak çekilişte kazanana bez çanta, rozet ve kitap hediye...

Hazırlayan: İlker Mumcuoğlu

SOLDAN SAĞA

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Selahaddin'in Kitabı, Palermo'da Bir Sultan, Ayna Korkusu ve Nar Ağacının Gölgesi adlı kitapları da olan, Pakistan asıllı, Britanyalı yazar ve film yapımcısı (Resimdeki) - Ağırılık ve uzunluk ölçüleri için kabul edilmiş yasal ölçü birimi - Vişne ve kirazdan yapılan içki. 2. Antalya'da bir çay - Muhteva - Mozambik'in başkenti. 3. Ülkelerin, komşu ülkenin sınır bölgesi içinde yaşayan yurttaşlarına, serbestçe giriş çıkış için verdikleri belge - Antalya'nın Demre ilçesi yakınlarındaki küçük ada - Yunançada son harf. 4. Su - Bilgisayar bilimi - Yüksek makamlı devlet adamları - Kaba bir seslenme ünlemi. 5. Mersin'de antik bir kent - Dağalesi - Bir renk. 6. Bir kumar aracı - Lüferin büyüğü - "... Çalışkan" (Hattat, ressam). 7. Marka meraklısı genç - Fransız Donanması'nda kullanılan bir tür kurye botu - Felsefede düşünce - Bağışaklar. 8. Tasvip - Yabancı - Erken Hristiyan ve Ortaçağ mimarilerinde, yan geçitleri bulunan, galilerli, dikdörtgen kilise - Akıl. 9. Yassı demir çelik ürünü - Çıplak baş - İcar - "...okunmamak" (Adıanılmamak). 10. Öteden beri sürüplengen ya da var olan, şu andaki durum - Safranbolu halk oyunu - Serbest bırakma. 11. Bir soru sözü - İmam Ali soyundan gelen, onun velayetini kabul eden, onun taraftarı olan Müslümanları tanımlayan sözcük - Kadın. 12. Balta - Sivas'ta, sanatçıların yakıldığı otel. 13. Saç, boynuz ve tırnağın esas maddesi - Bir içecek türü - Tahta cilası. 14. Kedi, köpek yarvusu - Tekin olmayan - Müstahkem yer. 15. Benzerlerinden aşağıya olmayan - Kaskı - Serbest, bağışboş.

1. İspanyol mutfağında bir mezeveatırmalık türü - Burulmuş erkek dana - Bir tür başlık. 2. Bir tür gemici düğümü - Meşime, plasenta. 3. Habeş soyuluşu - "Georg ..." (Çağdaş Gerçekliğin Anlamı, Estetik ve Aklin Yıkımı adlı kitapları da olan, Macar Marksist filozofve edebiyat bilimcisi) - Bir meyve. 4. Karakteroloji - Katman. 5. Dayankılı, güçlü - Hak ve hukuka uygunluk. 6. Mersin'de bir çay - Gümüşbalığı. 7. Hücre çekirdeğinde bulunan ve kromatin tanelerini taşıyan, ağı görünümündeki iplikli yapıya verilen ad - İtalya'da bir yanardağ - Neonun simgesi. 8. Dolmaya, sarmaya konulan malmaze - Biçim - Hangi kişi - Uzaklık anlatan sözcük. 9. Herhangi bir travma nedeniyle ortaya çıkan, cilt altındaki kılcal damarların hasar almasıyla kanın cilt altına sızması - Çaktırmadan çevreyi kontrol etme. 10. Yalnızlık korkusu - Sürdürme, devam ettirme. 11. İradesiz kas hareketi - Olumsuzluk veren bir örnek - Bir tür küçük zurna. 12. Armoni kurallarına göre üst üste bindirilmiş sesler - Düzen - Bir nota. 13. Doğuştan olan - Çözümleme. 14. Kesilmiş ağaç kökü - Modern Yunanca. 15. Sodyumun simgesi - Teniste, voleybolda bir vuruş - Eski Mısır inanışında, ana tanrıça - Şifre. 16. Siyaset - İşsiz, aylak. 17. İran'da bir kent - Bir bağlaç - Fakat, lakın. 18. Süreklilik - Belirti. 19. "...Moore" (İkinci James Bond aktörü) - Bir peygamber adı. 20. Çok güçlü ısı veren bir tür taşkömürü.

Sayı: 52
Bavul Bulmaca
Çözümleri

SOLDAN SAĞA

1. Timuçin Esen - Davos - Su. 2. Okınaya - Adavet - Kink. 3. Tir - Katamaran - ... Akıl. 4. Akalın - Lo - Areka - Ahır. 5. Lazo - Olası - İmamevi. 6. İd - Tavuk - Rosebud - Yas 7. Tımar - Sudan - Lattife.

8. Ene - Alara - Eden - Na - At. 9. Tabak - Lagar - Sınara. 10. Hakuran - ... Akil. 11. Bir soru sözü - İmam Ali soyundan gelen, onun velayetini kabul eden, onun taraftarı olan Müslümanları tanımlayan sözcük - Kadın. 12. Balta - Sivas'ta, sanatçıların yakıldığı otel. 13. Saç, boynuz ve tırnağın esas maddesi - Bir içecek türü - Tahta cilası. 14. Kedi, köpek yarvusu - Tekin olmayan - Müstahkem yer. 15. Benzerlerinden aşağıya olmayan - Kaskı - Serbest, bağışboş.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Totaliter - Mekan. 2. İki Kadın - Haka. 3. ... Akilane. 5. Çiki - Arabulucu. 6. İvanov - Lara - Aba. 7. Nat - Lusaka - İn. 8. Alakur - Nakisa. 9. Samos - Dal - Yak.

10. Eda - İra - Anadolu. 11. Nara - Onega - Enir. 12. Varis - Dalaman. 13. Denemeler - Ti - Om. 14. At - Kaban - No. 15. Hamut - Solaris. 16. Oka - Edinim - Tapa. 17. Sınay - Fani. 18. Nahiye - An. 19. Sıki - Acara. 20. Uk - Resital.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

